

NUR GÖĞÜ SEMASI

HALİL İBRAHİM GENÇ

1

Hakikate Yükselmek

NUR GÖĞÜ SEMASI 1

Halil İbrahim Genç

ISBN:

978-605-80614-5-3

2. Baskı: 22.02.2020

www.istanbultevhidokulu.org

İletişim: iletisim@istanbultevhidokulu.org

www.facebook.com/Sonsuzdan-Uzanan-El-577429662314345

youtube-Halil İbrahim Genç

www.youtube.com/channel/UCdj3PDs-02T5aUEKGxvWmgQ

Kapak Tasarımı:
Murat Şirin

Baskı:
İMAK OFSET
Esenyurt / İstanbul
Tel: 444 62 18
Sertifika No: 45523

"Ant olsun! Rab'binin en büyük ayetlerinden bir kısmını gördü"
ayetinde ve
"Cebraıl ile bütün gökleri geçerek Sidre-i Müntehaya geldik.
Bana cenneti gösterdiler"
hadisinde işaret edilen Miraç olayıyla
güzel gözleriyle gök ehlini seyreden
ve bizleri gök ehli melekler ve ruhanilerle tanıtan
Hz. Muhammed Mustafa anısına...

*Ezel ressamı senin o büyüleyici mest gözlerine
Bu kadar güzellik, hoş renkler ve nurlu bakışlar lütfetmiş.
Şaşılacak şey!
Senin güzel gözlerin her an binlerce göz yaratıyor.
Çünkü Allah, onlara Kendi yaratma gücünden verip
Kudretinden ihsan buyurmuş.
Yarattığın o gözlerin hepsi de gözlerine dalarak şaşırıp kalmış.
Onlar senin gözlerine binlerce kez "Rahmet olsun" demekte...
Gözlerin padişahlık tahtına geçip oturmuş.
Gözlerini gören can "Aman, merhamet!" diye feryada başlamış.
Mavi gökyüzüne sordum:
"Sen dünyada hiç böyle güzel bir göz gördün mü?"
Ant içip "Asla!" dedi;
"Böylesi bir göz gördüğümü bilmiyorum."*

Hazreti Mevlâna Divân-ı Kebir 1.Cilt, 336.Beyt

Önsöz

Kavramları yerine oturtmak adına öncelikle belirtilmek gerekir ki bu eserde “gök” diye bahsedilen kendine dışsal değil, kendine içsel katmanlı varoluş hareket alanıdır. O’nu sema yapan ise Tanrı’ya için olması ve tanrısal yüklemlerde tanrısal olanı görünüşe taşıyan kutsiyeti olmasındandır.

Nur göğü seması, Hakk’ın nur taneciklerinin katmanlı oluş içinde oluşturduğu gök katlarına içkin mekânsal oluş içinde zamansal olarak var olunan âlemler kuşağıdır. Bu kuşak içinde insanın varoluşuna dair ayna tutacak olay ve ogluların gerçekleştigiini anlatmak istedim. Miraç hadisesi ile nur göğü semasına âlemler kuşağı olarak zaten dikkat çekilmiş olunsa da Muhammed Mustafa’nın hatırlarına onun hikâyesini canlı tutmak istedim.

Ortak hikâyelerini unutanlar, ortak bir gelecekten yoksun, ayrılık rüzgârı içinde birbirlerinden uzaklaşırlar. İstedi ki hem katmanlı ve girift olan çoklu gerçeklik içinde varoluşa ayna tutabileyim hem de çoklu gerçeklik içinde bir olay ve olgunun nesnel bağıntılı oluş içinde birçok gerçeği olduğuna ışık tutabileyim.

*

Gördüklerimiz, duyduklarımız ve hissettiğimiz yaşadıklarımızdır. Yaşadıklarımızı ne kadar hakikatiyle, hakkıyla biliyor ve kavriyoruz? Görünenin dışında yaşadıklarımızdan çok farklı bir şeyleri yaşıyorsak; farklı bir âlemden yaşadıklarımıza bakmak istemez miyiz?

Yaşadığımız nice dünyalar var iken bir dünyaya hapsolmuş ruhlar gibi bakılmaktayız. Hapsolmuş olduğunu hissedeni her ruh, varlığının, varoluşunun ne için olduğuna dair derde düşer. Varlık ve varoluş bilinmeye, anlaşılmaya dair dert olunca, hapsolmuş kuşlar gibi çırpınmak özgürlüğün sesi olur. Kafesinden uçup gitmek ile yeni dünyalar ve yaşamlar ile buluşmak ise insanı bekleyen kaderi olur.

Aristoteles'in de dediği gibi "her duyu ile bir evrene bakarız." Duyularımız ile tanık olmadığımız nice dünyaya ise yabancı ve uzak yaşıyoruz. Duyu melekelerimizi geliştirmenin yolunu bulsa, nice dünya içinde yaşadığımıza tanık oluruz. Katmanlı, girift, nesnel izafi oluş içinde çoklu gerçekliğe haiz bir dünyada yaşamakta ısek gerçeğe duyarlı olmayı ve gönül genişliğini koruyarak hakikate açık olmayı edinmeliyiz.

Not: Nur Göğü Seması kitap serisi varlık ve varoluşa dair olan her ne ise tasavvufi, felsefi, sanatsal bir yaklaşım ile farklı bir açıdan ve üst bir perdeden düşünsel platform olması biçiminde ele alınmıştır. Çalışmada yer yer deneyimsel gözlemler ışığında tespit edilenlerin tanımlanması, tanıtlanması ile de felsefi düzeyde bilimsel oluşan yakalanmasıyla, varlıksal veya varoluşsal düzeyde sorunsal olan durumların aydınlatılmaya çalışıldığına da tanık olunabilir. Özellikle serinin üçüncü kitabı bu anlamda önemlidir. Felsefe bilimsel bir nitelik kazanacak ise önermeler doğrultusunda değil de varlıksal ve varoluşsal karşılığı olanların tespiti ışığında kavramlaştırılanın tanımı da yapılmış olunması ile tanıtlanması da yapılmış olarak kanita ulaşması doğrultusunda yapılması gerekdir. Böylece sanat, din, felsefe, bilim, hukuk, siyaset vb. alanlara eleştirel olarak dönülmesi ile felsefi olmak korunmuş olunur.

Nur Göğü Seması kitapları, bir roman serisi olmaktan daha çok varoluş derdine düşmüş olan insanlara ayna olması anlamında kaleme alınmıştır. Bu anlamda değerlendirilmesi ve okunması tavsiye edilir.

Her üç kitap, aralarındaki zaman farkı da dikkatte alındığında, gelişim içinde olan insana da tanık olmak, insanın bir süreç varlığı olduğunu görmek adına da önemlidir. İnsan anlayışının önüne sunulan her ne ise önyargı ile değerlendirilerek açıklamaya çalışılır. Bu durum, anlatılana duyarlı oluş yitirilmediği sürece okunanın değerlendirilmesi adına önemlidir.

NUR GÖĞÜ SEMASI

Her yer aşılmaz gibi görünen zifiri karanlıklar içerisindeyken göğsü sıkıştıran korku ve emniyetsizliğin verdiği tedirginlikle arkasına döndü delikanlı...

Görünen yine sonsuz karanlık...

Bir çift göz dipsiz karanlığı yoklarken korku ve tedirginlik dolu kâbustan bir imdat yükseldi: "Efendim! Ne olur, yardım edin!"

Vahyin kapısı olan içgüdüyle yukarılara kaldırınca başını, ona görünen sadece karanlıktı yine. Bu kez semaya bakmanın verdiği umutla feryat ediyordu:

"Efendim! Yardım edin!"

Sağ el uzandı yukarılardan. Yukarıda görünen ışıl ışıl bir nur zümresi...

Ve o el, görebilenler için karanlıkta doğandı.

Tam da bu esnada bir annenin feryadıydı, Tamer'i sarsan: "Evladım uyan!"

İki damla gözyaşı yanaklarından süzülürken terler içinde uyanan genç için annesinin şefkatli baklıları, kâbustan kurtuluşun huzuruydu o an.

Gözleri derin bir anlam içeren, biraz büyüğe ama çekik; ince yuvarlak burunlu, yanakları çıkrık; belki yuvarlak başlı olduğundan sebep nur yüzlü, parlak ve güzel bir simaydı; "Merak etme! Bu sadece bir kâbustu ve bitti" diyen...

Oğlunun yaşadıkları sezgisi kuvvetli annenin kâbusu oldu bir an. Şefkatle bakındı yavrusuna.

"İyi misin, söyle bana?"

Bu esnada ince uzun parlak eller uzanıverdi, şefkat abidesi yüze...

"İyiym ben, merak etme!"

Kapının önünde anne ve oğluna bakmaktaydı baba. Bir haftadan beri Sevgi isimli bir kız yüzünden yatağında iki büklüm yemeden, içmeden kesilmiş biricik oglunda, Tamer'indeydi bakışları...

Ölümün kucakladığı evladını düşünürken, içi kan ağlarcasına varlığını kaplayan acıyla, çaresizliğin çaresi bir duayla mirıldanmaktadır.

“Ne olur Tamer’imi bağışla bana. Kurban etmişim yoluna. Babalık hakkından yana dokunmayacağım ona...”

Gözyaşlarıyla yoğrulmuş fisiltılı dua, yükseldi göklere. Hakk’ın âdeti değildi böylesi niyazları reddetmek. Annenin şefkatli bakışları zaten Tamer’e duaydı ya; mecazi aşktan sebep kederi gideren de bu bakışlar değil miydi sonučta?

Tamer biliyordu... Orta yaşlı ebeveynine daha fazla zahmet vermeye hakkı yoktu. Gözü puslu ve masum bir bakışla içinde boğuştuğu elemden silkelendi.

“Günlerdir rüyamda Sevgi’yi görürüm diye, erken yatkıtam kederden. Evet! Sevgi’ydi sevgime suret. Sevgimin şiddetiydi, bu kederime sebep. Bir hastane odasında, ellerimin arasında ölünce sevdigim, onun hayaliyle yüregimde beliriverdi keder. Yaktı beni ve oldum derbeder...”

Sevgisinin suretini sadece rüyalarında gören, ölümden sonra sevdiklerinin hayaliyle beden toprağına gömülenlerdendi Tamer.

Yataktan doğrulurken babasına bakıverdi aniden:

“Ancak hayallerde sevdiklerimizi yaşamamıza sebeptir ölüm... Kalanlara keder olarak biçim bulsa da kalpte, ne değişir? Hiçbir acı sevdiklerimize zahmet vermemize olamaz sebep. Affedin ne olur! Hiç durmadan ağlıyor olsam da şu an, niyetim sizi kendi dertlerimle dertlendirmek değil.”

Günlerdir hiç konuşmadığı, uzaklardan, sevgi ve keder diyarlarından gelen oğlunu kucaklamakta ve sevinç gözyaşlarıyla bakmaktadır anne.

Sert mizaçlı baba ise içi gülen gözler ve donmuş iki dudakla bakmaktadır bu kez.

Hakk'ın sırlı, kudretli eli değişti; ferah ve konforlu yatak odasındaki kederli kalplere...

Evin terasına çıkan genç, yazlığın denize bakan cephesinden derin bakışlarıyla kumsala uzanan denize daldı. Mavi sular bir an gözü yaşlı genci kendisinden aldı. Gözyaşları bütün kederleri gidermiş miydi? Deniz esenlik hediye ederek ferahlamasına sebepti. Huzur dolu bir kalp buldu nihayet. Büylesi bakarken derince nefesler alarak huzuru teneffüs ediyordu an be an.

Heyhat! Yüreğinin derinliklerinde yer tutan keder, kendisini yalnız bırakmıyordu yine. Keder esintisiyle gelen sevgilisinin hayaliydi ne de olsa...

Neden sonra siliverdi hayaldeki resmi. Bu, Hakk'ın verdiği iman hali olsa gerek...

Evet!.. Gönlü boş kılan iman, O'nun yardım eliydi. Yardım eliyle suretten çekilerek, gönülden Hakk'a yönledi.

“Büylesi acılar en azından düşüncede bile olsa kişiyi Hakk'a yakın kılıyor olmalı” diye düşündü. Hakk'tı akla gelen... O'nunla konuşma ihtiyacı hissetti:

“Ya Rabb! Biliyorum, faniye meyledilmesini istemezsin. Peki, büylesi bir kederle cezalanmama sebep ne? Ölümlü bir sureti sevmem mi? Sevgiyi fani bir surette bulduğumdan mı? Yoksa Senden başkasına sevgiden yana yöneldiğimden mi, büylesi bir kederle cezalandırıldım? Bilmiyorum! Ama anladım ki, ölüm bir imtihan... Sevgi ondan da büyük bir imtihan... Sana yöneldim içimdeki mecazî sevgi günahımla. Ne olur beni affeyle!”

Üniversite öğrencisi Tamer iki senedir bir tasavvuf üstadından ders almaktaydı. Aklına İstanbul'daki üstadı gelince, olabildiğince daraldı geniş manzaralı şu ev ve güzeli Bodrum sahilleri...

Sevgi'nin ölümünden sebep, belki unutur niyetiyle ebeveyni Tamer'i buraya getirmiştir. Onlara dönüp kararlıca seslendi:

“Hakkınızı helal edin, İstanbul'a döneceğim.”

Babası, tasavvuftan ve dinde derinleşmekte hazzetmeyen, modern yaşantılı biriydi. Yine de -inci gibi güzel dışları görünecek biçimde gülümseyen eşine benzettiği- evladına “az evvel söz verdim Hakk'a” deyiverdi. Çaresizken o da Rabbini hatırlayanlardandı ya; “Artık sana karışmayacağım, dileğin gibi yaşa” dedi.

Sert mizaçlı ve inatçı kocasının bu sözleri, oğluyla bir şeyh sebebiyle kavgalı babanın sözleri miydi? Fatma Hanım şaşkıncı bakındı.

“Emin misin Sami Bey?”

Fatma'nın sorusuna bir çift göz cevap verdi, yavaşça kapanıp açılarak...

Bu durum Tamer'in gitme şevkini artırılmıştı. Üstelik içindeki isteğin cazibesi, babasına karşı korku, ustادına beslediği manevi aşk, az evvelki ruhsatın gönülde uyandırıldığı sevinç; ikisi mavi, biri krem ve biri siyah renkli dört kanat oldu da, olduğu yerde kanadını çırpan kuş misali, gönlünde Tamer'i uçurduverdi.

Heyecan meleği “Raminur”, melekesiydi o an. Korku kanadı daha çok çırpıldığından olsa gerek babaya karşı biraz ürkecti yine de.

“Müsaadenizle” diye ses verdi.

Evlat sevgisiyle kuzusuna bakan Fatma Hanımı ayrılığın korkusu sardı şimdi. Oğlunu göndermek istemese de, babasına benzer kararlılığını sezgiyle gözlediğinden çaresizdi.

“Müsaade senin evladım!” deyiverdi.

Evet! Şu an biçareydi Fatma. Lakin evladına uzak kalmamak için “arada bir ararsın değil mi?” diyerek açındırdı kendini.

Her yıl Haziran-Eylül arasını yazılıkta geçiren aile, iki yazdır Tamer'siz yaşıyordu burada. İstanbul'dayken fırsat buldukça, yazıları ise devamlı olarak ustادının yanında ders gören Tamer, “dünya servetinde” desinler diye yaşayan şöhret düşkünu arkadaşlarından da uzaktaydı bu şekilde. Maskelere tahammülü yoktu. Olduğu gibi görünmeyi seven biriydi ve samimiyyidi ilişkilerinde.

Gitmenin gereğiydi ya bu yolculuk; daha fazla duramazdı. Acele ediyordu. Oysa havayolu şirketlerini arayan Sami Bey; “Bugün İstanbul'a uçak yokmuş” deyiverdi: “Yarın gidersin, dert etme!”

Heyecan meleği Raminur'un kanatları altında sevinç ve cazibeden dolayı coşkunlaşan Tamer'i korku kanadıyla yerinde tutmak mümkün mü? “Otobüsle gideyim” diyerek atılıverdi anında.

Teslimiyet bayrağını önceden çekmiş bulunan Sami Bey; “Sen bilirsin” demişti: “Yolun açık olsun oğul!..”

Aynı akşam Bodrum'dan İstanbul'a kalkan bir otobüsteydi Tamer. Aklında ustası ve ölen sevdiginden başka kimsecikler yoktu.

Boğaza geldiğinde uyku ile uyanıklık arası halden uyanıverdi birden. Doğup büyündüğü ve dahası huzur bulduğu şehrine bakıyordu köprüden. Zevk dolu büyülenmiş gözlerin ucundaki şu İstanbul, artık yedi tepesi bin tepeye dönmiş bir anakent olsa bile, aidiyet hissiyatıyla bağlı olduğu biricik ve emsalsiz şehirdi ilânihaye.

Tarihiyle karakter bulmuş bu kent; Topkapı Sarayı, Kız Kulesi, Süleymaniye'si, Ayasofya'sı, Sultan Ahmet'i, Rumeli ve Anadolu Hisarılarıyla ve nice birikimiyle cazibeler merkeziydi ya; semboldü barındırdığı bu cümle maneviyat kokusuyla.

Eskinin Konstantin'i asırlardır mana erlerinin İslambol'u değil miydi? İnsanı kible edinen maneviyat yiğitleri ve Beytullah misal büyük kutuplar buraya zamanın Mekke'si gözüyle bakarlardı. Ne de olsa İstanbul, hüviyetini Hakk'ta bulan Allah velilerinin yurduydu.

Aklında sevdiginin hayali ve kalbinde onulmaz kederiyle otobüsten iner inmez kuzenini gördü karşısında. Yol boyunca hal, hatırlamanın ve nereye gidileceğinin dışında hiçbir şey konuşmamışlardı.

Nihayet Haznedar'daki beş katlı binanın önünde durduklarında Tamer teşekkür etti, kuzenine. Sonra ortadan ayırdığı uzunca saçlarını düzeltti. Toprak renkli, Hüdaverdi apartmanının çatı katı dubleksinde

oturan ve yazıları evin terasında sohbet dersleri veren üstadının yanına çıktı. Kapıyı açan uzun boylu, kumral, yeşil gözlü bir kızdı.

Sevdığını kaybetmenin kederine rağmen güzellikin cazibesi anlık da olsa unutturuverdi derdi elemi. Güzellik değil miydi, kişiye kendisini dahi unutturan?

Oysa henüz Tamer'i tanımiyordu, yeşil gözlerin sahibesi. Bilmediği birine bakmanın mahcubiyetiyle kapıda dururken, neden sonra kibarca buyur etti içeri. Tok ve güven veren ses, bir anlık baktan sonra konuşmaya zorladı Tamer'i.

“Efendiyi görmeye gelmiştim.”

“Terasta çay içiyor. Kim diyeyim?”

“Tamer geldi, dersiniz.”

“Tamam” dedi, kumral kız, ismi duymanın verdiği güvenle... Sanki iki hecede saklı bir isim, o kişiden emin olmaya yeterdi.

Veli kapısı önünde dertlerini unutan genç, velisinin kabulüyle huzurdaydı şimdi. Ali Emin Bey görenlerin veli diyebilmek için bin şahit isteyeceği türden biriydi. Sinekkayıdı tıraşı ve omuzlarına kadar inen uzun saçlarıyla, buğday tenli bir Âdemdi işte!..

Kemikli, büyüğe eelli; orta boylu, gözleri orta büyülüklükte ve hep ıslak üzünlü bakan; küçük burunlu yüzü hafif topluca biriydi.

“Hayrola evlat! Kaçtan mı?” diye sordu, gür bir nidayla...

Tamer, üstadının huzurunda huşu dolu olurdu. Çekingenliği korktuğundan değil sevdigidindendi. Böylece çekinmeler nezakete döner ya; bu hali sesine de aksetti. Usul tonlarla; “Malumunuz Efendim!” deyiverdi.

Hakk'ın nuru ile tesiri altında azametle bakan gözlerin efendisi, celal görünüslü mızacıyla muhatabını tedirgin ederek mi bakıyordu? İrfanı sohbetinden belli, yüreğindeki Hakk muhabbeti ve tok sesiyle kendine cezbeden ustاد, Hakk'ın kudret eliydi Tamer'e.

Kendisine yönelen kıldan nasıl ki Hakk razıysa, öylesi bir hoşnutlukla bakıyordu Tamer'e. Bu hal cemalde görünse bile hitapta da sezilirdi, sevgi dile getirildiğinde. Böylesi seslendi, Ali Emin Bey talibi Tamer'ine.

“Özledik seni! Sami Beyi ikna etmek için bir can mı verilmeliydi? Senin suçun da değil. Hakk'ın takdiriydi.”

Bu sözle birlikte Tamer hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Daha o sabah Bodrum'daki yazılıklarında kendince sorduğu sorunun cevabını almıştı ya; ağlarken başını önüne eğdi. Ne diyebilirdi ki, özleri bilen Hakk'ın dilinden kelamda göründüğü velisine...

Dilde kelam eden Hakk'a duyulan iman ve sevgi bu görüneni sorgulamaya engeldi. Yaşadığının hikmeti Tamer' i aciz bırakan mucizeydi. Böylesi haller velinin dilinde görünen kerametlerdendi.

“Tamer'im tek bir cevap yoktur” diyordu: “daha birçok hikmet var, bu ölüm takdirinde...”

Ali Emin Bey'in dilinden hikmetiyle görünen Hakk'a karşı iyice aciz düşmüştü. Elbette yaşadığı bu keder için Hakk'ı suçlayacak değildi. Üstadın cevabıyla beraber haline misal olacak bir hikâye bekleyerek masumca bakıniverdi. Öyle ya! Masumluğun hakkıydı misalle gelecek, yaşadığını anlamasını sağlayacak ve onu ikna edecek bir cevap... Bu ölümden sorumlu olmaktan kendisini kurtaracak...

Ali Emin Bey sezgileri kuvvetli, keramet sahibi, irfan ehli bir zat değil miydi?

Bu esnada yeşil gözlü, kumral kız elinde çaylarla huzura varmıştı. İlkin orta büyülükteki bir masanın etrafında oturan ustada servis yaptı. Ardından isimleri Mehmet, Celal, Kadir olan üç dervişe ve nihayet Tamer'e...

Tamer bu sohbetlere katılmadan önce çay sevmezdi ama üstadın sofrasında her şeyi tereddüsüz kabul eder bir teslimiyet ahlaklıyla çayı da sever olmuştu. Üstad sofrasında sunulan her şey, ‘velisinden ikramda bulunan Hakk'tır anlayışınca Hakk'tan kabul edilirdi. Böylesi

bir durumda nasıl çevirebilirdi ikramı? Dervişler için sunulanı geri çevirmek Hakk'a tavırda bulunmanın edepsizliğinde benlik göstermek değil miydi?

Mehmet, Kadir ve Celal dervişler senelerdir Üstad'ın derslerinde bulunurlardı. Hallerine ve düşüncelerine vakıf efendilerinin yanında sadece susarlardı. Bazen Üstad bir soru sorar ne bir eksik ne bir fazla olmak kaydıyla sadece cevap verirlerdi. Zaten ne konuşabilirler ki konuşan dilinde Hakk bulunan velinin gönül sofrasında? Hüdaverdi apartmanı Musa'nın Tur-i Sina'sı misaliydi onlara.

Genelde sol elinin başparmağını pantolonun kemerinden içeri sokan Üstad, dört parmağını dışında görünecek biçimde bırakırdı. Yine her zamanki gibi sandalyesinde asaletle oturmuşken, celali yüz ifadesiyle Tamer'e baktı.

“Evlat! Hakk yolunda kendi benliğin üzerinden bakma olay ve olgulara. Bilesin ki, sebep ve vesile Hakk' tandır. Gayrısı seni uzak tutmasın O'ndan...”

Bu sözlerdi Tamer'in gönlüne tercüman. Bu kelimelerde gizliydi, nefsinin dileğini değil Hakk'ın dileğini istikamet edindirerek Tamer'i menzile koyan...

Hakikatin göründüğü sohbette muhabbet kiblesi idi ya Ali Emin Bey; hikmet pınarının gözü, Kürsü-i Âla olan beyinin kapısından mana incileri dökülüyordu.

“Dünya; Hakk'ın ilahi sıfatlarıyla ahlak tavrımda etkinlik içinde, sebep ve vesileler üzerinden fiiliyatta görünüş bulduğu mekândır. İman dolu gözlerle bakmak Hakk'ı aşıkâr eder her an. Sadık kula lütfuştandır ihlâs ile iman. İmanla ihlâsta Hakk için niyetiyle salih amelde bulunandır, yaşadığı anda Hakk'a varan.

‘Ben’ diyerek baktığın ve bekłentilerde bulunduğu sürece bulamazsan Hakk'ı! Sen, senliğinle bakarken cümle sebepler sana karanlığın perdeleri olur!

Karanlık; Hakk'tan gafil olup eşyanın varoluşunun gereksinim sebeplerinde menfaatler ve hazlarda kalmaktır!

Kible-i Hakk'ı bırakıp suretlerde ve duyularla algılarda, imandan yoksun kaybolmaktadır karanlık!

Sence takdir edilenden dolayı kahrolmak veya suret putunda kaybolmak, karanlıkta boğulmak değil mi? Karanlıkta yaşadığın her an, Hakk'a küfürde inat etmek değil mi? Söyle hadi! Bu sözler sana karanlıkta uzanan el değil mi?"

Söylenen her bir söz hâle tercüman kelam aynası ve kalbi kıran varlık aynasıydı o an. Utandırıp mahcup kılan, suretler rüyetinden uyandıran şevk tokadıydı bu kelimeler. Anlayışıyla zevkteydi Tamer. Dervişlerin sükütünün sebebini anlıyor olarak bir an baktı ve başını eğerek Kible-i Hakk olan efendisine döndü. Nedenini bilmeden hiçkira hiçkira ağlıyordu hâlâ...

Kumral kız masadaki kâğıt mendillerden uzatmıştı üç beş parça. Hepsi de Tamer'in elinde sırlısklamdı ya; Ali Emin Bey nazarlı gözlerle yarenlerini süzüverdi. Kalplerini yokladı. Kendisinden bir iki yaş büyük Celal Bey'e bakarak; "Evladım Celal!" diye seslendi.

Boğuk ve tok bir ses tonuyla hitap eden Celal; "Buyurun Efendim" dedi.

"Yerimiz belli oldu" deyince Ali Emin Bey, "Lütfü kereminizle efendim" dedi Celal.

Sohbet edilirken çay içilir, tiryaki Ali Emin Bey boşalan bardakları tazeletirdi. Başları anlayış zevkiyle hoş eden Hakk kelamı kulaklardan dolarken, içilen çay mıydı, yoksa sohbet mi?

"Kızım Elif, çayları tazeler misin?"

"Hemen Efendim" dedi, ilahi deryaya girişin kapısını Tamer'e açan yeşil gözlü, kumral kız...

'Yerimiz belli oldu' kelamından bir şey anlamamıştı henüz. Ama ima edilenin üçüncü kâğıt mendili de sırlısklam İslatan genç olduğunu hissedebiliyordu.

“Evladım Tamer! Çalışma odasındaki duvarda erkânnname var. Oku da gel” diyen Ali Emin Bey'in hitabını duyunca, kalkmak için “müsaadenizle” dedi Tamer.

İhvanlar, Efendi'den sonra hizmet kürsüsünde oturacak erene bakıyorlardı şimdi. Tamer ferasetle anladı efendisinin sözünü. Alınmadı üzerine, şırmarmadı da...

Edeple kalktı sandalyeden, ellerini bağladı göbeğinde, iki adım geri atarak yavaşça döndü. Çalışma odasına gitti. Daha evvel üç kez okuduğu o yazidaydı gözleri. Büyüükçe ceviz ağacından yapılmış kitaplığının karşısında, çalışma masasının arkasındaki duvarda asılı hat ne diyordu kendisine bakanlara?

*“Dünya derdi olan dönsün gitsin geri
Allah derdi olan dönsün gelsin beri
Hakk’ı hakikati arayan sevsin beni
Edep ile gelen bulsun beni
Edep denilen hayâ ile çekinmek
Hakk’ın huzurunda varlığından vazgeçmek
Edep ya hu, edep
Edep ile gelen bulur beni
Hakk dergâhiyim, dergâhında bulur beni
Edep ile bilen bilsin beni
Bilen bilir! Muhammed’de Allah var
Bu sırra eren Resûlullah
Dünya derdi hile, çare varlığına
Allah, derdi olana, şifa olur canına
Edep ya hu, edep”*

Efendi'nin doğuşun daha önce fark edemediği inceliklerle kavriyordu Tamer. Bunu sağlayan neydi? Cevabı kendiliğinden bir sezgiyle geldi.

Aşk değil miydi, anlaşılmazları anlamlı kıلان... Nereden geldiği bilinmese de anlaşılmaz biçimde insanı değiştiren... Gönlünde doğuşu yaşadığının anlayışını veren aşktı, sezgi melekesini de kuvvetli kılandı.

Evet! Dine karşı ilgisiz bir babanın ve müşfik bir annenin meyvesiydi Tamer. Evvela babasının etkisiyle şüpheyle yaklaştığı tasavvufa, annesinin anlattığı evliya menkıbelerinin tesiriyle merak salmıştı.

Zamanla kitaplarda okuduğu tasavvuf, ırmağın iki yakası arasında kalmış Tamer'in özgür iradesiyle seçilen yaka haline gelmişti. Üniversitedeki bir arkadaşınp; "Her şeyi biliyor" diyerek Ali Emin Bey'e getirdiği günden itibaren okuyarak öğrendiği değil, yaşamaya başladığı, hayatında erkâni ve irfanıyla gördüğü tasavvufu sohbet meclisinde zevk etmekteydi. Aşkın dilince ve aşkın halince...

Terastan seslenilince ancak aymıştı.

"Evladım Tamer!"

"Geldim efendim"

Edeplice oturup kalkmayı ihvanlardan görmüştü. Ama taklit değildi bu. İhlâsi sebebiyle samimiyetinden dolayı edepli hareket ediyordu. Üstadın sohbet derslerinde irfanın yanı sıra 'samimiyet ayinleri' de denilebilecek edep ve erkân da öğretilmiyor muydu? Lakin böylesi sohbet meclislerinde öğretiden ziyade ahlak dersleri alınıyordu. Başlı başına iç disiplin dersleri sayılabilcek bu irfan ve ahlak sohbetleri yaşamı ve öznelliği temel alan bir ömrü boyunca dervîşin yaşamında görünecek olan bir eğitim biçimiyydi.

Tamer evvela bir ustâd olarak baktığı Ali Emin Bey'e artık "efendim" nazarıyla bakıyordu. Evet! Efendisiydi o. Anlayış sahibi olan için aşk ve iman denilen kalbin iki pusulasının gösterdiği kıbleydi. Hakk'ın, - nuruyla dilinden konuştuğu, Tur-i Sina'daki nurdan ateş ve ilahi muhabbet sofrasıydı o. Gönüllere tercüman aşk içeceği, Şarabı Tahurayı sunan İsa'ydı, Efendisi...

Kelam ve ahlakında Hakk'ın müşahede edildiği, Hakk aynası Muhammed Mustafa'ydı o.

Böylesi görünen bir zat elbette Hakk'ın kudret eliydi. Kelam ile tasarruf eden, nurlu nazarıyla feyizde bulunan, gönül evinin sultani olan efendisiydi. Ve soruyordu şimdı:

“Gönlüne konuştu mu doğuşat? Anlat bakalım.”

“Mutlak olan bize göre devinmez. Biz O'nun istediği gibi O'na devinmek zorundayız. Bu ise ahlaki bir değişim üzerinden gerçekleşmekte.”

“Evlat! Felsefe ve işletme okuyorsun, tamam. Gönlüne konuştu mu doğuşat, onu söyle?”

Son yaşadıklarını da hatırlayarak bakınmıştı Tamer: “Allah için niyetiyle sohbetine geleceğim. Kendi nefsimin isteklerinden, O'na varmak niyetiyle vazgeceğim.”

Ali Emin Bey bu cevapta da tatmin değildi.

“Gönlüne konuştu mu?” diye bir daha sordu.

Tamer üç defa aynı sorunun yinelenmesi üzerine ne denilmek istendiğini anlayıp susmayı tercih etti. Kalplerin görüldüğü, insanın kendisini çırılıçılak hissettiği bir muhabbet mekânında değil miydi? Gönlünden geçenleri saklayacak hiçbir hâl ve düşünce elbiselerinin bulunmadığı bu yerde, her şeyle görüldüğünü görüp bilindiğinin farkındaydı. Veli dilinden konuşan Hakk'ın huzurundaydı. İrade temelli nefsiyle değil, mana temelli ruhuyla bakıyordu o an.

Hakk'ın sofrasında O'nun azametinden böylesi çekinmek, edebin gereği sevgidendi. Bu cevapta hoşnut olan Ali Emin Bey, ind-i Allah olan gönlünden geldiğince, dilinde şunları söylüyordu.

“Beden mülkü, sahibi Hakk!

Gözlerde bakan, sahibi Hakk

Gözlerde bakan, gören Hakk.

*Gözden göze kendine bakan Hakk
Gör! Her daim, gönlüne konuşan Hakk”*

Doğuşatın nihayetinde “Tamam!” diyerek Tamer'in ruh halini onaylamıştı Efendisi. Öyle ya! Arifin yanında sadece diliyle değil bütün mevcudatiyla konuşurdu kişi.

Dersten amaç bir şeyleri öğretmekten daha çok ilkeler düzeyinde anlatılanların meleke düzeyinde yaşanmasını sağlamaktı. Doğışattan öğrenilen zamanla unutulabilirdi. Ama alınan ders meleke olarak kişinin halinde kalıcıydı. Unutulsa dahi gerektiğinde görünecekti.

Ali Emin Bey konuştuça Tamer, Hakk'ı kalben imanla müşahede etmekteydi. Her an değişen hallerinde sezgi melekesiyle onu kelam edip muhabbetle temasadaydı.

Sezgi meleği Feyzan, kendi etrafında pervane misali, olduğu yerde dönmesine sebep beyaz kanatlarını çevirirken kendi renginde topluyordu feyzle gelenleri. O kendi âleminde böylesi görünüş bulurken Tamer'in sezgi melekesiydi aslında.

Kişinin kiblesi Hakk ise sezginin kendine çeken toplayıcı kanatları, Hakk'ın nuruyla dönüp O'nun işaret ediyordu. Böylesi dönüşte kişi, imanın gereğiyle Hakk'ı seyir ederdi. Böylesi seyirde görüneni değil görünene aşıkın Hakk'ı müşahede etmektı tevhid...

Tamer imanla sezerek tevhidin gereğince mevcudata içkin, sıfatlarıyla fiiliyatta onlara aşıkın Hakk'ı, Ali Emin Bey'in sohbetinde müşahede ediyordu. Ali Emin Bey ilahi sohbetin zevkindeydi.

“Bugünkü ders, sohbette Hakk'ın dilde görünüş bulması olsa da, Gönülde kulunu kelim olarak sözün anlam ve değer erkinde kulluk da halk etmesidir. Edep denilen kulun ahlakta, Hakk'ın huzurunda böylesi var edilmesidir. Musavvir olan Hakk, insanı sohbet eliyle böylesi var eder. Gerçek bir sanatçının ruh haliyle kıyasla söylediklerimi!

Ders kalbîdir. Marifet mertebesinin anlayış zevkiyle edinilir. Öğrenmek ise aklıdır. Hakikat mertebesinde kavrayışla bilmeye

gerçekleşir. İkisini de kendinde cem et! Yorgunsun, hadi eve, git!
Dinlen biraz...”

“Lütfunuzla efendim” dedi Tamer.

İlahi mana sofrasından kalkarken Ali Emin Bey'in seslenişiyle beraber bakıyordu Elif'e.

“Elif kızım! Haydi sen de kalk! Geç kalmayasın evine...”

Yeşil gözlü, kumral kız “Tamam! Efendibaba” dedi usulca.

Desturla ayrıldılar efendinin yanından. Elif, Tamer'le tanışmak ve konuşmak istediğini bilen efendisinin izniyle, yüzü kızararak çıkmıştı huzurdan. Ali Emin Bey talibi olan genç dervişinin son yaşadıklarına teselli olsun niyetiyle de beraber göndermişti ikisini. Kapıdan çıkışınca konuşmaya bahane geldi:

“İki senedir gidip gelirim efendinin yanına. İlk kez görüyorum seni. Zaten efendiye gelenlerin hiçbirini dünya yaşıtlarıyla birbirlerini fazla tanıtmazlar ama seni hiç mi, hiç görmedim.”

Kur yapmak değilse de amacı, konuşma isteğini gören Elif, gülümsemi Tamer'e.

“Efendi, amcam olur. Ölen eşinden sonra evini toparlamak bahanesiyle hafta içi her sabah uğrarım ona.”

“Bazen akşamları, bazen de hafta sonu efendiye gittiğimden olsa gerek, nasip bugün tanışık” dedi Tamer, Elif'e...

Bir kafenin önünden geçerken; “Tamer” diyerek seslenen müzisyen ve ressam kız, eliyle gelmesini işaret ediyordu.

Tamer, mırıldıyla kendi kendine “Pes doğrusu, ders devam ediyor” dedi. Efendisi, az evvel “söylediklerimi bir sanatçının ruh haliyle kıyasla” dememiş miydi?

Elif'i İşil'la tanıştırdı. Türk kahvesi içilirken Tamer, İşil'a; “Biliyorum iddialı bir ressam değilsin ama iyi bir müzisyensin. Söyler misin sanat nasıl başlar, sonuçta ne yapar?” diye sordu. Kastının sanat bilgisi ve sanatın kültürel etkileri olmadığını da ekledi.

Edebiyat bölümünde okuyan Elif, soruya yabancı değildi. Burada konuşulacakların terastaki dersin devamı olduğunu bilerek can kulağıyla iki arkadaşı takibe aldı.

İşil şimdiye kadar sanata uzak ve soğuk duran Tamer'e şaşkınlıkla bakarken, ondaki samimiyyete binaen "Sevgi'nin ölümü yaramış buna" diyoru içinden.

Biraz düşündükten sonra cevabını dile getirecekti:

"Bir esere biçim verirken ve verdikten sonra kişi artık hiçbir zaman eskisi gibi olmuyor, olamıyor. Yani eser doğarken sen de onunla yeniden doğuyorsun aslında. Önce 'Şöyle yapacağım' diyor insan. Öyle bir ruh haliyle çalışıyor ki, sonuçta yapılan eser başlangıçta istenilen gibi değil, gönlün derinliklerinden geldiği gibi biçimleniyor. Sonuçta, 'bunu ben mi yaptım?' diye şaşırıyor insan... Biliyorum! Sanatçı değildir eser yapan. Eserdir kişiyi sanatçı yapan. Tutkuyla; bu benim eserim, diye bakarken acı olan gerçek, eserin senin olmadığıdır."

İşil; alımlı ve cazibeli bir bayındı. Tamer ilk defa bu özelliklerinin dışında kendisini gösteren arkadaşına bakıyordu. Karşısında inançlı pırıl, pırıl bir kalbe sahip sanatçı birisi duruyordu. Arkadaşı değil, sanatçı olduğuna ikna olduğu kişiye bakıyordu.

"Eser bittiğindeki halin nasıldır?"

İşil duygulu ağır bir edayla konuşuyordu: "Ona sadece bakmak isterim. Eserle doğan ben, eserin estetiğinin ve ayrıntılarının uyandırıldığı cazibeyle resimse sadece bakmak, müzikse sadece dinlemek arzusundayımdır. Kişinin kendinden dışlaşanla yüzleşmesinin sonucu, tutku ve hayranlıkla eserde kendi yaratıcılığını görmesi esnasında öylesi an olur ki eser nedeniyle unutursun kendini."

Tamer duyduklarının mukayesesile o günkü sohbeti hatırlıyordu. Aslında her şeye biçim veren Allah'ın Eli olan yedullahti.

Efendisi; kelam, nazar, ahlak ve sevgiyle insan olan insanı kendine dönüştüren sanatçıydı. Mürşidi Kâmil ile sanatçının ortak noktası ilkinin insan aynasında insana biçim verirken, ikincinin hayal aynasında eserine biçim veren yedullah oluşuydu.

Biricik farkla!.. Mürşidi kâmil eseri insanda doğarken yeniden diriliyor, sanatçı ise eseri ile anılsa dahi yok olup gidiyor ve eseriyle sonlanıyordu. Tamer tam bunları düşünürken Işıl devam ediyordu:

“Unutmadan! Eser biçimlenirken sanatçı istese de başka bir şeyle uğraşamaz. Görünmez bir kuvvet tutuyor onu. Ta ki eser doğana kadar. Eseri yaparken biçimlendirmek en büyük zevk, emeğini güzel görmek ise tatlı bir neşe... Ona bakarken eserinle konuşmak sadece huzur...”

Sohbetle birlikte kahveler de bitince ayrılmışlardı. Gece Ali Emin Bey'in ve Işıl'ın söylediklerini tefakkür etmekle geçerken bir taraftan da nereden geldiğini bilmediği aşk haliyle ağıliyordu Tamer.

Ağlarken düşündüğü; sanatta Musavvir esmasının görünüşüydü. Lakin muhabbetté belirenler “Allah'ın Âlim, Kelim, Mürid, Basar, Semi, Vedud gibi esmaları olsa gerek” diyordu. Saat gecenin üçünde, yorgun gözleri odayı kaplayan nur taneciklerini seyrederken kapanıverdi.

Modern ve konforlu bu ev Tamer'e uyuyacağı bir yer olmasının dışında anlam ifade etmiyordu. Zaten Tamer için eşyanın insan maneviyatına katkısı ona beşerî ihtiyaçlarını gidermesinden, hayatını kolaylaştırmamasından başka bir şey de sağlamıyordu.

Günün melekleri odayı aydınlatırken samimi ve imanlı delikanlı dünya rüyasına dalmak için uyandı. Yaşam sevinci gönülde hoş bir esintiydi. Efendisinin yanına gitme isteğiyle beraber aceleye toparlandı. Görünen o ki; ilahi sevgi, kul sevgisine baskın gelmişti. Suretler fani gönülde de fani değil miydi? Unutmak sessiz bir rüzgâr gibi sıkı sıkıya sahiplendiklerimizi gönlümüzden alıp götürmüyor muydu?

“Sevgi, uzağı yakın kilar” derler ya; peki, aşk?

Aşıga uzak kavramını dahi unutturmaz mı? Beşiktaş'tan Haznedar o kadar yakın olmuştu ki; Tamer yine Efendisinin evindeydi.

Ali Emin Bey terasta oturuyordu. Etraf ihvanlarla doluydu. Hafif bir esinti kalplere selamet ve huzur hediye ederken sıkıntılı ve neşeli yüzler, kıblesi Hakk ve Beytullah olan insana bakıyordu.

Tamer rüyadayken karşısında oturduğunu gördüğü efendisinin eline uzandi. Üstad uzanan ele parmak uçlarıyla hafiften vurdu. Vurulan sağ el Tamer'in evvela dudaklarına sonrasında da kalbinin üstüne mühürlendi. Bir nevi kabul ve hoş geldin ritüeliyi bu. El öptürmeye müsaade etmeyen üstada, samimi ve gönülden bağlı olunduğunu işaret eden ihvan ayınıydi.

"Otur karşıma!" dedi, keşif ehli Ali Emin Bey.

Tamer "tamam" dercesine başını hafiften eğip söyleneni yapmıştı. Sair zamanlarda Efendisinin karşısına oturmak pek âdetî değildi. İçeri girdiğinde arkalarda boş yer bulmak umuduyla bakınmıştı. Ama şimdi Efendinin karşısında oturuyordu. Elif de hemen arkasında...

Herkes pür dikkat onu dinliyordu.

"Dostlarım! Bugünkü dersimiz yaşanmış gerçek bir hikâyedir. Anlatacaklarım hepинize misal olsun" diyerek sohbete devam ediyordu; devam ediyordu zira sohbet bitesi bir şey değildi ki, yeniden başlanacak olunsun...

Keşfi, Efendisinin tasarruf kuvveti altında açık olan Tamer'e seslendi Ali Emin Bey...

"Kapa gözlerini, gör anlatılanları! Hikâyesini anlatacağıımız zat-ı şeriften de müsaade alalım."

Önce Ali Emin Bey kapattı gözlerini, onun izince de Tamer...

Açık yeşil renkli, entari biçiminde sade kuşaklı bir elbise giyinen, uzunca boylu, yuvarlak başlı, kapkara gözlü, ince ucu hafif oval ve düz burunlu ne çok büyük ne de çok küçük ağızı, dudakları ve kulakları ile kapkara parlayan omuzlarına kadar düşen düz saçları, sakalsız ve bıyiksiz haliyle yakışıklı bir zattı görünen...

Yaşı otuz üç civarındaydı. Yusuf ve İsa Nebilere emsal bir güzellik abidesiydi.

Ali Emin Bey sağ elini kalbinin, solunu da sağ elinin üstüne koyup "Hû" diyerek güzellik abidesine bakmaktadır. Aynı biçimde zatı şerif de selam vermektedir. Daha önce görmediği bu selamlasma biçimile Tamer de onu selamladı.

"Hû" er selamiydi dervîş dilinde. Selam veren taraflar kudret ve feyzin göründüğü Hakk makamı veliler olduklarını onayladı böylece.

Ali Emin Bey dilsiz, dudaksız özüyle konuştu birden.

"Müsaade eder misiniz?"

Kara gözlü yakışıklı zat dudaklarını açmaya da sesi gür ve toktu.

"Söz hakkı sendedir. Sen buyur!"

Kişinin özeli o kişinin müsaadesiyle anlatılması gerektiği için izin almak vicdani bir ihtiyaçtı. Lakin toplumların kültürlerinin temeli olan hikâyeler müsaadesiz de sohbette anlatılırdı.

Tamer daha önce kalbini titretecek kadar böylesi güzel bir ses duymamıştı. Dudakların açılmadığı kelam diyarındayken gözleri sımsıkı kapalıydı. Bir an Efendisi gözlerini açtı. Hikâyeyi anlatmadan önce bir yudum çay içti. Ardından sohbete devam etti.

"Anlatacağım hikâye yolumuzun muhabbet ve feyz piri Hz. Ahmed Kuddüsî'nin dervişlerine verdiği altı derslik bir meseldir. Menkibeler olarak anlatılan böylesi misaller ve meseller günümüzde masallar olarak kabul edilmektedir."

Ali Emin Bey konuşurken Tamer de bir anlığına açıp kapadı gözlerini. Müşahede halinde anlatılanların yaşandığı dergâhın sohbet ve kabul odasını gözlüyordu.

Mum ışığıyla aydınlanan, genişçe pencereleri olan, taş duvarlı bu mekâni kâh ruh bakışıyla bedensizce izliyor; kâh beden şeklinde biçimlenen ruhunun odanın her yerini el dokuması halılara kadar incelediğini fark ediyordu. Bir taraftan ruh bakışıyla semada

bakınıyor, bir taraftan kendisi olarak gördüğü ruh nurunun biçimlendiği kişi olarak bakınıyordu.

Nur deryası olan âlemde her türlü biçimselligin ve tavrin gerçekleşebileceğini, Efendisinin başka kerametlerinde de tecrübe ettiğinden sükûnet dahilinde sadece hayranlıkla seyrediyordu. Böyle durumlarda imkânsız diye bir kavramın akıl lügatinde yeri olamazdı.

Şu an İmamet postunda gördüğü seksen sekiz yaşındaki, sakallı cemaliyle dizlerinin üstünde Mevlâna resimlerindeki gibi oturan siyah entarili zat daha önce hikâyeyenin anlatılmasına müsaade veren otuz üç yaşındaki zat ile aynı kişiydi.

Loş salondaki ışıl ışıl nur taneciklerinin Hz. Pir'e doğru bakıldıkça çoğaldığı görünyordu. Belli ki; onun bedeninden salınan Hakk nurları etrafı kuşatıyordu. İhtiyarlığın bütün izlerine rağmen pırıl pırıl muhabbetle bakan cemali, en alımlı güzellikti.

Tamer gönül semasından ruh nazarıyla bakarken Hz. Pir'in "arkada otur!" demesiyle birlikte artık ruh bedeninden, kendiliğinden görmeye başladı. Tam karşısında arka tarafta bağdaş kurarak duvara sırtını dayayarak oturdu.

Yaşlı Pir; "Sadece seyret, dinle ve konuşma!" demişti.

"Eyvallah" diyen Tamer bu esnada Ali Emin Bey'in konuştuklarını da duymaya başladı.

"Acaba efendimin anlatımı sebebiyle bilinçaltındaki imgelerle beraber biçimlenen böylesi bir ortamda mıyım? Yoksa gerçekten Hz. Pir'in dergâhında mıyım?" diyerek düşünüverdi umarsız...

Hz. Pir'in yanında düşünmek dahi sesli konuşmak olduğundan gecikmedi ikaz: "Evlat! Ali evladım gerçek bir hikâye demedi mi sana!"

Bu cevapla Tamer bedeniyle değil ruhuyla tayı mekân yaptığını fark etti. Uzak doğulular bu gibi durumları "astral seyahat" diyerek anlatmaya çalışırlardı. Bir an efendisini görmek istedî. Ruh bakışıyla terası seyrederken gözleri kapalı şekilde sessizce oturan bedenini ve

ihvanları izledi. Elif gözünü göge kaldırmıştı. Sanki kendisine bakıyordu.

Ali Emin Bey'in "edepli olmak gerek!" demesiyle, Tamer kastedilenin kendisi olduğunu anladı. Hz. Pir'in yanından ayrılmaması ve müsaadesiz şekilde nuranı hareket alanı semayı sınırsızca kullanmaması gerektiğini bildi.

Biliyordu. Çünkü Allah'ın nuruyla bakıyordu. Her şeyi bilen ona her şeyi en doğru biçimde bildiriyordu. Böylesi bilmek dolayısı, kendinden, gönül denilen Hakk katından Hakk ile bilmekti. Erenler bu türlü bilmeye "ledünden biliyor" derlerdi. Böylesi gelen bilgiye ise "ilmi ledün" veya "fevzi akdes" denirdi.

Ali Emin Bey terasta çayını içerken sohbetteydi hâlâ...

"Hz. Pir'in pek kıymetli altı talibi vardı. Taliplerine altı günde, altı ders göreceğiz. Sizlere Abdullah Efendiyi anlatacağım. Sonra her biriniz anlattıklarımızdan kasıtla ne anladığını buradakiler ile paylaşacak."

Ali Emin Bey hikâyeye başlarken Tamer; Hz. Pir'in zamanında dergâhta olanları seyrediyordu. On sekiz ile yirmi iki yaşlarında altı kişi girivermişti içeri. Elleri namazdaki gibi önlerinde bağıydı. İçlerinden iki kadın ellerini göğüsleri hizasında sağ el üstte olmak üzere tutmaktaydı. Başlar eğik halde Hz. Pir'in huzurunda karşısına boş bırakılarak yarım daire ya da hilal sayılabilen biçimde dizili minderlere oturmuşlardı. Pirin sol cenahına bakan minder boştu. Tamer kendisinin oturacak yeri olmadığını bile bile "ben mi oraya oturacağım?" diye umut ederken, Hz. Pir; "buralarda vazifeli olan bir misafir bekliyorum, o da gelsin, Abdullah Efendi'yi anlatmaya başlayacağım" dedi.

Bu söyle Tamer oturulacak yerin kendisi için ayrılmadığını anlamıştı. Salona otuz yaşlarında, orta boylu, şişmanca, ela gözlü, biraz da şası, asil tavırlı, yakışıklı bir zat girdi. Diğerlerine nazaran daha rahat davranışıyordu. Elleri öndeymiş ve minderini biraz geriye çekerek yerine oturdu. Dikkatlice Hz. Pir'e bakıyordu, Hz. Pir de ona...

"Hoş geldiniz!"

“Hoş bulduk!”

Misafir “hoş bulduk” derken, geriye çekip oturduğu minder az evvelki yerine dönmüştü. Efendiye baktı. Geriye oturmak için kendisini zorladı. Lakin minder bu kez yerinden kırıdayamıyordu.

Hz. Pir “rahat olunuz” dedi.

Misafir tamam dercesine başını öne eğdi.

Hz. Pir ardından misafire seslendi.

“Arkadaşlar yerinizi bilsin diye, adınızı bağışlar mısınız?”

İtici bir ses tonuyla dergâhtaki rahmet nefesini örtmüştü, “ben Haris’im” diyen misafir...

Tamer ihvanı merak etti bir an? Görünmez bir perdeyle perdelenmiş gibi Hz. Pir dışında kimse onu görmüyordu. Haris'e bildiriyormuşçasına Tamer ile de tanıştırmaya başladı ihvanı. Bazen meraklı sorular, kendine dışsal feyz-i mukaddesten böylesi cevap bulurdu. Evvela dolunay gibi aydın yüzlü yeşil gözleri olan sağ cihetinin başındaki Safiye ve diğer ihvan sırayla takdim edildi.

“Bu Safiye... Hakk'ın ahlaklıyla bakar. İffet ve edep ile yaşar.

Bu Emre... Hakk'ın nuruyla bakar. Aşk ile yaşar.

Bu Hadi... Kur'an ile bakar sadık yaşar.

Bu Hikmet... Her şeye her işe hakkıyla bakar, adil yaşar.

Bu Faruk... İlahi emir ile bakar, koşullar doğrultusunda hakkınca ölçüsünde yaşar.

Bu tatlı ve şirin kızım ise Nefise. Zevk ile bakar. Tadında yaşar.”

Her biri Hz. Pir'e ayrı gözlerde aşk-ı muhabbetle aynı halde tek bir gözmüşcesine bakıyorlardı. Bu bakış Tamer'e yabancı bir hal değildi.

Hz. Pir'in sohbetine odaklandı.

“Evlatlarım, canlarım altı gün boyunca her gün bir ders göreceğiz, sakın gelmemeli etmeyin! Anlatacağımdan tek tek özlü bir biçimde dersler çıkartacaksınız. Anladığınızı da anlatacaksınız.”

“Bugünün dersi” deyip gözlerini kapadı, kelimeler dökülmeye başladı. Tamer anlatılanları mekân ve zamanına göre görmek istemişti. Lakin bu defa Hz. Pir'in elini kaldırarak indirmesiyle engellendiğini fark etti.

“Söylenenleri hayal sultanında gör. Asillarıyla bahr-ı ahadiyet gönülderyasında gör,” dedi Hz. Pir...

Emri duyan Tamer varlığına işleyen bu sese direnemedi, söylendiği gibi davranışa başladı.

Hz. Pir'in gönülderyasında gördükleri dilinde biçimleniyordu.

“Sofra-ı Hakk kuruldu.

Erenler perdelerden soyundu.

Kelam aynasından görünen Hakk oldu.”

Kelimeler sıralandıkça -Tamer dâhil diğer- ihvanlar pür dikkat söylenenlerin hali üzeri bakıyorlardı Hz. Pir'e.

Her söylenen, haller olarak melaiketarafından biçimlendiriliyordu kalp aynasında. Saf kalpler söylenenlerin aksıyla bakıyorlardı ya; Hakk'ın nuru ile de anlıyorlardı. Sükût etmişti ten bedenleri. Ruhlarıyla bakıyorlardı. Tamer'in dikkatini çeken hususi bir durumvardı ve hayretler içerisinde bakındı. Hazret konuştukça etrafını açık kremsi parlak bir nur kaplıyordu. İçten içe; “Bedeninden ruhunun nurları salınıyor” diye geçirirken, Hz. Pir murakabe halinde:

“Nur deryasının kapısı açıldı.

Gören gözler O'nun seyre daldı...”

Tamer, Efendisinin sohbetlerindeki gibi varlık aynası olan bir kâmille karşı karşıyaydı. Kendi halini görüyordu her sözde. İmanla seyrediyor, can kulağıyla dinliyordu; böyle görmesi gereğinin teslimiyetiyle.

“Kâmilden görünen Hakk

İman dolu gözlere

Görünen aşıkâr olan Hakk

İhlâs dolu sadıklara”

Tamer Hz. Pir'in dilinden görünüş bulan Hakk'ı görüyordu, Nur ve Kelam sıfatlarında. Her Pir-de kendisini görünüse taşıyan asıl Piri görüyordu, iman dolu gözlerle. Haris hariç diğer ihvan da kendisi gibi bakınmaktadır efendilerine.

"Sonbahar yapraklarını salar.

Hüzün bir serin rüzgâr.

Toprak briketli ev

Yeni doğmuş veliye örtü.

Anne mucizeye bakar

Cansızlar en güzel biçimde canlanır

Hakk meleklerini gönderir.

İsmi Abdullah olsun diye, emir bildirir.

Baba ilham ile Abdullah dedi

Ezan kulaktan girdi.

Güzellik Abdullah ismine büründü.

Âdem'den bir Âdem daha görünü verdi.

Gök melekleri dualar etti.

Hakk sevinç gözyaşlarını yağmur diye döküverdi.

Seneler ardın sıra Abdullah yedi yaşında

Ağzı bozuk ve hırçın bir afacan

Yine sonbahar.

Baba evladını şehrə götürdü.

Kalabalık, yüreğe korku saldı.

Abdullah eve kendini zor attı.

Yatağında uykuya kaldı.

Gece yarısı uyandı.

Yün yataktak kendine baktı.

Beden kendisine yabancı

Anne babasına baktı.

*Evladıım deyip uyuyanlar
Kendisine yabancı
İsmiyle kendine baktı.
İsmi kendine yabancı
Yabancılık içine hüzün çaldı.
Hüznüyle uykuya daldı.
Bir süre böyle devam etti.*

*Yaş on beş
Celal iken cemal oldu.
Ahlaklı peygamber ahlaklı oldu.
Atlı arabayla yola koyuldu.
Şehirde eğitim alıyordu.
Önüne bir pir koyuldu.
Arabayı durdurdu.
Pir'e ismini sordu.
Hakk aynası derviş Pir:
"Muhammed Sıraceddin."
İsmini duyunca arabadan indi.
Eline sarıldı, Pir'im yardım et dedi.
Dağ, taş, bitki, hayvan, insandan gayrı cin yoldaşım oldu.
Nedir bu halim kendime yabancı oldum.
Bağ, bahçe gezer dururum
Gözlerim yaşlı ağlar dururum
Bu aşk nerden gelmekte
Yanar dururum
Pir'im yardım et dedi."*

Bu sözleri duydukça Tamer iki gerçekliğin huzurunda, ihvandan Emre ise efendisinin huzurunda ağlıyordu. Abdullah varlıklara ayna oluyordu.

*“Yine sonbahar
O’nun için mevsim hep sonbahar
Hüzün yüreğini Pir ile terk etti.
Pir, “Fetâm! İşini bitir dergâha gel” dedi.
Dergâh şehrə yakın,
Irmak kenarında taştan örtülmüş
Bir tepenin yamacında
Abdullah:
“Pir beni bekler” dedi.
Abdal kapı kuluna.
Abdal “efendi çilehanede
Kimseye görünmez günlerden beri.
Sen kimsin ki göresin sevdiğim.” dedi.
İçeriden Pir seslendi.
“Evladım Mehmet bırak gelsin.
Hakk erenlerin önünde durulmaz.
Aşk ile yanamlara sorulmaz.
Yezdan’ın gönderdiğine kafa tutulmaz.”
Efendisine baktı abdal
“Sevdiğim bilemedik kusura bakma
Yiğidi göremedik kusura bakma
Ya Rabb bilemedik kusura bakma”
Melekler abdalın haline acıdı.
Gözüne iki damla yaş verdi.
Pir yüzünü okşadı.
Âşık kul sıkıca elini tuttu.
Hakk gönlüne sürür verdi.
Herkes halince af etti.*

*Abdullah dergâha kabul buyruldu.
Suretsiz aşkı suret buldu.
Pir'im diye yanar oldu.
Hakk beden tandırını yaktı durdu.
İki sene zikir ve sohbet.
Âşık kulda tefekkür ve teslimiyet.
Derya misali nurun görünüşüne sebep.
Aşk yedirmez içirmez derler.
Derler ama bilmezler.
Âşık olandan sormazlar.
Abdullah bir deri bir de kemik.
Dünya ölüsü, ahiret dirisiydi.
Baba bir Pirevardı diye.
Kiyamet kopardı.
Anne evladını yitiriyor diye.
Göğsünde düğümlenen kederle hastalandı.
Hakk'ın nur tecelli kapısı Abdullah
Ağlar, için için yanardı.
Ateş üstünde sac,
Sacda karınca.
Nasıl içli, içli kavrulursa.
Abdullah da böylesi misal yanardi.
Hakk bir kulunu murat ederse böyle yakardı.
Baba malı pek az kaldı.
Anne kederden tüketindi.
Âşık kul kendinde tüketindi.
Görenler dünya derdine ağlar sanmakta.
Bilenler Hakk aşkıyla yandığını anlar.*

*Abdullah Hakk'ı her yerde anar.
Pervane melekler etrafında döner.
Şeytanlar aşk ateşinden kaçar.
Abdullah nur ile bakar.
Görünen her yerde Hakk!
Eşya oldu gayrı Hakk!
Kâinattan hal lisانınca konuşan Hakk!
Âşık kuluna kendini temaşa ettiren Hakk!
Aşığın gözü kara.
Sevdiğini görmezse yüreği yara.
Yoktur böyle aşığa masiva.
Baba kendisinden dönen kula söver oldu.
Törenin dışında nefsinden bakar oldu.
Biliyordu yanlış yoktu oğlunda.
Lakin çarşı pazarda dövdü O'nu.
Gözünün bebeğiydi kaybettiği.
İsminde Allah bulunan.
Varlığında Allah bulunan.
Seyrinde Allah bulunan.
Abdullah!
Bütün dünya kapıları kapanan.
Ahiret yurdı kapıları açılan.
Abdiyetinde Hakk'ın kapısı olan.
Gönlünde Hakk'tan gayrısı bulunmayan.
Bunlara rağmen dünya içinde.
Anne babasına hizmette.
Kâh döşek sermekte.
Kâh tarlayı sürmekte.*

*Kâh kuzuları gütmekte.
Ana babanın hakkı olan.
Evlatlık haklarını eda etmekte.
Ah gönül ne kadar safsın sen?
Ari, duru.
Ne kadar güzelsin sen.
Göktekiler güzellik dedi O'na.
Yerdekiler deli dedi O'na
Gözleri yuvalarına çökmüş.
Kan deryası.
Görenler esrar içiyor,
Herhalde dediler, O'na.
Esrardı O'nun içtiği,
Her damla gözyaşında.
Kevser içeceğini,
Her damla gözyaşında.
Birkaç koyun ve kuzu güderken kırda.
Oturur onlarla ağlayarak konuşurdu.
Dile gelen kuzu, koyun,
O'nunla konuşurdu.
Rabb'i O'na cümlesinden konuşurdu.
Bir gün dövündü kendi kendine.
Sen ki bu ikilikte layık misin Rabbe
Göklerden gelen bir ses
Gönül semasında yankıldı.
"Sen ikilik zulmetinde bulunan
Daha fazla sev Pir'ini.
İkiliği aşmaya çalışan,*

*İkiliği aşanla aş.”
Dergâhta buldu kendini bir anda.
Pir karşısında.
Duada bulundu Pir o anda.
Elini koydu başına.
“Diri olan Hakk ile
Diri olasın.
Zaman ve mekânın dirisi olasın
Ölü kalpleri dirilten.
Diriliğin sultani olasın.
Hakk’ı, yaşamın diriliğinde bulasın
Ben olanı yaşarken hüviyeti Hakk,
Meleklerin secdegâhi kiblesi olasın.
Erenler meclisinin Pir’i Huda’sı olasın.
İnsanlara ışık, nur, feyz.
Takip edecekleri ayak izleri olasın.”
Dua bitti.
Peygamber, Sîddîk, Ali karşısındaydı
Her biri bir nefes verdi.
“Nazarıımız üzerindedir.” dedi
Her biri “rablerin Rabbi” dedi.
Gözlerini kırda açtı
Küpeli kuzusu yüzünü yalamaktaydı.
Yaşam sevinciyle baktı,
Huzur ile eve vardi.
Zanni ve hevâsını ilah edinen
Gözleri öfkeden, şiddetin kırmızısıyla dolan.
Yüreği gaddar olan baba*

Oğlunun bu haline dayanamıyordu:

“Geri döneceksin bize”

Gözlerden dökülen gözyaşı

Aşk ile huzur bulan oğul

“Hakikatten yüz çevrilir mi?

Hakk diyen sözünden döner mi?

Âşık kul Mevla’dan döner mi?” diyordu.

Sizler görmediniz O’nu

Görseydiniz ‘bu deli’ derdiniz.

Hayalinizde gördüğünüzden de güzeldi.

Otururken Allah

Yürürken Allah,

Gezerken Allah,

Yatarken Allah.

Uyurken Allah,

Kalktığında Allah,

Rüyasında Allah,

Her an tefekküründe Allah.

Zikri daimdeydi

O ne güzel kuldu

Her türlü öfkeden,

Kinden, şehvet, hevâdan

Benzeri halden uzak,

Tutku doluydu.

Böylesi yeryüzünde ender bulunur.

Gök kubbenin altında sır.

Görünmez olur.”

Kendisinden akan nurun şiddetinden artık neredeyse görünmeyen Hz. Pir gözlerini açtı. İhvan hayretle dinliyordu. Derin, nurlu nazarlarıyla meclisi ruhuyla taradı. Gönülleri yokladı. Herkes anlatılanlardan kendine bir ders çıkardı. Pirin huzurunda bütün haller aşıkârken kimse olmadığı gibi görünemiyordu. Herkes maskesizdi ve oldukları gibiydiler. Böyle bir medliste düşüncede konuşulurken bile kimsenin dudakları müsaadesiz açılıp kapanmıyordu. Hz. Pir suskundu. Sağ eliyle Safiye'ye nezaketle işaret edince hatun kişi dile geldi.

“Güneşin yanında mumun kıymeti nedir ki, huzurunuzda konuşayım. Canım efendim! Buyruğunu sebebiyle dillendim. Abdullah Efendiden öğrendiğim tutkuyla sevmek, sevgiğine adanmak. Aşk kâlu belâda Rabbe verilen söz ahdinin mührü... Bu mührü sözüne sadık olanın, ahlaklı ve iffetîyle taşımıası gerek.”

Pir eliyle Emre'yi işaret etti. Emre sadece ağlıyordu. Konuşamayacak kadar ağlıyordu. Biraz beklandı.

“Söylenenleri yaşamak gerek, aslina yönelmeden yaşamadan konuşmamak gerek. En büyük cevap insanın hali olsa gerek.”

Evet!.. Abdullah'ı kendine misal olarak gören Emre, ihvan içinde aşkıyla hikâyeyi değil ama Abdullah'ın yaşadıklarını en iyi anlayan, onda kendini seyreden kişiydi. Bütün haliyle bu aşıkâr biçimde görünüyordu.

Pir eliyle Hadi'yi işaret etti.

“Kuran'da aradım. Böyleşi âşık var mı? Belki İbrahim böylesi bir aşkıñ, Kur'an-ı Kerim'deki suret biçimiydi. Hikâyede dikkat ettiğim husus, ayetlerin aşk ile yaşandığı ve okunduğu oldu. Aşk ile okunan Kur'an'ın yaşamda gerçeklige taşındığıydı.”

Hz. Pir “ayetlerle örnekle!” dedi.

“Pir'e biat eden hazret peşin peşin Kur'an'ı kabul etti. Ailesi ve yaşadıklarıyla denenen oldu; Pir'e biati da saf meleke haliyle Âdem'e secdesi oldu. Hakk'ın elçisi olan Pir'e biat Hakk'a biat oldu. Tin suresi anlatımın başından itibaren bir nevi tefsir edildi. ‘Daim salâttadırlar’

ayeti sanki Abdullah oldu. Daha nice ayet, sıfat ve esma Abdullah'ın yaşamında görünür oldu.”

Pir'in eli “tamam!” dercesine havaya kalktı. Yavaşça Hikmet'i işaret etti.

“Hikâyede dikkat edilmesi gereken en önemli konu Hakk'a varmanın ve O'nu bilmenin; tüplü tutkulu kılan aşkta olduğu üzere duygularla tetiklenerek çalışma ve gayret sonucunda gerçekleştiğidir. Bu ise ilkelerin, -tutkularımızın şiddeti kadar gösterdiğimiz- çalışma gayretinin sonucunda yaşamda amaçlar olarak görünür olduklarının yasasını bize gösterir. Tutku yoksa ilkeyi bilsen bile pek bir şey ifade etmez. Ve tutku bağlı olduğumuz ilkeyi bizler için değerli ve anlamlı kılan yaşamımızı kolaylaştırın en büyük melekemizdir. Müsaadeniz olursa bir soru sorabilir miyim?”

“Buyur!..”

“Bu hikâyede gördüğüm kadariyla suretler ve mekânlar pek anlatılmadı. Bunun doğrudan yaşanan olayın dersini edinmemizin dışında manevi bir anlamı var mı?”

Hz. Pir Hadi'yi işaret etti.

“Böylesi hikâye anlatımlarında istenen husus, kişilerin suret biçimleriyle ve mekânlarıyla bilinmesi değildir. Bilinmesi istenen nokta; hikâyede anlatılan olay üzerinden yaşanması istenen ahlak biçimidir. Bu da Hakk Teâlâ'nın Kitap'ta anlattığı kissalarda anlatım ahlaklı olarak açık biçimde görünür. Kur'an'da İbrahim, Yusuf, İsa, Âdem gibi nebiler anlatılır. Onlar bir ilkenin ahlakta biçimlenişinin kişileri olarak gösterilirler. Ama hiçbir yerde onların bedenleri ve yaşadıkları mekânlar, tasvir edilerek net bir biçimde indirgenmez.”

Hikmet söz hakkı istercesine bakıyorken müsaade ona verildi.

“Bu şu demek oluyor ki; ilahiyat, kelamda şekilsellik üzerinden değil kavramlarla olaylar üzerinden fiillerde tasvir ediliyor. Bunun birçok hikmeti olabilir. Aklıma gelen en büyük dört sebep şunlar olsa gerek...

Birincisi; şekilcilikte imgeler kavramlarla düşünmeyi ve dahi kavrayışı zorlaştırmır. Zira kişiler imgelere takılıp kalır.

İkincisi; anlatılan ahlakta karakterize edilen ilkenin belli bir biçimde sınırlanılmaması, indirgendirilmemesi, evrenselliğinin bozulmaması içindir.

Üçüncüsü; anlatımın kendisinde örneklenenlerin hayal gücünde özgürce ve sınırsızca canlanmasına olanak verilmesidir. Bu da zekânin gelişimi adına gereklidir.

Sonucusu; anlatımda imgelerin ahlak düzeyinde görünür kılınması ve rahatlıkla içselleştirilmesi içindir.”

Hız. Pir'in eli Faruk'u işaret edince mana incilerini döken Hikmet'in dudakları kapandı.

“Efendim! Böylesi bir aşk istisna-i bir durum... Herkesten böylesi yaşaması beklenemez. Zaten her bir kişi yaratıldığı kendi ilahi sıfat ve esmasının ahlakında yaşarken, istisna olan genelleştirilemez.

Bu durumda hikâyeden aldığım ders; aşk ile yansak dahi Hakk'ın vicdan buyruğu olan sorumluluklarından kaçmayarak hazret gibi hizmette, çalışmakta devamlı olmaktadır.

Aşk, ilahi âlemin gönül kapısı anahtarı olsa da dünya âleminin kapı anahtarı olan hizmet ve çalışmalarımızı da unutmamak gereklidir. Aynı, ayrı karakterler olarak yaşıyor olsak dahi ilahi olan böylesi bir yaşamı da temenni etmek lazımlı gelir.”

Hep olurundan ve doğru olanından bakardı ya Faruk; Abdullah'ın böylesi yaşamına hayrlandı. Hayal yetisinde Abdullah Efendiye giptayla bakıyordu. İki damla gözyaşı yanaklarına süzülürken utandığından onları saklamaya çalışıyordu.

Yücenin eli Nefise'yi işaret etti bu kez.

“Efendim o kadar güzeldi ki sesiniz, bana beni unutturup kendimden geçirdiniz. Hazretin hikâyesini bu yüzden dinleyemedim. Bir an ruhaniyetinizi gördüm. ‘İyi dinle!’ dediniz. O an ‘güzellik’ denildi.

Arkadaşların anlattıklarıyla ve senelerdir terbiyenizde bulunmam ile fark ettim ki; anlatılmak istenen aşktan daha çok güzellikti.”

Hz. Pir gülümseyerek bakıyordu talibinin şirin haline...

“Abdullah Efendiyi güzel yapan sureti değil, aşkı idı herhalde. Kanaatim o ki; aşktır insanı ilahi yapan... Aşktır saf ve tertemiz, ari duru gönül yapan... Böylesi gönülde Hakk'tır var olan, kuluna da yolunu bulduram. Bu durumda güzellik, Abdullah Efendiyi anlayabilmemizin ilkesidir. Anlatılan güzellik, suretlere aşkin kendi olanı bulmak... Kendi olanı sadece yaşamak... Böylesi kişi ihlâsta ve niyetinde Hakk iradesi sebebiyle güzeldir. Amelinde Hakk'ın ahlak tavrımda bulunması sebebiyle güzeldir.” Aşk güzelin hilesidir; güzele vasıl olunduğunda, aşk değil güzelliktir yaşanan.

Yüzü işil işil efendisi gibi parlamaya başlayan Nefise; “aşkin olan Hakk, mutlak olan güzeldir” deyip ekledi: “Böylesi yaşamında görülmeli gereken O güzeldir.”

Efendisi Nefise'ye hafif bir gülümseme eşliğinde iftiharla bakıyordu. Farkındaydı; içlerinde en büyük acayı o çekiyordu. Sefalet ve acılarla dolu bir hayattan nasıl böylesi şirin bir tevhid ve zevk ehlinin çıktığını çok iyi biliyordu. Önemli olan bu yolda kişinin ne olduğu değildi, sonuca olacağı kişiliğiydi.

Hz. Pir, Haris'e söz hakkı verdi.

“İnancınızla bakıyor, ona göre yorumluyorsunuz. Anlatılanlar geçmişin masalıysa (esatîr-ün evvelîn) eğer, kendinizi boş yoruyorsunuz. Farz edelim ki yaşanmış olsun, anlatılanlar ilkesel olsun! Reva mıdır Allah'tan, seven kula cefa etmek? Böylesi yolda fakir, biçare etmek? Sevdiklerini hasım etmek?”

Hz. Pir cevap vermesi için Hadi'ye baktı.

“Allah deyip yola koyulan, peşin kabul etmiştir yaşayacaklarını. Rabbimiz; ‘denenmeyeceğiniz mi sanıyorsunuz?’ ve ‘cennet karşılığında evlat ve mallarınızı alırım’ diyor. Bunlar Hakk kelamında

sabitken bize düşen tavır, peşin verdiğimiz sözde durmaktır. Farz edelim masal olsun! Hakikat dersi veriyorsa neden dinlenilmemesin?”

Safiye anlamsız bulmuştu Haris'in söylediklerini. Yekten; “Bu söylenenlerin gönlümde yeri yok” dedi

Hikmet şüpheyle baktı Haris'e.

“Vesvese gibi geldi bunlar. Vesvese şüpheye sebep... Şüphe ise lezzeti bozan zehir misali insanın yüreğine işler. Büylesi zehir nedeniyle inancın ve güvenin bittiğinde hayat anlamsız gelir.”

Emre'ye baktı Pir...

“Sebeplerden bakınca böyle söylenir. Aşk ve iman ile bakınca daha yok mu denir?”

Güzelin güzel gözleri Nefise'ye baktı:

“Arkadaş, Hakk'ın tadına varamamış olsa gerek... Hakk'ı yaşamında zevk eden kişi ‘dert’ denileni görür mü? Hakk'tan biliyorsa cümle dertleri, derdin içinde de Hakk'ı zevk eder. Kendisini Hakk'a teslimiyetle emanet eder.”

Faruk sevgisinin gözlerinin kendisine baktığını görünce; “Engeller olmasaydı değerler oluşmazdı. İmtihan olmasaydı sonuca ulaşılmazdı. Hakk sözüne iman eden, Hakk sözü ile yol tutan, Hakk'ı yolunda bulandır. Gerçeki büylesi görmemek gaflet uykusunda yalandır” diyerek celalli biçimde Haris'e bakıyordu.

Haris söylenenler karşısında hayrette ve şaşkınlık duruyordu. Sohbet bitti. Tamer, Hz. Pir'den gözleriyle destur istedi.

Hz. Pir dudaksız “Destur sana Hakk'tan” dedi.

Tamer gözlerini açtığında efendisinin karşısındaydı. Ali Emin Bey; “Evladım senin çıkardığın ders nedir?” Dedi.

Tamer, Tamer elbiselerine büründüğü üst bilinçten bakmaya başladığında kavrayışı ve anlayışı ruhani seyrindeki kadar net değildi.

Bu haliyle bile; "Muhteşemdi" deyiverdi: "Bu kadar yoğun anlamlı bir seyirden sonra söyleyecek bir şeyler bulmak çok zor. Aldığım ders o ki; sadece kendimi âşık bilirdim, benden başka âşık olanı bilmezdim. Suretin aşkına tutulmuştum, yıkıldım. Abdullah'ın aşkı gibi âşık oldum. Anladım ki; gönül deryası âşıkları pek çoktur. Kimse ayrıcalıklı olduğunu düşünmemeli."

Ali Emin Bey; "Hadi kalk!" diyordu: "Bugünkü ders tamamdır. Elif kızım sende kalk! Bekleyeniniz var. Unutmadan, Tam-erim! Suret aşkı ile yanının ilahi aşkı da şiddetli olur. Bazen suret aşkı dahi yaşamın neşesi, Hakk'ın merhamet ettiği kuluna gönlünde yaktığı mumdur. Bu neşe ve mum olmaz ise yaşamın kendisi kâbus olur."

İlahi aşka kıyasen Sevgi'yi tutkuyla sevmesinin hata olduğunu düşünen Tamer için bu sözler gönlünü rahatlatmıştı. "Şer bildiğinizde hayır, hayır bildiğinizde şer vardır" ayetiyle bunu kıyaslayınca daha da ferahlanmıştır.

Üstadı Ali Emin Bey talibini desteklercisine söze girdi:

"Hatalı görmek ile hatalı olunur.

Kusurlu görmekle kusurlu olunur.

Her ne ki var Hakk'tandır

Hakkı ile hayırdandır."

Eller ellere değıp dudak ve kalbe götürüldü. Destur alınmış oldu. Tamer içinden "bekleyenimiz kim?" derken, Elif'in aklına Işıl geldi.

Nitekim daha önce oturmuş oldukları kafede onu bulduklarında "Neredesiniz! Belki gelirsiniz diye sizi gözlüyordum" dedi kızçağız.

Tamer bir sürprizle karşı karşıyaymışçasına "Hayırdır?" diye sordu.

"Dün gece rüyamda seni gördüm. 'Evliyalar diyarına hoş geldin!' diydiniz. İçim kırır, kırır uyandım. Sevinçten ne yapacağımı şaşırdım."

Tamer, Işıl rüyasını anlatırken gözleri saf ve melül bakan, parlak gözlerinin içi gülen, rengârenk saçlarıyla onu alımlı ve cazibeli kılan

kıyafetleriyle karşısında duran arkadaşına bakıyordu. Sözlerinden imanın kokusunu, gördüğü bedenden ise gafletin kokusunu alıyordu. Bu sırada ilham olundu ki; erenlik giyim kuşamda değil, Hakk'a iman ve sevgiyleydi.

Tamer; "Anlaşılan Hakk'ın surete baktığı yok" diyerek mırıldanırken İşil girdi araya:

"Ne dedin?"

"Yok bir şey."

İşil kendisine gizemli gelen arkadaşına "Bir yerlere gittiğini biliyorum. Beni de götürür müsün?" dedi. Her türlü gizemin cazibesine kapılan ruh haline sahipti. Öyle ya! Gizemdeki bilinmezliğin derinliği kendine çekerdi insanı.

Tamer, Elif'e baktı. Yeşil gözlü, kumral kız tarikat meşrebi olduğundan pek konuşmazdı. İyi bir gözlemciydi. Gözlerle bakışından sonra İşil'a dönerek; "Tamam! Yarın seni de götürürüm" dedi.

Kuzenleri haricinde Tamer'in pek erkek arkadaşı yoktu. Zaten Ali Emin Bey'den sonra arkadaştan yana kimsesi kalmamıştı. İşil ve Elif konuşacağı en iyi arkadaşları olarak karşısındaydı işte!..

İşil gözlerinin içi gülen, çiti piti, seksi haliyle doğaçlama sağ elini kaldırdı. Tamer de aynıyla karşılık verince "Tamam! Bu işte!" diyerek beşlik çaktılar.

Elif, İşil'in sevincine ortak halde ona gülmüşyordu. Tamer konuşmaya bahane İşil'a "Sence aşk nedir?" diye sordu.

İşil; "Teklifte mi bulunacaksın?" deyince latife ile gerçek arası gönlünde olanları da dile getirdi.

Gönlü birini sevmekten yana boşsa insanın, sezgileri de kuvvetliyse, latif ve kibarsa incitmemek için karşısındaki insanı bir an düşünür ya; Tamer duraksamıştı. Gönüllerde soğuk rüzgârlar esmesin niyetiyle, samimi ve şakacı bir edayla; "Hayır! Sadece sordum." deyiverdi.

Tatlı dil, taş olsa da kişinin kalbi eritirdi onu, güneşin gören kar misali. Hem değil midir ki; kişinin iç haline göre biçimlenen sesinden etkilenir ve buna mukabil refleks tavırlarda bulunuruz. Tamer insanların iç hallerine göre dış hallerinin değiştiğine vakıftı. Genç olmasına rağmen ferasetiyle insanların gönüllerinde gezerdi. Hangi hâllerde bulunuyorlarsa ona göre hitap ederek üslubunca konuşurdu.

Tamer'in latif haline cevap mahiyetinde İşil da şirin bir yüz ifadesiyle karşılık verip; "Zaten benim için biraz gençsin" dedi.

Tamer kur yapma faslı kapatmak için "artık soruyu cevaplaşan" diye diretti.

Elif'e İşil'in rahatlığı tuhaf geliyordu ama İşil'la aralarında yeni bir arkadaşlık bağı oluştugunun da farkındaydı. Türk kahveleri servis edilirken İşil ciddileşti.

"Tamam!"

İşil heyecanlı, hiperaktif, samimi bir insan olsa da hemen kırılır, hali hemen değişiverirdi. Konservatuarı bitirdikten sonra sanat tarihi ve resimle de ilgilendiğinden entelektüel birikimi azımsanmayacak biriydi.

Masum ve biraz da ciddi, çok bilmiş bir edayla söyle söyle girdi: "Kimilerine göre mi? Bana göre mi?"

"Sana göre."

"Aklıma ilk gelen, tutkuyla sevmek... Hayal duvarından aşkınnın resmini indirememek."

Konuşulanlara sessiz duran Elif ilk kez sohbete bil fiil iştirak ediyordu. "Sence bir surete dış etken olarak bağlı böylesi bir aşkın dışında ilahi aşk nasıldır?"

İşil konuşurken rahatlamış olsa gerek ki samimi bulduğu arkadaşlarına; "Otuz yaşındayım" diyerek kendisini anlatmaya başladı.

“Müzik, sanat tarihi ve resim okudum. Kendimce bestelerim oldu, resimler çizdim; bunlardan çok paralar da kazandım. Kimi zaman başka işler de yaptım. Erken evlendim, çabuk boşandım. Bu yaşa kadar dolu dolu yaşadım. İlahi aşk mı?.. Duydum ve okudum. Lakin gönül kapımı bir gün dahi çalmadı. Bilmediğim bir şeyi nasıl anlatırım size.”

Söz açılmışken saatlerce konuştular. Arada Işıl’ın yalnız yaşadığı için korktuğunu, bazı geceler elinde tespihle dualar ettiğini, kardeşlerinin kendisini para kaynağı olarak gördüğünü ve ailesinden kopuk yaşadığı da öğrendiler. Heyecanlı, samimi, alımlı, cazibeli ve rahat davranışları arkadaşın psikolojik olarak pek rahat olmadığı, yalnızlığını beraber iç çöküntü yaşadığı, kavgalı olduğu geçmişiyle bir türlü barışamadığı aşikârdı.

Tamer pozitivizm ve modernitenin canlı enkazıyla karşı karşıya kaldığını düşünmüştü bir an. Acılarından değil, sebepsiz, ihlâs ile arkadaşına yardım etmek istiyordu. Ona bir teklife bulundu:

“Arkadaşım! Yalnız kalınca insan, tutunmak ister birine... Sen inancın ile Hakk'a tutunmuşsun zaten.

Arkadaşım! Geçmişinle değil, Hakk ve O'nun hakikatiyle yüzleşsen, kısacık geçmişinin karanlık çıkışmaz sokakları sonu gelmeyen bir dolambaç olmaz sana.

Geçmişine inat geleceğe bakmak, Hakk'ın sana verdiği sanatçı yeteneğini gayretle çalışmalarında göstermek senin için daha iyi değil mi?”

Evet!.. Teklif nasihatten ibaretti. Tamer'in yapmak istediği geçmişiyle kavga etmesi yerine mutlak Hakk ilkesine bağlı olarak yetenekleri üzerinden arkadaşının yaşantisına yön vermesiydi. Geleceğe umutla bakarak, yaşamda gayretle yürümek, anılardan ibaret maziyi unutturmaz mıydı?

Ertesi gün kafede buluşup Ali Emin Bey'in yanına gidildi. Teras ihvanla doluydu. Eller ellere değildi. Eller dudak ve kalbe götürülüp selamlasıldı.

İşil şaşkın ve meraklı gözlerle olan biteni seyrediyordu. Bir yer bulup oturdular. Tamer Efendinin karşısına geçti. Efendi, İşil'a bakıp "Kızım, hoş geldin!" dedi.

"Hoş bulduk!"

Ali Emin Bey, İşil'in ismini sormamıştı. Kimse de söylemedi. Büylesi meclis sahipleri isimlerle, suretlerle, ırklarla ve cinsiyetlerle ilgilenmezlerdi. Her gelen sadece insandı.

Çaydan bir yudum alındı. Efendi anlatmaya başladı. Gözler kapandı. Tamer ayakta, Hz. Pir'in huzurundaydı. Eller kalplerde buluştu. Baş öne eğildi. Fısıltıyla "Hû!" denildi. Selam verildi, selam alındı.

İşil tüm merak ve dikkatiyle, Efendiyi gözleyen ve dinleyen insanlara bakıyor, bir yandan da onu dinliyordu.

"Hz. Pir imamet postunda otururken ihvanlar tek tek edeple bir önceki gün gibi içeri girerek yerlerine oturdular. Haris de hemen arkalarından içeri girdi, yerine geçti."

Hz. Pir gözlerini kapadı. İnci tanesi gibi mana ışığının taşıyıcı kelimeleri iki dudağının arasından dökülüyordu.

"Selam olsun!"

Meraklı gözlerle gözleyenlere

Hakk, hakikati arayanlara...

Selam olsun!

Hakk aşkıyla yananlara.

Genç Abdullah bakıyordu.

Babası karşısında

"Bizi Pir'ine değişiyor musun?" demekteydi.

*Aşk ile sarhoş oğul da ona
“Tırnağını bile size değişimem.” demektedi.
Baba hisimla kalktı.
Oğluna bir tokat attı:
“Defol git evimden!”
Anne ayaklarına sarıldı.
“Oğul ne olur gitme!”
Oğul anayı kıramadı.
Babanın öfke ateşi söndü.
Âlemleri ayrıldı.
Bir evde iki yabancı
Ana arada berzahti.
Bir gün Abdullah hastalandı.
Narlar içinde yandı.
Zikri ilahi dilinde
Nur tecellisinde
Aşk ateşiyle de yandı.
Yer yatağındaydı.
Muhammed, Ali, Siddık, Kadir ve Bahaddin
Peygamber ve erenler etrafını sardı.
Peygamber güzelliğe baktı:
“Boylesi pek nadir!”
Peygamber avucunu açtı
“Ya Rabb! Yer yatağından kaldır.”
Diyerek dua etti.
Ana, baba gözü kör
Oğullarına baktılar!
Görünen et parçası bir oğul!*

*Oğul can nefesi veriyor!
Ana kendini yitiriyor!
Baba hiç durmadan ağlıyor.
Ruh! O kadar güzel ki
Cansız cesedine bakıyor.
Ölüm, yer döşeğinden yükseliş
Beden misafirinden ayrılış.
Bilinmeyene yükseliş.”*

Hz. Pir gözlerini açtı. Görünmeyen Tamer ve bağdaş kurarak oturan Emre hiç durmadan ağlıyorlardı. Faruk metanetle, Nefise ve Safiye ise kederle bakıyordu. Hadi Fatiha okuyordu. Hikmet “bu iş bitmemiştir herhalde” diye düşünüyordu. Haris, mırıldanarak “Oh! Sonunda bitti” deyiverdi. Hz. Pir susunca nurlar içinden görünüyordu. Gönülleri yokladı. Haris söz hakkı istedi. Efendi müsaade verdi. Haris riya maskesini takındı:

“Ne kadar kısa sürdü. Lakin benim alacağımvardı. Ölüm ne de korkunç bir son! Böyle mi bitecekti?” diyordu. “Ölüm! Ölüm! En büyük acı... Çocukları yetim bırakan, ebeveynleri evlatsız koyan, insanoğlunu çaresiz düşüren ölüm... Güç ve mal hırsını artıran, daha fazla ömür için insanı hayvanlaştırın ölüm... İnsanın çaresiz kaderi... Neresi doğru bunun?”

Hz. Pir Faruk'a bakarak söz hakkını ona verdi.

“Ölüm bu! Her şeyi ve her işi keser, atar. Hakk'ın emridir ölüm. Kaçanı yok. Bir gün bizi de yakalar. Sen, emri Hakk'a bak, Hakk ile yaşa! Ölümeye aldanma, bilemediğimiz ahiretini de kurtar.”

Haris bu sözleri duyunca ürperir gibi yaptı: “Dur! Dur! Daha vakit var.”

Hz. Pir'in göz müsaadesiyle Nefise, Haris'e baktı.

*“Vakit var, denilen bir gelecek zaman.
Hiç bitmeyecek sanan.
Varlığıyla oyalanan.”*

Bil ki ölüm kapımızda her an!

Tadılacak geldiği an.”

Nefise'nin herkesin yaşayacağı ölümü imleyen sözleri etkisini gösterdi. Korku hançeri Haris'in kalbine saplandı.

Safiye müsaade alıp konuşmaya başladı.

“Ölüm korkusu sondan... Sonu olan geçici olan... Sonu olmayan ise daim olan... Ölüm sonsuza kanat açmak, sonu olmayana varmak... Korkacak bir şeyi bulunmayan neden korksun ondan? Böyle ise kaçınmak lazım, ölümden korkandan...”

Haris kendini savunma ihtiyacı duyduğundan müsaadesizce Safiye'nin konuşmasını keserek araya girdi:

“Benim ölümden korkmam sondan değil, yeni bir başlangıçtan...”

O sırada Hz. Pir, Hadi'ye izin verdi.

“Her nefس ölümü tadacaktır, diyor Mevla... Nefs ölümü tadiyorsa, ölüm bizlerin kendi kendimize uydurduğu nihai son denilen bir yalan. Öyle ise senin korkun senden!”

Hikmet, Hz. Pir'in bakışlarına muhatap olunca Haris'le atışmadan konuştu:

“Varlıkta sonu olan sonlandığında biterek yeniden başlangıç buluyor. Bu durumda sonlanan biçimselliktir aslında. Var olmaya devam eden ise yeni bir biçimsellikte kendini noktalayandır. Ölüm bize değişim ilkesini gösterir. Değişim ise varlık olarak değişmeyenin ölüm hilesi olarak görünür.

Abdullah Efendinin ruhu ile bedenini seyredişi bize bunu açık biçimde anlatır. Ayrıca bize burada anlatılmak istenen ölümden de önemli olan başka bir ders var: Kendini beden sananlar anlamalıdır ki; onlar bedenle sınırlı varlıklar değildirler. Tabii, bu da Abdullah Efendi gibi ölümü tadıp deneyimlemedikçe bizler için inançtan ibarettir.”

Hikmet, hitap izni isteyince “Şimdi değil, biraz sonra.” dedi Hz. Pir ve Emre'ye işaret verdi.

“Hakk sevdiğinin canını alır.

Diyeti kendisi can alınır.

Âşiklar böyle nurdan yaratılır.

Erenler nurdur, ölüm onlardan alınır.”

Tamer bu yorumu şaşırmıştı. İnsanın öldüğü değil, ölümün insandan alındığını ilk defa duyuyordu.

Şefkat ve sevgi dolu bakışlarla Hz. Pir, Emre'ye bakıyordu. Hikmet'e de baktı dudaksız; "haydi şimdî konuş!" dedi.

"Geçen sohbette vesvese verdin. Bu sohbette de korkanı oynayarak korku vermeye çalışan oyuncu gibiydin. Hepimiz senden rahatsız olduk. Efendimizin misafiri olmasan seni buradan kovardık."

Hikmet, ihvanın seçimi ile onlar adına da konuşuyordu.

"İsmim Haris, desen de belli ki sen Azazil'sin! Hakk sohbetinden kaçarsın, kulağına parmak tıkarsın, vesvese vermeyi kendine iş edinmişsin. Senin bu sohbette asıl işin ne? Onu söyle bize!"

Azazil; "Beni nasıl tanıdın?" dedi.

Hikmet cevap verdi: "Şeytanlık denilen de bir ahlaktır. Bu meclise bu ahlakta giren yoktur. Cenabı Hakk'tan müsaadeyle buraya senden başkasının gelmesine de hak yoktur. Duydum ki Hakk'a iman edenlerdensin. Anladım ki; kibirden dolayı Hakk'tan gafil kalan senin gibiler sadece vesvese verirler. Vesveselerin seni bana gösterdi."

Azazil; "İlginç!" deyiverdi: "Yanlış kanı üzeri olsan dahi, doğru bildin. Beni buraya gönderen Hakk'tır. O'ndan müsaade almadım. Benim bir cin olarak insana tahammülüm yok. Veli bir bilgenin de yanında kalma sebebiim yok. Ben istemedim gelmeyi, beni gönderen Hakk'tı. Dedi ki: 'Senin hakkın var orada, git hakkını ara!' Ben de hakkımı almaya geldim."

Hikmet, "Hakkının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Azazil üst perdeden binlerce senenin verdiği kibirli bir ses tonuyla yanıtlaşı: "Ara, dedi tıfıl! Biliyor olsam arar mıydım? Burada bulunur muydum? Kelamda bir ipucu arıyorum."

"Hakk 'ara' dediyse hakkını bulursun" dedi Hikmet.

Azazil "Bundan yana şüphem yok!" diyerek karşılık verdi.

"Senin gibi biriyle tanışmak ayrıcalıktır" deyince Hikmet, Azazil de "Benim yoluma meylin mi var?" diye soruverdi.

Hikmet; "Yoluna meylimden değil! Vazifenin nedenlerini bildiğimden" deyince; imalı bu söz üzerine Azazil'in kalbine hikmet oku saplandı. Bir şeyler döndüğünü anladı. Lakin sesini çıkarmadı. Ne olduğunu anlamak kendini geriye aldı.

Hikmet, Efendisine baktı. Başını öne eğdi. Pir huzurunda edepsizlik yaptığı fikriyle, özür diliyordu sanki.

Bu konușma esnasında Tamer'in gözleri yaş döktüğünden Işıl şaşkınlıkla, "neredeyim?" diye bakınıyordu. Tamer'i gözü yaşlı seyrederken ve ortada bir şeycikler yokken, neden ağladığını anlayabilir miydi?

Hz. Pir'den Tamer'e müsaade verildi. Gözler açıldı.

Ali Emin Bey hayrette bulunan Tamer'e; "Azazil'i görmek seni şaşırttı. Bil ki Abdullah örürken şeytanını da öldürdü. Ona mühlet ölüme kadar... İnsan örürken ölen şeytanıdır. Ölmeden önce ölmekten kasıt, şeytan ahlakını öldürmektir. Ölüm denilen zorunlu, varlığından vazgeçmek... Her canının zorunlu kaderi, suretini terk etmek..."

Bu son sözler Azazil'in ölüm için söyledikleriyle, yaşaması zorunlu kader nüktesince benzerlik içeriyordu. Tamer ikisi arasındaki farkı iyi bilirdi. Efendinin ölüm tanımının gerçeğe ayna tutmak niyetiyle, Azazil'in tanımı ise kalplere korku salıp Hakk'tan gafil bırakma niyetiyileydi.

Ali Emin Bey, Tamer'e çıkardığı dersi sordu.

“Abdullah Efendinin hikâyesinden anladığım o ki; Hakk'a yükselmeye sebep olan şunlardır: İlki, Hakk'a adanmak... İkincisi; yer döşegi, beden toprağı ve sunak taşı olan tende Hakk'ı zikretmek... Üçüncüsü; tefekkür etmek... Niyeti Hakk olanlar, Hakk yolunda ölürlər. Böylesi ölmek şehitlikte dirilmektir.

Hız. Pir'in hikâyesinden çıkardığım ders ise farklı görüşlerle birbirimizi tamamladığımızdır. Farklılıklarda daha yetkin kavrarız. Lakin bu hikâyede Hz. Pir doğuşat dışında pek konuşmuyor. İhvanlar ise gerekeni söyleyip sadece susuyor. Pek merak ettiğim şey; Hikmet, Azazil'le niye konuştu? Diğerleri ona dönüp bakmadı. Her biri isminin sahibi zatlar. Bu hikâyede kapalı bırakılan bir sırr var.”

Ali Emin Bey, Tamer'in arzuladığı hususları açmadan; “Bu günlük bu kadar yeter” deyiverdi.

İşıl ayrılrken bir velinin elini tutmanın heyecanı ile efendinin elini bırakmıyordu. İçtenlikle “Sizleri nasıl severim?” dedi Ali Emin Bey'e. O da cevaben “Kızım, Allah'ı sev! O'ndan sevgisini, aşkıni iste! O'nun sevenler bizi de severler” dedi. Ardından Tamer'e bakarak “herkes nasibi kadar alır” diye ekledi.

Elif, Tamer ve İşıl kafeye gittiler. Orta şekerli Türk kahvelerini söyleyip aralarında sohbete geçtiler. İşıl sevinçliydi. “Neden daha önce götürmedin beni. Keşke daha önce gitseydik.”

Tamer yumuşak bir ses tonuyla, “nasip” dedi; “bugüneydi herhalde.”

İşıl bilmezliğin verdiği boş, anlamsız gözlerle anlık bakarken soruverdi: “Sohbetin mahiyeti ne?”

Cevap Eliťten geldi.

*“İnsan!
Nefesi Hakk olan
Hakk nefesi ile var olan.
Cümle âlem Nun.*

Nun'un noktası olan.

Cümle âlem ba.

Ba'nın noktası olan.

İnsan!

Nefesi rahman!

Rahim nazarıyla

Hakk'ı kendinde bulan.

Hüviyeti Hakk.

İnsan,

Kendinden de gafil olan.

İnsan!

Hakk'ın varlık tavırlarında.

Hatmi meratip edip.

Hakk'a ulaşan.

Ahlakında Hakk.

Hüviyeti Hakk.

Eşyada değil,

Kendini Hakk'ta bulan.

İnsan!"

İşıl "doğaçlama mıydı bu?" dedi.

Tamer "Hayır!" dedi: "Doğuşattı bu. Direk insanın ruhundan, kimi zaman melekten, kimi zaman ise vasıtısız Hakk Teâla'dan, ilahiyattan bir nefesti bu..."

Tamer, Elif'e bakarak "Nun ve Ba'nın olduğu bölümü bir daha söyle misin?" dedi.

Elif unutmuş olduğunu anlatırcasına ve unutmadaki çaresizliğini gösterircesine avuçlarını açtı, omuzlarını biraz aşağıya çekti. Gözleri anlamsız boşça bakan sevimli bir edayla, lisan-ı hal ile cevap verdi.

İşil “Biliyorum bu hali. İmkân yok, bir daha söyleyemez” dedi.

Tamer az evvelki doğuşattan ziyade Hz. Pir'in yanındayken ihvanın oturuş ve diziliş biçimini düşünüyordu: Dergâhta ona saklı kılınan bir sırrı mı vardı?

İçten içe kendisiyle konuşmaya başladı: “Kamiller ruhani olgunluklarını yaşam biçimlerinde de gösterirler. Azazil ilk geldiğinde insana tahammülsüzlüğü sebebiyle oturuştaki dizilişi sınıfsal ve ırkçı bir yaklaşımla bozmak istedî. Son konuşmalarda bu açık olarak anlaşılıyordu. Meclisin fikri nazariyesini vesvese ve korkuya bozmak arzusundaydı. Ama bunu beceremedi. Aslında minderi geri çekerken erkânı bozmaya teşebbüs edeceği de belliydi. Lakin ne kadar uğraşsa da bunu başaramaması Hz. Pir tarafından meclisin fikri nazariyesinin korunacağına işaretti. Bu durumda erkânın diziliş biçiminde bana örtülü olan sırrı işaret ediliyor olabilir.”

İşil'ın akı hâlâ doğuşatta idi: “Açık söylemek gerekirse ölüm ve Azazil bu!.. Şeytan ve ölüm beni biraz korkuttu.”

Elif bu korkuya sebep olan hikmeti dillendirdi: “Eşya temelli varoluşumuza dair aidiyet hissiyatı ile sahiplendiğimiz hayatı şeyler söz konusu olduğunda gelecek kaygısıyla korkarız. Ve böylesi korkuları besleyip evhamlanmalarımızla yaşadığımız anın bir sonrası için kaygı ve geleceğimiz için de korkular oluştururuz.”

Elif tamamıyla İşil'ın korku halini tarif ediyordu. Hayatta yalnız ve tek başına yaşayan İşil gibi olanların temel korkularından biriydi bu.

Tamer de aynı yerden devam ediyordu: “Ölüm gerçeği bilinçaltı imgesi olarak kendimizi güvende hissettiğimiz ortamda uyuyan bir canavar gibidir. Ne zaman ki güvensiz hissediyoruz kendimizi; geleceğin kaygısı bilinç üstüne çöküp arkası bilinmeyen bir perde kesiliyor. Ve şeytan da hayalde görünen bu perdenin bekçisi oluyor. Bu korku, şeytanı kuvvetli bir bekçi kılıyor. Bazen de ölüm, gerçekliği

kabul edilerek hayalde aşılır. Lakin bu defa da ruhen ölmeyeceğimiz bilinciyle ölmeyeceğimizi içgüdüsel olarak bilerek, hayalde ne olacağımızın korkularıyla yüzleşiriz. Böylesi korku yüzleşmelerinde kâh çayanlar, kâh yılanlar toprak altında çaresiz bizi iyip bitiriyorlar.”

İşil bu tariflerden ürpererek, “Tamam! Tamam! Tam beni anlattınız” diye atıldı. Peki! Bu perdeden nasıl kurtulacaktı?

Tamer “Korkunun kiblesini değiştirerek” diye cevap verdi.

İşil söyleneni anlayamamıştı. “Nasıl yani?” diyerek çıkıştı.

“Geçici şeyler üzerinde temellenen böylesi şeylerden korkmak yerine mutlak olanla yüzleşileceği bilinciyle geçmişindeki hatalarından korkmalısın İşil! Ahlakına sirayet etmiş şeytanî hataların var ise onlardan kurtul! Burada sözümde dikkat edilmesi gereken ölümün ve şeytan korku perdesinin inançla kaldırılabileneceğidir. Lakin inanç daha çok korkunun kiblesinin değişimine sebep... Ölüm ve şeytan korkusundan tam olarak kurtulmak; ölümü elinden alınan ve şeytanından emin kılınan, yani böylesi korkuları aşan bir insanın dostluğundan istifade etmektir.”

İşil bilmeye aç, istekli bakışlarla “Nasıl?” dedi şimdiden...

“Huylar bulaşıcıdır. Ve her insanın dirimsel enerjisiyle beraber kuantum deryasında salıniverirler. Semada muhatabını bulunca ona bulaşırlar. Bu hikmetten dolayı olsa gerek; Hz. Ali ‘Söyle bana dostunu, söyleyeyim sana kim olduğunu’ demekte... Ayrıca ‘seçtiğiniz arkadaşlarınıza dikkat ediniz!’ uyarısı da var. İki sene önce hep bu korkularla yüzleşirken Efendiyi tanıdıktan sonra bu korkuları unuttum.”

İşil’İN ikna olduğu Tamer’i dikkatli dinleyişinden belliydi. Elif de aynı ruh hâlinde bakmaktadır. Sağ eli çenesinde, dirseği ise masada bulunuyorken amcası ve efendisi olan Üstadın karşısında neden bu gencin oturduğuunun cevabını bulmuştu nihayet...

İşil; “aileden zengin, yakışıklı ve kızların peşinden koştuğu bir genç, neden böylesi bir yola girer?” diye sorunca bir an duruverdi Tamer.

Cevabında misilleme vardı sanki. Yahut anlamak için kendisiyle empati yapmasını mı murat etmişti? "Senin kadar alımlı, cazibeli ve güzeller güzel bir bayan neden tutunacak el arar?" deyip devam etti.

"İnsanın nasıl yaşadığı, kim olduğu, hangi soydan ve çevreden geldiği veya bütün dünyanın kendi etrafında döndüğü psikolojisiyle yaşadığı tüm haller; 'Ben kimim? Neden varım? Nasıl varım? Niye varız?' gibi kişinin hayatındaki anlam arayış sorgulamalarının, mana ve nedensellik olgularını yitirmesine sebep veriyor. İnsan kendi nedenini yitirdi mi, inançla yüzleşir. Ben inanmayı seçtim. Ali Emin Efendi'yle tanışınca sorgulayışlarının cevapları, gerçekliğini yaşamamda deneyimlediklerim oldu. İnsan aç ise, açmazların cevaplarına müptela oluyor! Yaşamı ise cevapları yaşadığında anlam buluyor. Varoluşun nedenlerini arayanlar ikna olacakları cevap yolunda, sorularına cevap teşkil edecek birilerini bulurlar. Söyler misin? Böyle bir yaşamda ırk, cinsiyet, töre veya mal ne kadar anlamlı olur?"

İşil arkadaşının halini anladığından değil sadece cevap vermiş olmak için "hiç" deyiverdi. Lakin Tamer'in insanlığın ortak sorularına cevap arayışından o kadar etkilenmişti ki: "Ben de geleyim sohbetlere. Belki benim de alacaklarım vardır. Olanlardan sonra muhabbetim de arttı" diye ekledi.

Tamer; "Tabii ki gelebilirsin!" diye karşıladı: "Hakk'ı ve hakikati arayanlara sorularıyla değil cevaplarıyla yaşayan sohbet ehlinin muhabbeti gerek."

İşil yalnızlığından korkmadan güveneceği samimi arkadaşlarının yanında huzur gözyaşları dökmeye başlayınca bunu onlara fark ettirmemek niyetiyle lavaboya geçmişti. Yeniden masaya döndüğünde Elif'in kalkmak üzere olduğunu gördü. Yeşil gözlü, kumral kız evde olması gerektiğini söylüyordu. Ayrıldıkları esnada İşil daha önce hiç kimseyle olmadığıncı samimi bir şekilde Elif'e sarıldı.

Artık ikisi baş başaydılar; Tamer ve İşil...

Tamer iki sohbettir görülen hususi dersi bildiği kadarki ayrıntılarıyla anlatıyordu. Zaman zaman İşil da araya girip kendinden,

hissettiklerinden ve anlayabildiklerinden bahsediyordu. Onun tüm sözleri korkularını yenemediğinin ve geçmişiyle kavgasını bitiremediğinin itirafiydi adeta. Açılarla dolu yüreğinden dökülen kızgınlığın hançeri kelimelerine de sirayet etmişti. İlerledikçe zaman, kalkmak gerektiğini fark ettiler. Oysa Işıl hâlâ konuşmak derdindeydi. Kelimelerini bitiremediğini belli edercesine Tamer'i evine davet etti.

Direksiyona geçtiğinde kendinden emin bir duruşla sankiambaşa biri olmuştu. Bunu fark eden Tamer, insanların değişik şartlara ve farklı durumlara göre nasıl değiştığını seyrediyordu. Her iş ve her şey Tamer için bir dersti sonuçta.

Bir saat aşık trafik ve dipsiz bir kuyumuşçasına süre giden sohbetin nihayetinde Işıl'ın evine varmışlardı. Doğruca Fransız balkonlu salona geçtiler. Perdeler açtı. Geceleri denizin zifir karasıyla sarış dolaş olan ışıklı Boğaz manzarası kalplere huzur ve esenlik kattığından Tamer; "Evinin panoraması çok hoşmuş" deyiverdi.

Işıl, "İnsan elindekilere kayıtsızlaşıkça böylesi güzellikler bile anlamını yitiriyor" diye karşılık verince Tamer onayladı bu fikri. Sözün altını doldurma ihtiyacıyla bir yandan gözleriyle Boğaz'ı tararken bir yandan da kelimelere yol verdi.

"Güzellik kişiye göre değişen, göreceli olan bir kavram... Sonuçta Platon'un idealleri; irade, kavrayış biçimimi, kültür birikimi ve kültür biçimine göre öznel görecelik de hayatımızda yaşadığımız olgular değil mi? Böyle olsa da değişmez tümel belirimler olmaları ile nesne bağıntılı oluş içinde varoluşsal gereklilik olarak ihtiyaç duyduklarımız değil mi? Ahlak biçimsel olarak varoluşumuza, değer biçimsel olarak anlam katmamızın da gerekleridir."

"Bu kadar çok şeyi nasıl biliyor ve bu kadar olgun biçimde konuşabiliyorsun?"

Tamer'in gözleri hâlâ Boğaz'ın ışıkları ve karanlıklarındayken bir an durup gülümseyerek Işıl'a baktı:

"İrfan dersleri resmi okullardaki gibi belli saatlerle sınırlı değil ki! Öğrenmeye aç bir ruh gece gündüz tefekkür okulunda teslimiyet

eğitiminde ders görür. Hakk'ın nuruyla bakarsa, bilmesi gerekeni ferasetiyle bilir. Hak ölçülerinde yaşar.”

Tamer derin düşüncelerle manzarayı seyrederken ilahi aşkın verdiği utangaçılıkla İşil'in evinde daha fazla durmaması gerektiğini düşünüyordu bir yandan da...

Kahve hazırlamak için mutfağa giden İşil'a ikramını içene kadar nezaketsizlik yapmak da istemiyordu. İşil elinde fincanlarla gelmişti bu arada...

Tamer son yudumun ardından müsaade isteyince eller tokalaştı. “Yarın beni de alın, unutma!” diyen İşil, cazibesine ve güzelliğine rağmen uzun zamandır ilk defa bir erkeğin evine geldiğini hatırladı. Ondan etkilendiği ve onu gönül evine de aldığı bakışlarından belliydi.

Duygularını rahatça ifade edebilen İşil'in, yoğun manevi ruh haline sahip Tamer'e karşı mesafeli olan o anki halini anlatabilmek için en doğru ifade “saklanan duyguları bakışlar ele verir” olsa gerekti.

Tamer, Boğaz kıyısında yürüken iki seneden beri unuttuğu İstanbul'u yaşıyordu. Evet!.. İstanbul'da yaşamak İstanbul'u yaşamak anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp İstanbul'u hissetti. Her şehrin kendine ait bir karakteri vardı ya; çok gezen biri için doğduğu İstanbul'un ruhani hali diğerlerinden daha mistik ve çekiciydi. Şu anki ruh hâliyle bunu daha çok sezinliyor ve yaşıyordu. Derken ferasetle gönlünü dinlemeye koyuldu.

Farkındaydı!.. Yüz okşayan yaz esintileriyle Hakk, Tamer'in yanaklarını sıvazlayıp bu şekilde Kendisini hatırlatmaktadır. O'na şükürler ediyor, meleklerine saygılarını ve muhabbetini sunuyordu. Bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da Elif'i ve İşil'i aklına getiriyordu. Karakterleriyle sanki kendisine benziyorlardı. Elif manevi yönüne, İşil ise araştırmacı ve sorgulayıcı yönüne uyuyordu. Bu yönler sebebiyle olsa gerek; Elif ve İşil da onu kendilerine samimi buluyorlardı.

Her kişi kendi sıfatlarıyla ve kendisini görebildikleriyle ünsiyette bulunuyordu ya; doğada dahi böyledi bu. Aslan aslanlarla, kurt kurtlarla, insan da insanlarla yoldaşlıktaydı. Memelilerin aidiyet hissiyatının sosyal yaştılarına aksedisi de bu sebepten dolayı değil miydi?

Tamer iki yıl evvel anne ve babasıyla Etiler'de otururken, Ali Emin Bey'in yanına rahatlıkla gelip gitmek için Bakırköy'de bir apartman dairesine taşınmıştı. Eve döner dönmez kapaklısına koştu. "Nun" ile "ba" harflerini araştırıyordu. Bu harfler için kitaplarda yazınlardan çok şekilleri dikkatini çekti. Elif'in doğusatından aklında kalanları tekrar etti.

*"Cümle âlem Nun
Nun'un noktası olan
Cümle âlem Ba..."*

Evet!.. "Ba'nın noktası olan" ile düşünüyordu. Bu Arapça harflerin hikâye ile alakadarlığını doğusatın yardımıyla şekilleri üzerinden çıkarsadı. Hz. Pir'in yanındaki oturuş biçimini üzerinden tefekkür ediyordu.

Hz. Pir Nun'un; kendisi ise Ba'nın noktası gibi idi. İhvan ile Azazil oturuş biçimleriyle Hz. Pir'e bakıyorlardı. Az beriden de olsa kendisi de onu gözlüyordu. Kendi tarafıyla Ba, Hz. Pir tarafıyla da Nun harfleri dergâhın sohbet salonunda oturuş biçiminde yazılıyordu. Nun'un noktası yukarıda, Ba'nınkiye aşağıdaydı sonuçta...

Saat üçe kadar böylesi düşünürken semadan koyu krem renkli bir aslanın kendisine baktığını gördü. Önce yatağında irkildi. Sanki onu tanıyordu. Korku yüreğinden gitti. Anında parlak ve koyu yeşil belli belirsiz bir ışık zümrüsiyle mühürlü olan melek koskoca yatak odasının neredeyse yarısını kaplıyordu. Melek, başını öne doğru birazcık eğerek selam verdi:

*"Nun noktası ulûhiyete
Ba noktası ubudiyete*

*Nun noktası peygamberlige
Ba noktası insanlığa
Nun noktası ruha
Ba noktası bedene
Nun noktası asıla
Ba noktası zilli olana
Nun noktası nübüvvet güneşine
Ba noktası velayet güneşine
Nun noktası İsa'ya
Ba noktası Âdem'e
Nun noktası yücelere
Ba noktası safiline
Nun noktası yükselişe
Ba noktası inişe
Nun noktası toparlanışa
Ba noktası açılıma
Nun noktası Pir-e
Ba noktası talibe
Nun noktası hüviyeti Hakk olan Ben'e
Ba noktası hüviyetini halk ile bulan Ben'e
Nun noktası tafsılattan ceme
Ba noktası cemden tafsilata
Nun noktası kaleme
Ba noktası ikilikte Hakk ile olan birliğe
Nun noktası anne karnındaki çocuğa
Ba noktası doğan çocuğa
Nun noktası dışilik organına*

Ba noktası erkeklik organına

Nun noktası Hakk'a

Ba noktası sana"

Melek sözlerini bitirip geldiği gibi selam vererek tekrar görünmez oldu. Tamer biraz korku ama daha çok sevinç ve heyecan içerisinde sadece bakıyordu.

Aynı anlarda Boğaz'daki evinde bir başına olan İşil ise Tamer'den bugünkü duydularına binaen korka korka tavanı izliyordu; ta ki göz kapakları bayın düşüp artık söz dinlemeyene kadar...

*

Günlerden çarşambayıdı. İşil, Tamer ve Elif sözleşikleri üzere Ali Emin Bey'in teras katındaki sohbetindeydiler.

Üstad "nerede kalmıştık?" dedi önce. Ardından kendini tasdik eden nezih bir edayla; "hatırladım!" diye ekledi.

"Hz. Pir, dergâhın bahçesinde baharla beraber açan çiçekleri kokluyordu. İhvana o gün erken gelmesi tembih edildiğinden hazretin yanında hazır duruyorlardı. Öğle vaktıydı. Bahar güneşiyle neşeli kalpler kendi baharlarını yaşıyorlardı.

Azazil bahçeye serilen naklılı kilimler üzerinde kendisine ayrılan mindere oturdu. Pir'i bekliyordu. "Gelseler de başlasak!" düşüncesiyle rahatsızlığını dile getirdi.

Hz. Pir, Azazil'e seslenerek "Niyetin Hakk değilse; acelecilik doğanın ruhunu hissetmeyi öldürür. Hakk'ın nimet deryasından zevk etmeyi öldürür. İnsanın insanlığını, cinin cinliğini yaşamamasını öldürür. Her işi ve her şeyi tadında yaşamayı öldürür. Bak da gör! Rabb-ül Âlemin tabiatı nasıl ruhundan üfleyerek canlılık veriyor."

Hz. Pir doğuşat dışında ilk defa bu kadar uzun konuşmuştu. Azazil kibir ve hasedinden lâkayt bir tavır takınıverdi. "Hayret!" diyordu: "Normalde de konuşuyorsun!.."

Tamer tüm bu sözlere tanık olarak alışındık yerinde seyirdeydi yine. Konuşma bittikten sonra eller kalpteyken “Hû” diyerek selam verdi. Hz. Pir ve Emre de selam iletti. Azazil, Tamer'e dikkatle baktı ve tehdit edercesine “Seni de ziyaret edeceğim” dedi. Tamer onu pek umursamadı.

İhvanlar görmedikleri bir misafirleri olduğunu anlamıştı. Tamer'in dikkatini çekense diğerlerinin aksine Emre'nin ve Azazil'in kendisini görmeleriydi. Demek ki Basar, Semi gibi sıfat belirimleri, bir nasipten ibaretti. Diğer ihvanlar ise irfan veya ahlak fazileti daha çok görünen basiret sahipleriydiler.

Dergâh salonundaki gibi minderler sıralıydı. Hz. Pir imamet postuna oturdu. Ardından da ihvan yerlerine...

Tamer arkada Pir'in karşısında kendisine hazır minderdeydi. Hz. Pir baharın verdiği neşeden olsa gerek konuşuyordu. Tamer'e: “Nun'u ve Ba'yı tam anlamadın. Düşün bulacaksın” deyiverdi.

Ali Emin Bey, Tamer'le yaşananları terastaki ihvana aktarmayıp Hz. Pir'in ihvaniyla olan ilişkileriyle doğusatından itibaren yaşananları anlatıyordu.

Hz. Pir gözlerini kapadı. İhvan, Tamer ve Azazil can kulağıyla dinlemek için ona bakıyordu. Murakabeyle dalınç yapan Hz. Pir'in dilinden dinleyenlere mana ve hâl giysisi olacak kelamdan elbiseler biçilirken dikiliyordu.

*“La ilâhe illallah,
Muhammed Resûlullah.
Bahar gönüllere hoşluk ve neşe kattı
Sevgiyle gönüller tazelendi
Tazelenen gönüller
Hakk'a kucak açtı.
Ruh kemikten, etten, kandan ayrıldı.
Semanın kapıları açıldı.*

*Her yer nur ile aydınlıktı.
Günden, çok çok aydınlıktı.
Güzellik göge yükseldi.
Kanatlı yüce melekler
Nurdan kanatlarını çırptı.
Sayıları binlerce çoktu.
Güzellik sevinç gözyaşları döküyor
Rabbine yükseliyordu.
Belli belirsiz bir melek
Binlerce çok meleklerin beklediği güzelliğe iniyordu.
Güzellik ruhuyla biliyordu.
Gelen Mikail'di.
Kremden açık beyaz olan
Kanatlarının ucu bucağı görünmüyordu
Güzelliğe göğsü nurdan ışıl ışıl olan
Yunan heykellerinden de güzel
Erkek gibi görünüyordu
Davud heykeli dahi yanında anlamını yitirirdi.
Uzanan nurlu elini
“Tut” diyordu
“Rabb” gökleri gezmeden evvel
“İnsanlığı gör” diyor.
Elektromanyetik nurdan
Anafor misali kapı açılıyor
Pir, nur göğü semasından güzelliği izliyor
Anında, O'nda
Bir kapıya bakıyordu.
Gözler birlendi.*

*Özler zaten birdi.
Nuru yeşile dönen Pir
Güzellikten bakıyordu
Bu hulûl değil
Nurun birliği
Diri olanın herkesle birliği
Mikail kapıda duruyordu
“Geç korkma” diyordu.
“Zaman koridoru kapısı bu”
Nurdan anafor
Bir çember oluyor
An yaklaştırılıyor
Güzellik zaman çemberinden geçiyor
Görünen
Sonu olmayan karanlık!
Güzellik An'da kendini buluyor
Film şeridi misali
Zaman kapıları önünde sıralanıyor
Her kapı bir devire açılıyor
Bütün kapılar birleniyor
Güzelliği içine alıyor
Âdem'den önceki Âdem'leri
Bedensiz ruh gözüyle semadan seyrediyor.
Görünen sadece acı, kan ve ölüm
Âdem otuz üç yaşında görünüyor
Muhammed Mustafa'ya benziyor
Hata ettiğinden dolayı
Yeryüzüne indiriliyor.*

*Çektiği acının haddi hesabı yok
Âleme bakan Şid
Göge yükselen İdris
Aşk tufanın sahibi Nuh
Varlığını ateşe atarak kurban olan İbrahim
İşte Tur'a çıkan âşık Musa
Aslan gibi bakan Davud
Zenginliğe tahammül edemeyen,
Bütün işlerde Hakk'ı hakkıyla gözleyen Süleyman
Dünyaya kör, Hakk'a tapan İsa
İşte iyilik!
İyilik timsali Muhammed Mustafa
Arada görünen yüz yirmi dört bin Mustafa
Güzelliğe gelene kadar
Nice evliya
Görünenin arkası şerr
Şerri seyrediyor.
Azazil göklerden inmesinin acısını taşıyor
Şerriyle Hakk'ın yoluna oturuyor.
Âdemoğlu dünya sofrasında
Aynı sofrada birbirini yiyor
Görünen acı, kan ve ölüm
Adalet aranıyor.
Nemrut, firavun ve Karun
İnsanlıktan aşağı
İblislik sıfatı alıyor
Şerr iblisliğe sebep
İnsanlık aranıyor.*

*Görünen,
Korkusuzluk ve şevkle
İnsanların gözlerini
Savaş hırsıyla dolduran.
Savaş ve iktidarın,
Mavi fil meleği Rinaya
Rinaya, maviliğiyle korkusuzluğu ve şevki
Ayaklarındaki savaş ve iktidar mühürleriyle de
Kudretin coşkunluğunu resmediyordu kendinde
Lakin her bağırtısında
Sesiyle,
Ve nur göğünde yürüyüşünde
Bastiği yerlere
Karanlıklar salıyordu kendinden.
Karanlıkta,
Savaşlar, kan, vahşet!
Her karış toprak
Kana bulanıyor.
Güzellik;
Şerr ve vahşete dayanamıyor
Acının gözyaşları
Gözlerinden yağıyor.
Güzellik:
“Ya Rabb!
Bu varlığına yükseliş,
Varlığını yitiriş
Kıyamete kadar mı sürüyor?”
Derken merhamet yüreğinden akıyor.”*

Doğuşat bitince güneşli bahar yerini bulutlu, serin ve damla damla çiseleyen havaya bıraktı. Her tarafı nur kesen Hz. Pir, Abdullah Efendinin hali üzeri hüngür, hüngür ağlayarak gözlerini açtı. Tamer ve Emre de onunla beraber ağlıyordu. İhvan şaşkınlık ve üzgündü. Güzel başlayan gün acıyla doldu. Böyle bir hâlde bakılıyorken, Hakk yoluna ameliyle oturan Azazil'in sesi bakışları üzerine çekti!

"Sakın beni suçlamayın! Benim Allah'a inancım tamdır. O'na inanmayan insanlığın suçlarından mesuliyetim yoktur."

Belli ki Azazil dahi Hz. Pir'in gördüklerini sezerek cinlerin ve insanların varoluşlarından beri gördüğü vahşetten dolayı suçluluk psikolojisi içerisinde nefsinin avukatlığını yapıyordu.

"Günah işlemeyecek olsanız sizleri helak eder, yerinize günah işleyip tövbe edecek birilerini yaratırı, sözünün sahibi ben değilim. Kaderinizi Hakk böyle yarattı. Benim suçum ne? Ben dahi günahkârim. Günahım sebebiyle mühlet verilenlerden oldum."

Kendisinden emin bir edayla sözlerine devam etti Azazil:

"Elbette insan günah işleyecek. Sonunda edebiliyorsa tövbe edecek. Lakin günah tatlıdır. Tövbe kapısını kapatır. 'Hakk' diyeni dahi saptırır. İnsan zaaf varlığıdır, zaafillarıyla yoldan çıkar. Ya Rabb! Seni tanımayan sapıkların yaptığından ben beriyim. Ben, Sen'i 'Ya İzid' ismin ile zikredenlerdenim."

Gözünün yaşlarını ve ıslanan sakallarını silen yaşılı Pir, celalli bakan Faruk'a eliyle işaret ederek söz verdi.

"Pir huzurunda ağızımı bozup seni aşağılamayacağım. 'Şer' denilenin kaynağı belli ki sen değilsin. Sen olsaydın eğer bizler dahi saptırılırdık. Konuşmandan belli, sen yolunu şâşırmışsun. Şaşırmasaydın, Âdem'e secde emrine asılık yapmadın. Hikmet üzeri de azdırılmazdın. Belli ki azgınlığının sebebini halen bulamadın. Nedenini bulsaydın burada konuşmazdın."

Sözler Azazil'in bağına koyulan kor misali nedenini bilmezliğinin yarasını dağlıyordu. Düğümlenmiş sesiyle konuşmakta zorlandı. Sadece "Doğrudur" dedi söylenenlere...

Hız Pir "Bu muhabbet sofrasıdır, maskeler baki kalmaz. Her kişi olduğu gibi nasibini alır. Sen de olduğun gibi görün. Hakkın bizde kalmaz" dedi Azazil'e.

Pir'in ve Faruk'un sözlerinden Azazil sevmediği insanlığın eliyle varoluş nedenini öğreneceğini anladı. Allah'ın "hakkını al!" dediği varoluşunun nedeniydi. Suskunca kendini yokladı. Bu ona pek ağır geldi. Lakin nedenini öğrenememek daha büyük acıydı. "Nasıl olsa secde etmeyeceğim. Bari nedenimi öğreneyim" düşüncesiyle kendini rahatlattı. Pir'in koştuğu şartı kabul etti. Olduğu gibi görünür oldu.

Hız Pir ve Emre hariç -Tamer de dâhil- tüm ihvan Azazil'e bakıyordu. Orta boylu, simsiyah gözleri az kısık, sivri kulaklı, yüzü basık ve oval ince burunlu, cennetten kovulduğundan biraz daha olgun bir cin olarak görünyordu. Az evvelki yakışıklı insan görünümü kaybolmuştu ya; Azazil artık ne çirkin ne de korkunç duran bir cindi. İhvan bu hali görünce bir an ürperiverdi. Ardından toparlanıp Hz. Pir'e baktılar.

Hız Pir taliplerine "Herkesi ve her şeyi olduğu gibi görmektir hakkımız. Riya maskesi bu sofraya yakışmaz" dedi.

Emre'ye söz hakkı gözlerle bakılarak verildi. Lakin Emre, Pir'i konuşurken yeniden ağlamaya başladı, öyle ki bir türlü konuşamıyordu. Âşık kulun ağlayışının sebebi âlemin derdinden değil sevdigindendi, özündendi.

Hız Pir, Emre'ye nazar ederek; "Yer suyunu tut! Gök suyunu tut! Beden gemisi, rahmeti kendinde tut! Hakk'a yakarışın varlık dağında, varlığından tesir eden Hakk'ın nuruyla, Emre'm, sen kendini uyanık tut!" Dedi. Ayetler dilinde Hakk'ın emriydi.

Emre'nin gönül semasında rahmetin rahim pınarları durdu. Nurlu ve piril piril, derin anlam yüklü gözlerinden gönülleri kuddüs, saf, arı duru günahsız yapan Kevser havuzunun billur rahmet suyu kapandı.

Emre saf ve tertemiz bir kalple yalvararak; “Efendim ne olur benden bu rahmeti almayı!” dedi.

Hızır Pir, Emre’ye “Aşk sarhoşu!” diye seslendi: “Biraz da ayık olmak lazım, her şeyi hakkıyla, hakkı kadar yaşamak lazım.”

Aşk müptelası Emre boynunu büktü. İçinden “ne olur!” diye yalvariyyordu. Çaresiz teslim oldu. Müsaadeyle konuştu:

“Şer, göreceli bir kavram... Aşkımdan oldum. Bundan daha büyük şer var mı? Hayır da göreceli bir kavram... Hakk’ın nur rahmetiyle ayığım, ahadiyetten bakıyorum. Bundan daha büyük rahmet var mı?

Her şeyi Hakk’tan bilene şer var mı? Hakk’tan kullarına şer ulaşır mı? Şer kişinin nefsine göre şer... Sebebe, vesileye hakkıyla bakana şer var mı? Hikmet ile şerre bakanlar, şerde dahi hayatı görürler.”

Azazil, Hz. Pir’e bakıp “Bu hâlâ sarhoş” dedi.

Hızır Pir, Emre’yi işaret ederek; “Hayır, o ser-hoş-tur!” deyip Hadi’ye baktı.

Bir şey anlatılacaksa ariflerin sohbet meclisinde, bazen olur gözler konuşurdu. Gözlerden Hadi’ye “Konuş!” denilince dilden görünüş bulan zamansız gerçekler, Adl sıfatının hükmü gereği batıl zanları düşündede yok ederdi. Hikmet’te de bu özellik bulunuyordu ama Hadi’deki ondan çok farklıydı.

Hikmet, âlemlerde sıfatlarının tafsiliyle görünüş bulan Hakk’ı, yasaları ve ilkeleri ile sonuçta açık ettiği gerçeklik üzeri müşahede eder ve O’nu böylece dile getirirdi. Hadi ise âlemlerin öznesi olan Hakk’tan hareketle noktadan bakan O’nu ahlak tavırlarında âlemlere aşıkın sıfat, esma ve ayet belirimlerinde müşahede eder ve böylece dilde O’nu anardı.

Her iki ihvan sohbetlerden sonra saatlerce Hakk’ın hikmet sofrasından öğrendiklerini birbiriyle paylaşırlardı. Onların sohbetlerinde her daim bulunan Emre, dilleri hikmet pınarı olan kardeşlerinin kelam aynasından da Hakk’ı anlayışıyla müşahede ederdi. Böylesohbetlerde Faruk daha çok hak ölçüsünde hangi

davranışlarda nasıl yaşayacağını öğrenirdi. Nefise ise kardeşlerinin sohbetlerinde bazen bulunurdu. Bulunduğu vakitlerde de hikmetin verdiği anlayış zevkinde kendini unuturdu. Safiye ise kardeşleri sohbet ederken onlara hizmet etmenin neşesiyle içecek, yiyecek sunardı. Hizmetten sonra muhabbetle onları seyreder, dualarda bulunurdu. İçli derin bakışlarla onları gözlerken konuşulanları da ferasetiyle takip ederdi.

Bazen olur sohbetlerde hüsnü zan üzeri bilinmeyenler konuşulurdu. Bilginin doğruluğunu Safiye ferasetle görür, kardeşlerine destek olurdu. Bazen de olur, yanlış bir kanya varılırdı. Evvela Faruk, ardından Safiye yanlış kanya itiraz ederler ve doğru olanı söylerlerdi. Vicdanlarıyla ve akıllarıyla kabul etmediklerine bildiklerince şerh koyarlardı. Allah'ın nuruyla bakarak feraset sahibi olduklarından hakkı batılı, hayatı şerri, doğruya yanlışı birbirine karıştırmadan görürlerdi. Birbirlerini böylece tamamlayan insanlar olarak varlık ve doğruluk aynalarıydılar. Tarihte de ferdi olarak insanların anlam arayışlarında manevi açıdan birbirlerini tamamlayan özelliklerde görünmesi gibi birbirlerini tamamlıyorlardı. Birbirlerini manevi olarak da hangi ilahi sıfat üzerinden ona doğru yöneltiyorlardı.

Hz. Pir'den konuşma müsaadesi alan Hadi, Azazil'e karşılık verme ihtiyacını hissederek konuştu.

“Günah işlemeyen birileri olsaydık Hakk bize helak zulmünde bulunmazdı. Günahkâr kavim yaratıp tövbeyi onlara hak kıldı. Ancak dikkat etmel! Günah işleme mecburiyeti var zannındaki kullarını günaha davetli kılmadı. Ola ki günah işlendi, tövbe kapısını hak kıldı. Nefsiyle günah işleyene, Kendini suçlu kılmadı. Her iş sonuçta açık olacak gerçeği yani hikmetiyle görünüş bulurken Hakk suçlu olur mu?

Kul nefsine zulmedip zulmüne Hakk'ı bahane eder. Şerden murat şerr değil, Hakk şerr üzerinden kendine vasıl eder.

Şerr de Hakk'tandır, deyip şerde kendine zulmeden kişi sonunda gönlüyle cehennem gazabında gafletten uyaniverir. Hayırda amel eden ise hayırlarının akibetinde gönlüyle cennet, ilahi zevkinde nur ile

aydın olarak uyanıverir. Her ne amel yapıyorsak niyetiyle beraber, Hakk'ın varlığında ya gazap azabıyla ya da ilahi zevk azabıyla gelip buluverir bizi. Bu da Hakk'ın adaletindendir illa ki.

Er kişi kendi nefsini bilmeli! Hakk'ı suçu bulmak yerine amelinde Hakk'ı, ahlakında zevk etmeli. Böylece nihayetinde Hakk'a vasil olmalı.

Hz. Pir bu talebesine an olur hoş bir nazarla bakardı. Yine böylesi bir halde, ondan rızalığını göstererek bakıyordu. Ardından Nefise'ye işaret etti:

Nefise'yi heyecan sardı o an. Saf, kıpır kıpır gönlüyle konuşuyordu.

“Çok zulmettim kendime, tövbeyle Hakk'a çıktım. Çok zulmettiler bana, zulümle Hakk'a vardım. Şer dedikleri kişinin kendini Hakk'a örttügü zulüm...”

Efendisine bakarak “Ben Hakk'a varmışım. Şer dediklerinden bana ne. Yanlış anlaşılması! Umursamadığımdan değil; Hakk'a varan kul oldum. Kullugumda şerri görmez oldum.”

Sözü bitirip sustu Nefise. Safiye, Hz. Pir'in başını hafiften eğerek kendisine baktığını görünce konuşmaya başladı.

“İman, iffet, kendini vakfetmek, özveri üzeri ilahi ahlakta fakr ile yaşamak peygamberlerin davetidir. Hakk'a zaflarla şerle örtünmek ve masivaya düşmek ise şeytanın davetidir.

İnsan zaflarıyla şerre bakar. Hakikat bilgisi ve güzel ahlakla da Hakk'a bakar. Mühim olan şudur: Zaafla dünyaya bakarken, tövbeyle de Hakk'a rücu etmek... İnsan olarak düşebiliriz. Hakk yolunda kalkıp yükümlüyoruz. Farklılıklarımız şerre sebep olmamalı. Umut ve mücadeleyle, doğuşatta söylenen Adalet sıfatında buluşup birleşmeliyiz.”

Safiye de sözü bitirip sustu.

Azazil Safiye'nin sözlerinden etkilenederek baktı ve izin almadan konuştu. “Farklılıklar ve zaflar varken mutlak adalet pek zor. Adalet her devirde aranı yenilenen yol. Haksızlıklar şeytanlığa yol. Hakk'ı hakikatiyle

bilmek için gece gündüz okudum durdum. Ayakta umut ile O'nu zikrettim durdum. Nur göğü bize yakındı. Göklere yükseltip meleklerle arkadaş oldum. Bir hata yaptım. Meleklerle ‘ilahi emrin dışında, keyfinizce hareket edin!’ dedim. Bir hata daha yaptım, onlara hüküm vermeye çalıştım. Zulmet halkasını boynuma geçirdiler. Koyu krem renkli güzel bir cinken simsiyah oldum. Sonrasında bir köleydim. Senelerce hakir görülerek horlanıp, kakıldım.

Senelerce ibadet ettim. ‘Ey Âlemlerin Efendisi! Merhamet sahibisin, beni affeyle, göklere yükselt’ diyerek bağışlanma dilendim. Sonunda ‘Ya İzid! Selametin sahibi’ diye dua etmeyi kalbimde buldum. Bu zikirle zulmet halkasından kurtuldum. Kederim sebebiyle affedilip simsiyah biçimde semaya çıkarıldım. Hızır gibi zulmetten kurtularak âb-ı hayatı buldum. Senelerce semada meleklerle saf tuttum. Âdem’e secde etmediğim için huzurdan sürüldüm. Bu reva mıdır Hakk’tan? O kadar keder ve çileden, ibadetten sonra göklerden bir daha sürülmek... Adalet sıfatını ben de aradım durdum.”

Hz. Pir'in bakmasıyla Hikmet konuşmaya başladı.

“Âdem, Nuh, İbrahim, Musa, İsa ve Muhammed Mustafa (s.a.v.) insanlığın ruhani yürüyüşünün rahmetleri... Savaş, vahşet, kan ve ölüm insanlığın dünya yürüyüşünün rahmeti... Doğuşatın bize sunduğu insanlık tarihindeki bu iki yol iman ve akıl yolları...

Şerr olmasaydı, Hakk elçileri olur muydu peygamber? Şerr olmasaydı, Hakk’ı kim bilecekti? Şerr olmasaydı, insanlık iyiyi, doğrulu, güzeli nereden bilecekti? Şerr olmasaydı, insanlık ya melek olurdu ya ot. Şer olmasaydı, inancın sonucu olan ilahi ahlaki nasıl öğrenecekti insanlık? Şerr olmasaydı inanırken haklar üzeri vicdanı nasıl edinecekti insanlık? Şerr olmasaydı insanlık rububiyet sahibi Rabbi nasıl tanıယacaktı? Sabrı nasıl öğrenecekti? İnsanlık niye savaşacaktı? Şerr olmasaydı barışı nereden bilecektik? Eşyanın ilmini nasıl edinecektik? Şerr olmasaydı haklar üzeri adaleti nereden bilecektik? Aklını nasıl isletecekti insanlık? Nasıl sosyalleşmecektik? Şerr olmasaydı insanda ilahi sıfatlar nasıl görülecekti? Halife olup eşyaya nasıl hükmedecektik?

Şerr insan yaşamının olmazsa olmazıdır. Şersiz toplumsal yaştıda insan ya ot ya odundur.

Savaş meleği olan fil suretli Rinaya da bize gösteriyor ki; her iş hikmetine bağlı olarak görünüş bulur. Bizlerin istedigine göre değil, Hakk'ın istedigine göre meleklerden gerçekleştirilmiş olarak görünüş buluyor. İrade, öz kendiliğin olanaklarını gerçekleştirmeye erki olarak bulunmakta ise yaratan ve yaratılan arasında iradede birlik söz konusu ise Hakk'ın iradesini kendi iradesi olarak yaşamak kaçınılmazdır. Her olay ve olgu hikmet üzeri sonuçta açık olacak gerçeğinin görünüş bulması için ise hayır da bulunarak sonuçta hayatı murat etmek bizlere düşen derstir.

Hikmetine bağlı her iş hayır üzeri görünüş bulmaktadır. Tarihi deneyimlerimiz bize gösteriyor ki şerr üzerinden inanç yürüyüşü ahlakta, akıl yürüyüşü ise hukuk, adalet ve bilimde kemâlâtını buluyor. Bize düşen, şerri hakkı gereği hikmetiyle görmektir. Duygusal olarak, parçadan bakıp bütünü görememek, keyfi davranışın şırmarmamıza, azıtmamıza sebeptir. Bu sebeplerden olsa gerek ki, Sureyi Asr indi.

'Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla! Kasem olsun Asra. İnsan apaçık hüsranدا.

Ancak iman edip salih amellerde bulunan ve birbirlerine Hakk'ı ve sabrı tavsiye edenler müstesna' derken Hakk Teâlâ; insan ömrünün üzerine yemin ederek insanı şerri ve hayatı zikretmekte.

Özellikle belirteyim ki, bu anlatılanlardan sonra benim için mutlak bir şerrin olmadığıdır. Hakk kendinde hayatı mutlak iken mutlak kötülükten bahsedilemez. O Kendine rahmeti yazıp Kendine rahmeti ahlak edinen ve hikmet üzeri bir tavırdayken mutlak kötülükten bahsedemem. Efendim müsaade ederseniz Azazil'e iki çift sözüm var."

Hz. Pir kafasını eğerek müsaade buyurdu:

"Senin işin vazifeli olduğun şerdir. İyi dinlediysen Hikmet'i, Âdem'e en iyi secede yapan sendin. İlahi emri çığnedin. Sıfata secede etmedin.

Bütün fiillerinle Hakk yoluna şer kılıcıyla bekçi kesildin. Fiilinle secde ettin. Bunu fark etmedin. Şer yapıp yoldan çıkarayı, derken insanlığa Hakk yolunu gösterdin. Kibrin gözünü hikmete kör ettiğinden bu anlattıklarımı bilemedin. Senin varoluşunun nedeni anlatılanlardan ibaret. Sen insana tuzaklar kurdun. Lakin Hakk'ın tuzağı, O'nun tuzaklarına düşmendi. Aradığın adaletin nasıl görünüş bulduğunu da Hadi kardeşim sana söyledi.”

Azazil derin bir deryanın ortasında boğulurcasına çaresizdi. Silkelenerek nefes aldı. Ardından itirazına geçti.

“Ben emir çiğnemedim! Hakk buyurdu ki: ‘İbadetini Bana halis kıl. Benden başkasına ibadet etme!’ Evet, ben Âdem'e secde etmedim ama bu Rabbe verdiğim sözden dolayıdır. Adalet bunun neresinde?”

Hikmet sorulan sorunun cevabını bilmenin verdiği özgüvenle ve Hz. Pir'in de müsaadesiyle Azazil'e seslendi.

“Hakk'a imanının tam olduğunu söyledin. Ama O'nu adaletsizlikle suçladın. İmanın buysa hikmeti anlamadın. Hatırla! Peygamber dostlarına karpuz verdi. Ramazandı ya; yine de ‘Kırın yiyeлим şunu’ dedi. Dostları orucu hatırlatıp kenara durdular. Ali geldi o sırada. Nebi, ona da aynını teklif etti. Ali karpuzu kırınca sordu Peygamber: ‘Ey Ali! Ramazan ayında değil miyiz, niye kırdın onu?’

Ali cevap verdi, O güzelim sultana.

‘Sen, Allah dedin; bizim için Allah oldu. Sen, Ramazan dedin; bizim için Ramazan oldu. Sen kır dedin karpuz kırlan oldu.’

Şartlara ve zamanın koşullarına göre değişebilir emirler. Bir önceki emri bahane edip Hakk'ın o anki emrini dinlememek kişinin hevâsına, nefşinden olsa gerek. Bu sözümü kulağına küpe yap! Ola ki ölüm vaktin gelmeden nasuh tövbeye Hakk'a tövbe edersin. Emin ol! Hakk emrini yerine getirerek tövbe edersen tövbesi kabul edileceklerden biri de sensin!”

Hadi kardeşini hayretler içinde dinliyordu. Faruk ise derviş kardeşiyle gurur duyuyordu.

Hz. Pir de Azazil'e; "Cenabı Hakk'ın buyurduğu üzere sana verilmesi gereken hakkını aldın. Dilersen kalk git, dilersen diğer sohbetlere de katıl" dedi.

Azazil daha önce böyle bir meclis görmediğinden şaşkındı. Sıfatına secde etmediği insan yardımıyla nedenini bulduğundan kederliydi. Hakk yolundan çıkarayı, derken insana hizmet ettiğinin bilincinde olmanın acısıyla kendisini aptal hissediyordu. İçi kan ağlayan bir durumdaydı.

Hikmet'in konuşmasıyla beraber bahar güneşi tekrar çıktı. Yağmur bulutları kayboldu. Hz. Pir "Haydi, yemeğe!" dedi.

Tamer de "destur" dedi. Hazret'e selam verdi. Müsaadesinin ardından gözleri kapalı halde terasta olduğunu hissetti.

Gözlerini açan Tamer seyirdeken birkaç damla yağmurun çiselediğini fark etti. "Zahir ile batın aynı paralelde ilerliyor" düşüncesindeydi.

İşıl bu sohbetten dolayı iyice evhamlandı. Zaten geceleyin pek yattığı söylenemezdi.

Ali Emin Bey "Tam-er'im, sen ne anladın?" dedi.

"Abdullah Efendi'den ve ihvanın söylevlerinden öğrendiğim. Evet! Kan deryası bir tarih bu... Masumiyet ilkesi ve ilahi emre itaat üzeri yaratılmaları sebebiyle melekler "Ya Rabb! Kan dökecek birini mi halk edersin" dediler. Bu seyirde de gördüm ki, sebep ve vesilelere göre zahirdekine hüküm vermemek ve Hakk'ın iradesi ne ise O'nun hikmetinden bakmak en doğru olandır.

Sebepler bize ilmi gösterirler. Lakin Hakk'ın hikmeti ne ise, hiç de göstermezler. Hikmet'in söylediklerinden sonra 'ilim deryası hikmet deryasından bir damladır' sözünü daha iyi anladım. İlim varoluşun noktalansında fakat her noktalanmada binlerce hikmet görmek, Hakk'ı niyetinde tevhitte görmektir.

Olmasa ne olur? Olursa ne olur? Ne için olunduğunu olanın yasasında koşullarıyla zorunluluklarında sonuç belirimi ile görmek... Kim denildiğinde ise Hakk'ı, olan biten üzerinden sıfat, esma, fiil

tavırlarıyla müşahede etmek, hikmetin sonsuza açılan kapıları olsa gerek.

Hızır'ın orada ilk önce dışlandığımı sandım. Sonradan anladım. Oradaki dizilişte hikmete tabi kılındım. 'Benim hoşlanmadığım, hayırdandı' düşüncesinden sonra "hikmetine bağlı şerr hayırdandır"ı daha iyi anladım. Bize düşen vazife hüsnü zan ile olumlu bakmaktır. Böylece hikmete gönlümüzü açmaktadır.

Ser gözlüğüyle değil hayır gözlüğüyle bakmak; hayatı mutlak Hakk'ı, hak tavırlarında bulmaktır. Hz. Abdullah; 'Bu varlığına yükseliş' derken iman yürüyüşünü; 'varlığını yitiriş' derken eşyada hevâ ve zanlıarda, kan ve vahşette, Hakk'a örtünerek gaflette asli kimliğin yitirildiği insanlık yürüyüşünü kastediyordu. Peygamber ve kanlı insanlık tarihini özetle örnekliyordu. 'Kıyamete kadar mı sürüyor' sorusuya beşer-i olarak vicdanen insanların yaşadıklarına duyarsız olmamamız, insansak eğer duyarsız olamayacağımızın dersini bize veriyordu. Bu dahi Hakk'ın Abdullah kulundan merhamet sıfatıyla görünüş bulmasıydı.

İhvânın söylevi dâhilinde Hz. Pir'in sohbet meclisinden öğrendiğim odur ki; şeytanın varlık nedeni hakkını almışında yaşadığı ruh haliydi. Bu da bana gösterdi ki; kim olursa olsun kendi nedenini yaşayıp kendi nedenini arıyor. Varlığının anlamına seyri sefer edip kendini öğreniyor. Şeytan dahi varlık anlamına aç... Kendini sorguluyor. Bu da beni daha çok Hakk'a ve O'nun hakikatine gayretkâr yapıyor. Hakk'ı, hakikati aramak varlık nedeninde kişinin kendinde nedenini yaşamاسında sonlanıyor."

Tamer'in cevabının ardından Ali Emin Bey dersin bittiğini söyledi. Yemek vakтиydi. İhvandan Hanife Teyze pek güzel yemek yapar ve bu hizmetinde kimseye yer vermezdi. Efendiye böylesi hizmet etmek onu mutlu kıladı.

Erkekli, kadınlı herkes sofrayı hazırladı. Güzel yemeklerle sofra donandı. Masada yer bulamayanlar evin salonunda yemeğe başladı. Enfes mercimek çorbası, zeytinyağlı dolma, çoban salatası ve yanında

İsırgan otlu Arnavut böreği masada insan olmayı bekliyorlardı. Efendiye göre yemek, güzel niyette bulunarak ihvanın kaynaşmasına bahaneydi. Radyo açıldı. Türk sanat müziği icra ediliyordu.

“Dalgalandım da duruldum
Koştum ardından yoruldum
Binlerce güzel sevdim de
En son sana yururdum”

Bu sırada Ali Emin Bey "Yarın günlerden nedir?" diye sordu.

İhvandan Doktor Cevdet Bey; "Efendim, Perşembe" diyerek cevap verdi.

Ali Emin Bey "Yarın ders yok, herkes işine baksın" diye buyurdu.

Kan tarihiyle yaşayan insanın, böylesi huzurlu ve rahat olduğu, selamette yaşadığı bir tarihi de vardı. Bu sohbetlerde Elif devamlı görünür oldu. Yemekten sonra Elif, Işıl ve Tamer, Efendi'yi öptükten sonra yola koyuldular.

İşil "neden sohbet boyunca gözlerin kapalı?" diye sordu.

Tamer "Yaşayarak daha iyi anlamak için" dedi.

İşil tatmin olmamıştı: "Nasıl yanı?"

Tamer kimi terimleri İslî'ın anlayabileceği şekilde seçecekti: "Her gördüğün göründüğü gibi değildir. Efendi konuşmaya başlayınca kuantum düzeyinde Hakk'ın varlık nurları olan kuantumlardan ibaret ruhla yekvüt oluyorum. Elektromanyetik nurdan zaman kapısı aralanır. O zaman, az kalın çember gibi olan kapıyla yaklaştırılır. Ruh nurumla kapıdan geçerek anlatılan zamanda olurum. Böylece ruhum ile hali hazırda anlatılanları ilk elden yaşarım. Bazen olur ki; bu süreci yaşamadan Hakk'ın lütfüyle istedigim zamanda bulunurum."

İşil şækîn bakışlarla Tamer'e direndi: "Hadi oradan! İnanılası değil bu!"

Tamer kaldırıımın ortasında durdu. Sağ elini kaldırdı. Elini İşil'in yüzünde onu mesh edercesine gezdi. İşil, gözünün önünde parlayan nurlara hayretler içinde donmuşçasına dikkatle bakıyordu. Sanki gözünü kapatsa tüm bu harikuladeler kaybolacaklardı.

Tanıklığın şaşkınlığıyla; "İnanılmaz!" diye seslendi: "Söyledeyecek bir şey bulamıyorum."

Tamer, İşil'in da nurları gördüğünden emindi: "İste! Onlarla yaşıyorum. Onlarla görür ve onlarla duyuyorum. Ama her şeyi değil. Ne gösterir, duyurur ve yaşatırlarsa sadece onu. Zaten her ne varsa onlarla var."

Yalnızlığında evhamlarla yaşayan, geçmişiyile ve kendisiyle barışık olmayan İşil; güçlü olduğunun maskesiyle kendisini örten ağlamaklı gözlerle bakıyordu. İçinde binlerce korku fırtınası eserken hayatı ezik durmak olur muydu? Bütün samimiyetiyle ellerini sıkı sıkıya tuttuğu Tamer'e; "Ne diyeceğimi bilememiyorum!" diyordu. Böyle bir hediye servetler dökülse bile verlesi değildi.

"Bunu hak edecek ne yaptım?" diye sordu.

"Hak ettiren samimiyetindi. Sen bir şey yapmadın. İstedi ki; Hakk'tan gafilce anlamsız yaşamayasin".

Tamer kalbinin saf güzelliğini diliyle de ikrardaydı. Elif'in yaşınanlara yabancısı olmadığı tebessümllerinde aşıkârdı.

"Yarın ders yok, ne yapalım?" deyiverdi.

İşil İstanbul'u gezmeyi severdi. "Süleymaniye ve Sultan Ahmet"e uzun zaman oldu gitmeyeli, ne dersiniz?"

Tamer "Bir yarın olsun, haberleşiriz" dedi.

Elif şimdiki zamanı imleyen bir tavırla "Ne yapıyoruz?" diye sordu bu kez.

Tamer; "savaş ve vahşet tarihi, hayır ve şer dersinden çok yoruldum. Müsaade ederseniz dinleneceğim" diyerek arkadaşlarından ayrıldı.

Tamer'in yalnızlığı problem ettiği yoktu. Bilakis yalnız kalmayı, derin tefekkürde Hakk ile konuşmayı ve tefekkürün sonucunda sezgi ve ferasetin üzerinden mana hazinelarını ikram eden Hakk'ın kendisine konuşmasını pek severdi. Öyle ki; düşünmek onu Hakk'a yöneltten en büyük melekelerindendi. Hakk ile randevusu varmışçasına yalnızlığı seçmişti. Bir başına yürüyordu, yeni başlayan yaz yağmurunda...

Tefekkür içerisinde önüne bakan, gökten yağmur dökülürken gözlerinden yaş dökülen âşık kul hiç durmayacakmışçasına yürüyordu.

Arkasından ona bakan arkadaşları gözyaşlarını görmüyordu.

İşil, Tamer için "O çok özel bir insan!" deyince, Elif onayladı.

Beraberce Elif'in evine gidildi. Şirinevler'de oturan Elif, çayla misafirini ağırladı. Çaylar içilirken iki bayan aralarında Ali Emin Beyi, Tamer'i ve son dersi konuşuyorlardı. Özellerini konuşan çoğu hemcinsleri gibi sanki kırk yıllık samimi arkadaş kesiliverdiler.

İşil akında besleyip durduğu evhamlarını, geçmişinin acı olaylarını, "tövbeler tövbesi bir daha asla!" dediği utanç dolu hatalarını üstü kapalı da olsa anlatmaktadır.

Elif, hızlı ve çok konuşkan İşil'i dinlemekten konuşamıyordu. Fırsat bulduğu anlar ya İşil'a cevap verdiği ya da ona ev yaşantısını ve Efendiyi anlattığı demlerdi. Gün ve gece böyle geçti.

Perşembe oldu. İşil kahvaltıdan sonra Elif'le buluştu. Elif, hanım hanımcık duran uzun saçlarıyla ve kendisini alımlı kılan jile elbiseyle arabaya bindi. İşil daha önce hep spor tarz kıyafetlerle gördüğü arkadaşına hayranlıkla bakıyordu. Aklına ilk gelen düşünceyi dillendirdi.

"Kesinlikle resmini çizmeliyim."

"Abartma o kadar."

İşil, "Ciddiyim" diyerek isteğinde kararlı olduğunu belirtti.

Elif bütün utangaçlığıyla "Boş ver!" dedi bu kez...

Arayıp Tamer'i çağrırdılar.

Önce Süleymaniye'ye gidildi. İki rekât şükür namazı kılındı. Tamer gözlerini kapadı. Bir de baktı ki Süleymaniye cinler ve ruhanilerle dolu. Efendisi Ali Emin Bey'in ruhaniyeti ders veriyordu. Gözlerle dudaksız konuşuldu.

Ali Emin Bey "Evlat! Süleymaniye mektebi irfan külliyesidir. Bu zamanda buranın vazifelisi bizleriz. Sen bugün kızları gezdir!" dedi.

Destur alındı. Bayanlar bir şey görmedi. Süleymaniye'nin Eminönü ve Haliç'e bakan arka bahçesinden İstanbul'u seyrettiler. Bir süre sonra Sultanahmet'te köfte, piyaz, helva yediler. Ayasofya, Topkapı Sarayı ve Mavili Cami gezildi.

Uzun zamandır gülmeyen Tamer, arkadaşları ile beraber gülüyordu. İçinde yaşanılırken unutulan İstanbul, gezilirken yâd ediliyordu. Derken yoruldular. Boğazda turladıktan sonra evlerine döndüler.

Tamer televizyonda Yunan mit kahramanı peygamber Herkül'ün öykülenirdiği bir film izliyordu. İşil yalnız kaldığı evinde, korkularıyla yüzleşiyordu. Elif ise elinde tesbih, virtlerini çekiyordu.

Film bitince Tamer ışıkları söndürdü. Etrafını kuşatan nur taneciklerine bakarak yatağında Hakk'ın sıfat ve esmalarını düşünüyordu. Tam bu esnada ayağını dört parmaklı bir el tutunca korkuverdi. Ayağını çekip yatağın içinde oturdu. Nur tanecikleriyle dolu etrafına bakınıyordu. İç görüyle fark ettiği simsiyah bir cin dolapta saklanıyordu. Azazil haricinde daha önce gördüğü cin ve cinlerin dişi olan perilerin, koyu krem, koyu gri ve mavi olanlarına benzemiyordu.

İçeriye iki tane daha cin girince Tamer "Yetiş Ya Allah!" dedi. O an semada basık yüzlü, küçük burunlu, alt köpek dişleri dışında uzunca duran, siyahtan açık griden koyu, yarasa kanatlı ve iki ayaklı, fazla korkunç durmayan bir melek belirdi. Az boğuk bir sesle "Yetiştim, korkma!" dedi.

Cinleri aldı. Duvardan duvara vurdu. Melek, "sen yanından ayrılinca Hz. Pir, ben Sitran'ı seni korumam için tembihledi. Korkma! Biz Hakk'ın melekleri hayır üzere amelde bulunuruz" dedi. Bu esnada

cinler kaybolmuşlardı. Gönlünden korku alındığı için Tamer; “Meraklanma! Senden korkmuyorum” dedi.

Melek içten içe; “Ne güzel bir kul bu!” derken, Tamer de aynıyla; “Rabbimin türlü türlü mahlûku var” diyordu. Melek “Hû” diye selam verdi. Anında gözden kayboldu.

Tamer insandan önce yeryüzünün hâkimleri gibi yaşayan cinlerin yaratışlarını ve bunun nedenlerini merak etti. Bunun hakkında düşünürken genişçe balkonunda koyu krem renginde bir cin göründü. “Sor bana, cevaplayayım” diyordu.

Ne şışman ne zayıf; insan boylarında, çirkin değil ve fazla yuvarlak da olmayan düz yüzlü, burun uzantısı görünmeyen, gözleri oval ve simsiyah, dudaksız, orta büyülükteki ağızıyla konuşan cin anlatmaya başladı.

O konuşurken Tamer söylenenleri gerçekliğiyle seyir ediyordu. Keşfi ile gördükleri, yerkürenin dumansız ateş olduğu -magma misali- zamanlardaki görüntüsüyüdü. Ateşten tabaka tabaka olan yerkürede, kudretiyle fiiliyatta yaratıcılık sıfatıyla görünen Âlemlerin Rabbi Elohim nurdan eliyle cinlerin atalarını biçimlendiriyordu.

İlk halk edilen, ateşten yer tabakanın en üst boyutunda, koyu krem renkli, ölümsüz ve cınlere hükmedecek kral Şimal'dı. Rabbi Elohim nurdan kudret eliyle yerkürenin her tabakasında ayrı, ayrı biçimlerde cinler var ediyordu. Tamer kudret sahibi Rabbini, dumansız ateş misali yer kürede cinleri yaratırken müşahede ediyordu. Bu dalıncta görünen cinlerin yaratılışından daha çok kudret sıfatı üzerinden Rabb ve Mürebbi esma tavırlarını imleyen Elohim ismiyle suretsiz bir biçimde nuruyla yaratıcılıkta fiiliyle görünen Âlemlerin Rabbiydi.

Yaratılan cinler ise siyah renkte olanlar bodur ve uzun boylu, uzun ve küçük boynuzlu, sivri kulaklı, küçük burunlu görünüyorlardı. Mavi renkte olanlar latif yaratılışı, yüzleri gözleri belli olmayan biçimlerdedeydiler. Kırmızı olanları ise aynı mavililer gibi latif, bir seye benzetilemeyecek bir şekilde görünüyorlardı. Gri renkli olanlar ise çekik ve kısık simsiyah gözlü, küçük burunlu, dar ağızlı, uzun elli, uzun

boyluydular. İçlerinde beyaz olanları da vardı. Bulut gibi latif biçimliydiler.

Tamer onların en iyilerinin –veya erdemler düzeyinde insana en yakın olanlarının- beyaz cinler olduğunun bilinciyle bakiyordu. Kimisi çocuk gibi şımarık, kimisi sert mizaçlı zorba, kimisi de asil olan türlü türlü cinler görüyordu. Nasıl ki insan katıllara duyarlıysa onların da sese ve kokuya duyarlı olduklarını hissediyordu. Yüzü gözü belli olmayan bu varlıklar ışıkta da hızlı şekilde diledikleri gibi geziniyorlardı. Aslı suretleri dışında istedikleri biçimlerde kendilerini gösterebiliyorlardı. Mars'ta ve diğer feleklerde de koyu krem renkli ve beyaz olanları yaşayabiliyorlardı.

Bir an gözlerinin önünde yaşadıkları tarihler belirdi. Dünya soğumaya başlarken ateşten yaratılmalarının fitratı gereğince acelecilik, kızgınlık, hiperaktiflik, ilkesel düzeyde doğru kararlar verememe halleri üzeri kuvvetli benlikleriyle birbirlerini helak ediyorlardı. Hakk'ın celal sıfatına ait gazap, kahır, kibriya gibi tavırları üzerinde şiddetle beliriyor; kıskançlık, kin, öfke, nefret ve zorbalık gibi durumlar amellerinde net biçimde görünüyordu. Mazlumlarının çektiği çilenin, acılar dolu azaplarının haddi hesabı yoktu. İnsansılar yaratılmaya başlandığında onlarla çocukların oyuncaklarla oynadıkları gibi eğleniyorlardı. Hakk'ın cemal sıfatının celal sıfatıyla beraber en güzel kıvamda biçimlenmiş olan insan yaratıldığında ise çoğu kıskançlıktan ona düşman kesildiler.

Zaten insan yaratılmadan evvel Hakk'ın kendilerine verdiği ruh-nefes sayesinde insan ruhunun suretlerine vakıftılar. Ve biliyorlardı; biçimselligiyle kendilerinden daha eddal ve güzel birileri yaratılacaktı. Tamer'e gösterilenler beşer yaratılmadan evvel insan efsanesiyle insanı hasetle bekleyen cinlerdi. Bunlar pek iç açıcı sahneler değillerdi. Tamer bir an kendisine konuşan cine baktı. Merhamet dolu yüreğiyle gözlerinden yaş aktı.

“Tamam, bu kadar yeter! Daha fazla anlatma!..”

Zaten ikinci sorusunun cevabını da yüreğinde bulmuştu. Cenabı Hakk'ın âdetiydi; yarattığı her âlemde, âlemin mevcut durumuna göre ilahi sıfatlarını en iyi biçimde gösterecek sakinlerini var etmek...

İlmi ledünden bir damla daha nasip oldu. Onunla da anladı ki cinler, varlığında yaşadıkları Hakk Teâlâ'yı, kendi üzerlerinde görünüş bulan sıfatlarından daha çok kendilerine dışsal âlemlerde imanla müşahede edebiliyorlardı. Bu pek azına nasip bir lütfütu.

Bir an gök kubbeye hamd edercesine bakındı. Öyle ya, ilahi esinlenmeler bazen gayri iradi olarak yukarılara baktırırdı. Bu bakışlarda sonsuz olan, Kendini Aliyy kıladı. Tanrı göğü olan gönül seması ilmi ledünden nasibine bir damla daha düştü.

Toprak olmak, balıktan biçim almak, ateş misali âlemlerde dağılıp gitmek gibi değildi. Ateş misali hareketli, yıkıcı, yakıcı, tüketindiğinde nedeni yitirerek âlemde kaybolmak gibi de değildi. Toprak olmak ateşini kendinde tutabilmek, kendisinden çıkanın kendisine dönüşüyle her an bir değişimde olmaktı. Bu şekilde toprak, Hakk'ın varlık deryasındaki sibernetik ahlakını en kâmil biçimde kendi tabiatında gösteriyordu. İlahi sıfatların cemalinde biçimlenişinin ve yaratılan bütün âlemlerin mevcudiyetinde karakterize edilmesinin gereğince insanı cinlere kıyasen faziletli kılan bu ahlak üzere toprak tabiatı yaratılmıştı. Bu tabiatı sayesinde olsa gerek; insan, Tanrı'nın "Vahidiyet Deryası" da denilen gönlünde kendi üzerine dönerek O'nu zatıyla zatında bulabiliyordu. Onun zatını zatında, ahlakını fiillerinde bulabilmek insanın ilahi nasibiydı.

Gecenin bir yarısı Tamer uykuya daldi. Rüyasında Efendisi semada oturuyordu. "Semaya çıkalım! Nur göğü semasında âlemden âleme sefer yapalım" diyordu.

Sabah erkenden kalktı. Banyoya duş almaya gitti. Hakk'tan ve O'nun meleklerinden utandığından alt çamaşırını çıkaramadı. İki eli ile başını tuttu. Bir de baktı ki; semadan mum ışığı renginde inci tanelinden küçük nurlar yağıyordu.

Utandığı için aceleyle duşunu aldı. Kurulanıp giyinmeye başladı ve Cuma namazına hazırlandı. Ali Emin Bey'e gitti. İhvanla beraber Şirinevler'deki Ulu Camiye geçildi. Efendi yolda "Abdest bir defa alınır. O da nurdan hayâ ile alınır. Böylesi abdest alanlar su ile sadece abdest tazeler" dedi. Tamer'in o sabah yașadıklarını ima yollu kerametinde dile getirdi. Farklı bir açıdan yașadıklarını okumasını istemişti. Bazen olur, yaşananları ağdalı bir dille ortaya konuşarak açıklardı. Bazen de açıklama yapmaz, anlamayı ve bilmeyi ihvanın keşfine bırakırdı.

Ali Emin Bey "Tesbihattan Ayet'el Kürsi'yi bu aralar çok oku! İnsanın koruyucu melaikesi olur. Kötülüklerden korur" dedi.

Tamer "Lütfunuzla efendim" dedi.

Efendisine yașadıklarını, gördüğü ve duyduklarını fazla anlatmazdı. Dünyalık sıkıntlarını onun yanındayken aklına bile getirmemeye çalışırırdı.

Ezanlar ne güzel okunuyordu! Cemaat kalabalık, camiye sıyrılmadığından namaz caminin bahçesinde gök kubbe altında Efendi ile saf tutularak kılınıyordu. İhlâs ile Hakk'ın huzurunda ihsan üzeri yakınlıkta namaz eda ediliyordu. Efendi ve Tamer'in bedeninden, özellikle de gözlerinden nur salınıyordu.

Namazdan sonra Ali Emin Bey "Evlat!" deyiverdi: "İnsan bedeni bu âleme Hakk'ın nur kapısıdır. Günümüzde buna 'enerji merkezleri' veya Uzakdoğu öğretilerinde olduğu gibi 'şakra' deniliyor. Lakin bizim bildiğimiz; insanın üç yüz atmış altı nur kapısı üzeri yaratıldıgıdır. Gözler, beyin, omurilik, eller, ayaklar, kalp, cinsel organlar, alın temel olan büyük kapılardır. Takva sahibi insan nur kapıları açılandır."

İhvan arabalarıyla eve vardı. İşil, Elif ve birkaç ihvan, Efendiyi bekliyordu. Efendi içeri girdi. Herkes ayağı kalktı. Efendi oturduğunda ihvan da yerine oturdu. Hâl hatırlı sorulduğundan sonra çaylar geldi. Yavaş, yavaş içildi. Efendi gözleriyle gönülleri yokladı. Hepsinin halleri kendisine ayandı.

İşil'a bakarak "Aşmak lazım korkuları, insanı yarı yolda bırakırlar. Üzerlerine giderek huzuru bulmak gerek" dedi. Sonrasında içli bir biçimde: "Ya Allah!" deyip sohbete başladı.

"Erenlik Hakk'a seksiz ve şüphesiz iman etmenin, Hakk'ın iradesi üzeri yaşamadan ahlakında, mümin olmanın dereceler seyridir. Hz. Pir'in böylesi imanla yetiştiirdiği eren ihvanlar dergâhın sohbet salonuna erkenden geldiler. Bu altı ihvan Hz. Pir'in yetiştiirdiği erenlerin evlatlarıydı. Kimi çevre köyden kimisi yakın şehirden hizmet etmeye dergâha gelirlerdi. Manevi olarak altısı da Hz. Pir'in evladıydı. 'Evlat babanın sırrıdır' hadisini hatırlayın! Hz. Pir'in sırrı, evladı da varlığıdır."

Efendi Ali Emin Bey bunları söyledişi anda Tamer, Hz. Pir'in meclisinde sezdiği sırrı daha iyi kavriyordu. Her biri Hz. Pir'in bir sıfatının temsilcisi olan ihvan, onun varoluş sıfatlarının tafsiliyatı asında. Tasarruf kuvveti, nuru, ahlaklı, varoluşa ait fikri nazariyesi, terbiye ve yaşam biçimini evlatlarında görünecekti. Zira onların ulûhiyet kiblesi idi. Nun harfi dizilişinin sırrı buradaydı. Nun'un yarım dairesi evlatları, noktası ise kendisiydi. Ba harfi ve noktası halen kendisine kapalı bir sıra gibi düşüncesinde duruyordu.

Ali Emin Bey, Tamer'in Ba harfiyle ilgili düşüncelerine himmet olması için "Ba ikilikte birliktir" deyiverdi: "Yukarıya bakan yarımdairesiyle sıfatlarıyla Hakk'a bakmaya, noktasıyla da âlemleri kendinde toparlamaya, çoklukta diriliği bulup çokluk âleminde ulûhiyetin temsilcisi, izdüşümü olmaya işaretettir."

Bu sözlerden sonra Tamer, Hz. Pir'den ve Ali Emin Bey'den gelen ilahi bereketin sonucu olarak irşat hizmetini devam ettirecek kişi olduğundan emindi. Ba'nın yarımdairesi biçiminde sıralanan ihvanın bereketinin toplandığı Ba'nın noktası kendisiydi. Seyir ettiği Hz. Pir'in sıfatlarıydı. Lakin olacağrı da yaşamında cem edeceği bu sıfatların kendisiydi. Her seyrinde sonuçta olacağrı kendisini müşahede ediyordu. Bunun farkına vardı.

Bu esnada Ali Emin Bey; "Hakikatin izdüşümü olan herkes, Ferid olan Allah'ın Bedi esması gereği her öğrendiğini temsil ettiği ilahi karakterine göre kendine has özgünlükte yaşar" dedi.

Tamer "Temsil ettiğim ilahi karaktere göre bir farklılığım var. Bu doğrultuda kâmil olabilirim" diye düşünürken, Ali Emin Bey; "Evladım!" diyerek seslendi:

"Yorumların özgünlüğünün göstergesidir. İnsanlığımızın hakikati itibarıyla biz bize benzeriz. Yaşadığımız sıfatlar itibarıyla farklılıklarımız vardır. Elbette ki karakterimizde biçimlenen ilahi sıfatımızın farklılığında, ferdiyetimizde kâmil olabiliriz. Hepsi aynı nurlu kişiden beslenen ihvanın hallerine bakman yeterlidir."

Tamer irfanıyla hikmette daha da bilinçlenen bir kişi olarak gözünü kapadı.

Ali Emin Bey "Hz. Pir içeri girdi. İmamet postuna oturdu. Eren ihvanlar yerlerine geçtiler. Azazil kapının önünden 'müsaade var mı?' niyetiyle bakıyordu" diyerek sohbet ederken Tamer, Hz. Pir'in dergâhında selamdan sonra yerine oturdu. Emre başını çevirerek ve gülümseyerek ona baktı. Hz. Pir beyaz entari, beyaz kuşak ve ten renginden biraz koyu bir yelek giyiyordu. İkindi vaktıydı. Hz. Pir, Azazil'e 'buyur' dedi. Ona bir şey sormadı. Azazil yerine oturdu. Pir gözlerini kapadı. Sonsuzun kapıları açıldı. Bedeni nur kesti. Bu sefer nuru açık yaşındı. Tamer dikkatle bakıyordu. Pir'e hayran şekilde ondan Allah'ın cemalini seyrediyor ve onu Allah için seviyordu. Hz. Pir ilahi kelamdayken hayal sultanında da söylenenleri görüyordu.

*"Selam! Muhammed'e ümmet olana
Şeytanını susturana!
Nur kapılarını açıp,
Aşağıda, Hakk'ı kendinde bulana
Gökler de âlemleri seyredene.
İşte! Gördü güzellik.
İnsanlığı anda*

*Zaman kapılarında okudu.
Gönlü merhametle doldu.
“Ya Rabb kulların” diye
Niyazda bulundu.
Hafi’den ses,
“Melekleri gez!
Üzülme şefaat hakkı verilenlerdensin” diye buyurdu.
Karanlık mekân ‘la mekân’
Bütün mekânlara mekândı
İsrafil kanatlarını açtı
Kanadiyla güzelliği
La mekândan aldı
Nurdan aydınlığa daldı
Kanatlarını aşağıda buluşturdu
Sanki bir daire yaptı
Kanatların ucunda, dairede
Kucaklanan güzellik
Başını yukarıya kaldırıldı
Gördüğü bir şahin başı
Anında insan başı
Mikail’le kıyas yaptı
O’nun kadar güzeldi
Çok kudretli melek
Gözleri yeşil nurdandı.
Nur bedeni,
Tenden koyu
Koyu krem nurdandı.
Gözünden yeşil nordan*

*Bir damla düştü
Güzellik o nurla yıkandı
Gönül; saf, hayır,
Muhabbetle kaynади.
Ahlak başına nurdan
Görünmez taç yapıldı
İsrafil, “merhamet her daim
Hayır ile özünde olsun” dedi.*

*Güzellik öne döndü
Bej nurdan bir melek
Nur deryasında göründü.
Kanatlarını çırپıyordu
Göz açıp kapayıncaya kadar yanındaydı
Koyu mavi nura bürünüen
Uruyel yanındaydı.
Güzellik sevindi.*

*İsrafil, Uruyel den çok büyük
Anında onun boyunda oldu.*

*Güzellik evvela korktu
Nur ile onları bildiğinden
Korkusu artık yoktu
Nur deryasına ayağını bastı
Nur ayağını tuttu
Bu âlemde nasıl yürüyeceğini buldu.*

*Uruyel, İsrafil’den güzelliği emanet aldı
Korkmasın diye
Kanatlı insan gibi görünüyorlardı.
Güzellik anladı*

*Nasıl gösteriyorlarsa
Öyle görüyordu.
Uruyel'in sırtına bindi
Nur göğü semasında
Melekler âlemini geziyordu
Aklına Cebrail geldi
Karşısında duruyordu
İsrafil kadar büyük
Bembeyaz nurdan kanatlari vardı.
Önce Hüdhüd'e benzetti.
Kanatlı insan diye göründü.
Yanına gelince bembeyaz nurdan
Entarılı bir insandi.
Uruyel kanatlarını açtı
Nurundan bir damla verdi
“Aşk kanatların olsun
Hakk'ı her tavrında bulasın” dedi
Güzelliği Cebrail'e verdi.
Cebrail elini tuttu
Meleklerin nur deryasında
Gözlerinden çıkan beyaz nurla
Nurundan nur verdi
“Hakk sırrını yüreğinde bil,
Hakk'ın bilgisıyla her şeyi bil” dedi
Şeffaf açık gri nurdan
Kartal başlı bir melek gördü
Kanatlarını çırpinca dehşetten korktu
Aklına ölüm geldi*

*Cebraıl'ın yanında, nur rengiyle
İnsan gibi göründü
Kapkara gözleri vardi
Eli güzelliğin başına değdi
İçine nur akıttı
“Hakk emrinin dışında sakın bir iş yapma” dedi
Azrail ve Cebraıl elini tuttu
Nur deryasında uçtu.
Nur deryası göğünün
Bitki, hayvan, insan biçiminde
Sayısız meleğini görüyordu
İşte! Misafire (Tamer kastediliyor)
Görünen devasa aslan
Ağzını açıp yukarıya
Güzelliğe bakarak kükrüyör.
Kükurerken ağızından
Mavi, yeşil nur fışkırıyor.
Güzellik selam verdiğini anlıyor
Gönülden selamını sevgiyle alıyor
Kim o!
Cebraıl “İsrafil nurunun sırlı meleği
O'nun nurunun ismiyle anılır
Adı Yersebut'tur.”
Bin senede bütün melek'lere
İlahi haber ve emirleri gezdirir” dedi.*

*Güzellik yanında durdu,
Yersebut başını O'na uzattı*

*Güzellik O’nu okşadı
O kadar hızlı yaşıyordu ki
Zaman sanki geçmiyordu
Cebraile sordu:
“Zaman sanki durdu”
Cebraile “Hareket alanı çok geniş
Zaman nur deryasında geniş akıyor,
Dünya senesiyle yüzlerce binlerce sene
Burada bir an gibi gözleniyor.” dedi.
Güzellik teknik olarak kavramasa da
Söyleneni yaşıyordu.
İşte! Cebraile nuruyla yaratılan Prens
Tek boynuzlu kanatlı beyaz at
İlhamın meleği
Kanatları açık, şahlanarak
Güzelliği karşılıyor
Dünyaya bilgi dağıtıyor.
Kanatlarını çırptıkça
Kendisinden salinan nurlar
Âlemlere saçılıyor
Dünya semasında ilhamı böyle yayıyor.”*

Hz. Pir bu esnada Tamer'e gözleri kapalı bakarak sözlerini sürdürdü.

*“Misafir gezginci hayal sultanında
O da âlemlere bakıyor
Görünen birçok meleği gördü
Zaten tanıyor.
Nur deryası melekleri*

O'na da hizmetle bakıyor"

Ardından devam etti.

"Prensle selamlasıp konuşuldu:

"Cebrail nurunun sırrındanım!

Bak Cebrail!

Hakk'ın verdiği kudret kanatlarıyla

Günün ışığını, feyz bereketini

Var kılmanın meleği

Azrail'e bak!

O'dur Hakk'ın verdiği kuvvet kanatlarıyla

Fani âlemin suretlerini ve ölümlerini

Var kılmanın meleği.

Simsiyah kanatlı bir ejderha

O anda göründü.

Gönül cennetinin

Saklayıcısı ve koruyucusu,

Selamet ve huzur vererek

Gönlü insana yurt kılan

Cennet meleği Rıdvan'dı bu!

Güzellik ürküyor.

Rıdvan rengârenk ebruli görünüyor

Daha çok, yeşile bürünüyor

Güzellik nur deryası göğünde

Karşısında; hayretle sevinç karışık

Rıdvan'ı seyrediyor.

Rıdvan başını uzattı

Güzellik eliyle onu kucaklıdı

Lakin el boynun pek azına dokunabiliyordu.

Güzellik anladı;

Melekler sevgi dolu

Sadece sevgi bekliyor

Rıdvan; Cebraile Azrail'e baktı,

Sanki güzelliği istiyordu.

Azrail "Hadi! Onunla da gez!" dedi.

Güzellik,

Güvenin verdiği alışkanlık ve

Yeninin verdiği çekingenlik

Sebebiyle onları bırakmak istemedi.

Lakin hikmeti vardır diye sesini çıkarmadı.

Rıdvan'ın sırtına oturttular

Başını okşadılar

Rıdvan'ın iki ayağı vardı

Boynunu şaha kaldırıldı

Kanatlarını açtı

Sırtındaki güzellik

Heyecanlı ve huzurluydu.

Azrail ve Cebraile bakıyor

Birden uzaklaşmışlardır.

Dönüp baktığında

Onları kendi makamlarında

Yüzlerce kanatlı melek olarak görüyordu.

Rıdvan nur göğünün aşağılarına daldı.

Boynunu kaldırarak normal halini aldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar

Nurdan halk edilen

*Cennet denilen
Melekten bahçelere geldi.
Görünen!
Her yaşanani tadında hakkıyla
Zevk etmenin cennet meleği Membâa...
Nur göğünde bir kökle asılı
Dallarıyla aşağıya bakan
Bir kökten melek
Lakin bir kökten
Sayısızca, ağaç melekti.
Ebruli bir nur esintisi var.
Ağaç meleklerde dallar hareketli
Nurdan yapraklar titreşir.
Duymadığı güzellikte bir zikir
Her zikir bir meyvede biçimlenir.
Her dalda yedi ayrı meyve
Âlemin varlıklarının hali bunlardan.
İç âlemden beslenirlerdi.
Güzellik bir an kendini
Sarıdan koyu
Ateş renginden de açık,
Nurlu aydınlık bir âlemde buldu.
Burada da kökleri göge asılı
Binlerce, ağaç melek
Nurdan biçimlenen.
Görünen cennet melek
İhlâs ve özveri ile bulunan,
Nefsi için değil*

*Hakk için yapılan amellerle bulunan
Maneviyat ahlakının
Hallerinin biçimlendiği
Cennet meleği Yeşim'di.
Rıdvan başını uzattı.
Onu bulunduğu âlemden aldı.
“Neden simsiyah, yeşil ve ebruli”
Diye düşüncesinde sordu.
Rıdvan ağızını açmadan
İç seslenişle seslendi:
“Karaya bürünmem ve
Kudret kanatlarımı açmam
Kanatlarımı dört yüz senede bir çırpmam
Elektromanyetik nur yaymam
Nur deryası bahçelerini korumamdan
Renklenişim
Huzur, selamet ve hoşnutluktan.
Kanatlarımı açarım
Yukarımda, aşağımda daire yaparcasına
Çırparım.
Benden yayılan nurla âlemlere
Huzur, selamet ve hoşnutluk aşılarım.
Güzellik; Rıdvan'ın söylediği hallerde
Rıdvan'ın üzerinde,
Nur göğünde süzülürken
Hayal sultaniyla bakarken
Gözünün önünde Rıdvan
Küçük,*

*İki kanadını çırparken
Karşısında dediği hallerde
Güzellik bu sözlerden anladı.
Her meleğin ilahi takdir hali
Bulundukları makamdan,
Yaptıkları fiillerden,
Nur ile yayılıyordu.*

*Dünya dâhil suretler âleminin
Varlık sahnesinde,
Yaşamın ruhani ve varlık halleri
Mahlükata böyle buyruluyordu.*

*Rıdvan nur göğü semasının
Yeşilliklerle dolu melek cennete kondu.
Görünen cennet melek
Yeryüzündeki insan-ı kâmilin
Kendinden beslendiği
Gönül cenneti Liva da denilen Andel'di.*

*Güzellik burada nurdan ağaçları
Dünyadaki gibi buldu
Lakin dünyadan binlerce güzel
Ferah ve huzur doluydu.*

*Kaynağı gökte,
Dökülen
Kürsüye uzandığı söylenen
Irmaklar bahçede akıyordu
Yanında akan ırmak
Su: hisiltısıyla ona konuşuyordu.
“Ben rahmet pınarıyım*

iç benden!
Ab-ı hayattan akarım
Varlığına ab-ı hayat olurum
Benimle güzelliğin baki kalır”
Eğildi, içti sudan
Halleri kalıcı kendinden emin
Güzellik bakıyordu
Dünyada ne gördüyse
Bu âlemde de farklı biçimde görüyordu
Aklına sorular geldi
Rıdvan'a baktı
Rıdvan “Sorularının cevabı
Herkil ve Serkil'dadır
Mananın zevk incileri
Onlardadır.
Evvela nur göğünün bahçelerini
Deryalarını zevk et.
Sonunda onlara var!
Baldan irfan ırmağı
Sudan rahmet ırmağı
Mavi şaraptan, aşık ve duygular ırmağı
Sütten de beyaz süt ırmağı
Tevhidin, ilmi ledünnün ilim ırmağı
Daha bunlar gibi
Nice ırmak melek var.
En büyüğü bu dördü
Hepsinden iç!” dedi.
Hepsi sundu kendini

*Güzellik kana, kana içti
Meyvelerden de yedi
Ruh beden
Böylesi meleklerden beslendi.
Yeşillik, nurdan çimenler
Çimen melekler Nursina'ydi.
Hepsi ferahlık vererek
Hakk'a şükürdeydi.
Simsiyah, melek at Azmut
Usulca güzelliğe geldi.
Alnında bir nur ile
Güzelliğe cesaret verdi:
“Ben bekçiyim cesaret veririm” dedi.
İleride sert mizaçlı kızıl melek at, Demos
Vicdanın, sahiplenmenin, aidiyetin,
Adaletin, hakların meleğiyydi.
Uzaklardan hızla yanına geldi
Rengi kahverengine döndü
Gözlerinden akan kızıl nur
Güzelliğe deðdi.
“Ömür boyu haklar üzeri yaþa!”
Diyerek dua etti
Biraz ileride iki melek eşek,
Beyaz olanı Simpa'
Sorumluluklarının, paylaşmanın meleğiyydi.
Siyah olanı Katva,
Ben merkeziyetçi, ilgi istemenin meleğiyydi.*

*Anında görünen beyaz renkli
Kuyruğunda bir kırbacı da bulunan
Melek at Persin
Doğruluğun meleğiysi.
Nurdan tüyleri beyaz ışık saçıyordu.
Yanında silkelendi
Nurundan saçarak güzelliğe verdi.
Katır gibi görünen beyaz melek, Burak
Muhabbet duymayanın meleğiysi.
Her biri güzelliğe varlığından,
Kendinden hediye verdi.
Nur göğü semasında inen,
Alaca melek at Şid
Kavrayışın, nur ile bakışın, ferasetin meleğiysi.
Görünenlerin iç hallerinde,
Kalplerinde de gezinmenin meleğiysi.
Karşısında durdu.
Kapkara gözleriyle ‘bana bin!’ diyordu.
Güzellik bindi Şid’e,
Nurlu yelesinden tuttuğunda
Ruhaniyetine nuru akıyordu.
Dört ayağında
Dört nurdan mühür vardi.
Gökleri, arzi, kalpleri ve zamanları
Gezmenin mühürleriysi.
Nuru aktıkça güzelliğe
Mühürler O’na da geçiyordu.
İç görü ile zamanlar, gökler,*

*Arz ve kalpler
O'na da açılıyordu
Şid, güzelliği bir kırı getirdi.
Kır da etrafi açık büyükçe,
Daire biçiminde
Kırmızı renkte
Anında beyaz olan bir oturak
Sekiz insana benzer melek
Ayakta onu bekliyordu.
Adları; İlam, Yafi, Sem, Cemran,
Naim, Setre, Kibram ve Sam...
Bir olan Hakk'
İmanla müşahede etmenin,
Birliğin, darda olan insanlara, dervişlere
Yardım etmenin
Sohbet melekleri bunlardı.
Sohbetteki bilgi, duyguları,
Bağlaç, akıl, sezgi, idrak, toparlanış,
Bütünsellik ve bilgelik
Bu meleklerden
Görünüş bulurdu.
Her biri ellerini kaldırıldı
Avuç ayaları güzelliğe bakıyordu.
Ellerinden ebruli renkte nur
Sekiz çizercesine
Birbirlerine karışarak
Güzelliğe akiyordu
Hepsi bir ağızdan:*

*“Sohbet melekleriyiz biz
Meleklerin sırlı bilgileri ve yetileri
Bizden ihtiyaçlılara verilir
Sohbetin daim olsun!
Hizmetin karşılıksız olsun!
İhtiyaçlılara yardımın olsun!” dediler
Gözden kaybolarak
Yeryüzüne dağıldılar
Güzellik nur göğü bahçe meleklerinde
Şid ile dolaşırken
Uzakta görünen
Küçük tümsek denilecek
Yeşillikli bir tepe üzerinde
Beyaz horoz melek
Debdeb'e baktı.
Öyle bir öttü ki
Sesiyle dağılan nurlar
Uzaktan geldiği halde
Güzelliği mest etti.
Öttükçe renkten renge giren ebruli Debdeb
Biliyordu ki cinsel hazzın meleğiymi.
Biraz ilerisinde de
Cinsel arzunun, elma ağacı meleği Şirinnava,
Âdem ve Havva'ya
Sunduğu meyveleriyle görünüyor.
Bir yanıyla, kudret narının kabuğu misali
İçinde kıpkırmızı nurdan elmalar
Bir yanıyla da kabuksuz*

*Renk, renk nurdan elmalar
Cinsellik arzusunun
Örtülü ve aşıkâr çekiciliğiyle
Güzelliği kendisine davet ediyordu.*
*Dayanılmaz bir haz,
Çekicilikle beraber
İki melek Güzelliğe
Kendilerini sunuyorlardı.*
*Güzellik,
Yüzünü çevirdi.
Uzun beyazlar giyen
Güzel ahlak meleği Zaim,
Görünüyordu.*
*Az ilerde karşısında...
Anında! Hem güzel bir bayan
Hem de yakışıklı bir erkek
Oluveriyordu.*
*Güzellik Şid'ten indi.
Onu istikamet edindi
Ahlak meleğine doğru yürüdü.
İlahi ahlakta toparlanarak
Her şeyle uyum içinde olan
Karakterde dengesini bulan
Celal ve Cemal sıfatlarında
Aklı ile değerlerde bilen,
Kalbiyle de edepte bulunan,
Kadınsılıkla uyumda
Erkeksılıkle dengede*

*Fıiliyat ahlakında, ilkede tutarlı
Hakk'a yükselişin meleğiyydi.
Alnında eşkenar bir üçgen ve yeşil göz
Varlık ahlakının mührüydü.
Denge, uyum ve fiiliyatta Hakk'a yükselişin
Birliğinde görüşün meleğiyydi.
Güzelliğe baktı
Ellerini sıkıca tuttu
Alnındaki üçgen içi yeşil gözden
Koyu yeşil bir nur saldı
Güzellik bu nura gark oldu
Eril ve dışilliğe aşıkın
Huzur ve sükünette barışı buldu
Amellerinde Hakk'ı buldu.
Şid ile melekleri gezmeye devam etti.
Melekler varlığından hediyeler veriyor
Sayısız surette nurdan melek
Onunla selamlıyorordu.*

*Yorgunluk yok bu âlemde
Hiç durmadan geziyordu.
Sonunda.
Nurlu bir ağaca vardi
Gövdesi gri çınar gibi uluydu
O kadar büyütü ki
Dalları görünmüyordu
Gür ve güzel bir ses;
“Beni düşün ve hayal et!”*

O an Güzellik

Gözünün önünde ulu ağaç meleği

Müşahede ediyordu.

“Ben yükselişin, toparlanışın meleği,

Ulaşılmazlara ulaşmanın ve gerçekliğin,

Sağlamlığın meleğiyim.

Kavramların, esmaların, ilkelerin bilgisinin meleğiyim.

İlahiyatı yaştıda deneyimleme ve

İlimde bilgiyle kavramanın meleğiyim

Ben, ilkeleri zevkte neşeyle yaşamanın

Ulaşılmaz gibi görünen ulûhiyet meleğiyim.

Ulu ağaçın gövdesinden

Yeşil nurdan özü çıktı.

Güzelliğe iç dedi.

Güzellik bu nurdan da içti.

Nurun çıktığı yerden

Nurdan aralanma oldu.

Güzelliği kendisine davet ediyordu.

Açık renkli yeşil, mavi, sarı, eflatun

Ve diğer nurlardan bir kapı...

Güzellik içine girdi.

Ağaç meleğin nuru

Ruhuna akınca

Anladı!

Gri itici gövde, bu âlem meleğinin perdesiydi.

Ulu ağaçın sesini kendi ruhunda buldu.

“Benim adım Güneş,

Cennet-i devran” diye de bilinirim.

*İlkeler cennetiyim
Devir ettiririm.
Saf aydınlığım ben!
Güzellik, sesin sahibiyle yekvücut
Mananın zevkine daldi
O anda dallarına baktı
Işıl, işıl nurdan
Ucu bucağı görünmeyen
Etrafi aydın bir meleğin varlığı
Nurlu dallardan ve yapraklardan salınan
Nurlar ile de yekvücut
Kocaman bir görüş alanında
Şid'e bakmakta
Şid kimin baktığını biliyordu
Nur göğü semasında yükseldi
Şaha kalkarak selam verdi
Oradan ayrıldı.
Güzellik ruhuyla nur göğüne yayıldı
Nur göğü semasıyla yekvücut
Sadece saf şuur olarak bakıyordu
Cennet denilen melekten bahçeleri seyretti.
İşte! Tyrannosaurusrex diye bilinen Kartus
Kötü enerjileri toparlayan Huddem meleği
Triceratops diye bilinen Ticar
Ateş gibi gücün Huddem meleği
Dramaerasaurus diye bilinen Arfen
Acının, öfkenin Huddem meleği
Suchomimus diye bilinen Sersept*

*Safliğin, kudsiyetin Huddem meleği
Velocirapter diye bilinen Nicer
Su kuvvetinin, akışkanlığının
Duygu kuvvetinin Huddem meleği
Stegosaurusandfrend diye bilinen Seray
Sevgi ve dostluğun, içten olmanın Huddem meleği
İnguanodan diye bilinen Necip
Güzelliğin, olduğu gibi görünmenin Huddem meleği
Allasaurus diye bilinen Aremon
Müziğin, güzel seslerin efendisi Huddem meleği
Gargsauras diye bilinen Zerzeniş
Mikail nurundan beslenen kimyanın,
Değişimlerin, hallerin Huddem meleği
Bunlar iradeye, duygulara değişimlere sebep nurdan meleklerdi.
Daha bunlar gibi nurdan yaratılan
Ağaç, kuş, çiçek biçiminde nice melek
Nur göğü semasında yaşıyorlardı.
Güzelilik, nur gögüyle yekvücut
Biri eflatun, diğeri beyaz
Nur zümresi iki meleğe bakıyordu.
Eflatun nurlu olan Herkil
Yasalar ile bilmenin mana zevki meleği
Beyaz nurlu olan Serkil
Her şeyi Hakk ile Hakk'tan
O'nun sıfat, esma, ayet tavırlarıyla
Bilmenin mana zevki meleği
İki nurdan zümre melek birleşiyor.
Yedi renkte nur cümbüşünde*

*Nur salan,
Hikmetin mana zevki melekleri oluyorlardı.
Güzellik Abdullah diye göründü
İki melek O'na
Hikmetin nurundan hediye ettiler
“Sorularına cevap verecek
Başka bir melek var” dediler.
Gökler seyrinde Güzellik
Söylenenlerin çoğunu
Dünyada hiç duymadı
Gösterilenlerin pek azını
Dünyada da biliyordu.
Korku yüreğinden alındı
Öylece seyrediyordu.
Yaşadıklarının hikmeti,
Anlamını düşünürken
Dedeba adlı melek göründü
Başında saç yok,
Koyu gri, mat renkli vücudu
Ekru renkli uzunca elbisesiyle örtülüydü.
“Ben ilmin ve iradenin dengelendiği
Kararlılığın meleğiyim.
Kâh korku kâh zorlamayla
Disipline etmenin meleğiyim.
Mûrşid olacaksan sana kendimden vereyim” dedi.
Eliyle güzelliğin alnına dokundu
Kendi sıfatlarını nuruyla
Güzelliğe de verdi*

*Güzellik kararlılıkla
Yaşadıklarına cevap arıyordu.
Hakk Teâlâ
Nur göğü semasında
Meleklerinin suretleri seyrinde
Kendisine örtünen kuluna
Sohbet meleklerinden
İlam'ı vazifeli kıldı.
İlam, gözleri açık murakabeye daldı
Dedeba'nın yanında
Güzelliği buluverdi.
Bulunduğu dünyada
Nurdan bir kapı açtı
Kapı güzelliğin yanına
Nur göğüne açılıyordu.
İlam yetişti güzelliğe
Sağ eliyle tutarak
Dedeba'nın omzundan.
Olgun bir tavırla:
"Vazife bize verildi."
Dedeba arkadaşına
Aynı tavırla
"Tamam! Zaten gidiyordum" dedi.
Sohbet meleği İlam,
Nur göğü melekleri içinde
Fitratı gereği
Insana çok benziyordu.
Elinin Hakk kudretiyle*

Aydın nurdan bir kapı açtı
“Elimden tut” dedi.
Nur göğünde bir deryanın kıyısına çıktılar.
Güzellik, ucu bucağı görünmeyen
İşil, işil mavi deryaya bakıyordu.
Hayat deryası meleği Memba dalgalandı.
Güzelliği gür sesiyle kendisine davet etti.
İlam eliyle Güzelliğin elini itti:
“Deryaya gir” dedi.
Kendisi de peşin sıra
Deryaya daliverdi.
Deryaya dalınca
Derya ile yekvucut oluverdiler.
Derya gün gibi aydınlichkeit
Deryada can gözüyle
Büyük, küçük,
Balık, mercan meleklerini
Ve daha niceşini
İlam’la seyir etti.
Güzellik,
Kâh yunus meleği Sofi ile
Canlılığın deryası Membada
Melâikelerle yardımda geziyordu.
Kâh balina meleği Ezem'in
Gözünden derya meleği Memba'yi seyrediyordu.
Kâh balina meleğiyle
Memba'ya nurdan biçim veriyordu.
Anladı!

*Bunlar canlılığın hal melekleri
Halleri biçimliyorlardı.
İlam kudret eliyle
Deryanın nurunu bükerék
Bir kapı açıverdi.
“Surete bürün insan
Bu deryayı da gör” dedi.
Buğday rengini anımsatır
Derya meleği Sogul'a daldı.
Derya ile yekvücut
Sadece bakıyordu.
Derya renginde türlü, türlü
Mahlükattan melekler görünüyordu.
Erdem ve bilgelik deryası bu
Kendindeki her şeyi,
Olduğu gibi kucaklıyordu.
İlam bir kapı daha açtı
Güzellik bir şey söylemeden
İnsan gibi görünüverdi
Her an rengi değişen
Kâh aydınlık kâh beyaz
Kâh biraz sarı kâh mavimsi kâh siyah
Aydın bir deryada kendini buluverdi.
Derya ile yekvücut
Sadece seyretti.
Derya, farklı her renk alışında
Türlü, türlü melek mahlükattan
Görüntüler içeriyordu.*

*Sıyahta korkunun suretleri
İblis melekler.
Mavide umudun, aşkın ve hayallerin suretleri
Uçan kelebeklerden, kuşlardan melekler.
Sarıda sezginin ve hazırların suretleri
Çiçek ve benzeri, bitkiden melekler
Beyazda Ledün-i ilmin sureti
Ayakları ve kuyruğu rengârenk
Ledün-i ilimde sırlanan
Saf beyaz melek at Kefi.
Görünüyordu.
Aydınlıkta da sevginin suretleri
Sevilenlerin suret melekleri bulunuyordu.
Anladı!
Bu derya hayal sultanının
Göklerdeki eşiydi.
Hayal deryası meleği
Şamil'den başkası değildi.
Öylesi bir melekti ki
Her şey kendinde nötrdü.
Kim ki bu meleğin
Varlık deryasına girerdi.
Bu deryada yüzdüğünce,
İstediğince bu melek ona
Türlü, türlü suretlerde görünürdü.
Bu meleğin bir özelliği de
Kendisiyle yüzeni
Yüzdüğünce etkiler.*

*Yüzene karşı dişil
Onu etkilediğince de erildi.
Bulunduğu halde nötr gibi
Kendisini sakladı.
Ayna misali suretleri akseder.
Aksettiği suretler üzerinden
Kendinde yüzeni etkilerdi.
Kendini sırlardı.
İlam bir kapı daha açtı.
Elbette açardı.
Sohbet meleğiydi
Dilediği âlemden dilediği âleme
Hakk ‘in muradınca kapı açardı.
Açıtığı kapı
Nurdan elektromanyetik
Daire şeklinde bir kapı
Karanlık simsiyah bir ormana açılıyordu.
Ormanın sonu sanki yoktu.
Kapıdan girildi.
Ormana çıktı.
Ağaçlar simsiyahti.
İlam, “Yekvücut ruh ol
İnsan” dedi
Güzellik, İlam’la
Aynı anda yekvücut
Karanlık meleği oldu.
Karanlık meleği kendinde
Onu sıkıyordu*

*Güzellik İlam'la semadan bakıyordu.
İçindeyken sonu görünmez
Biraz yukarıdan bakınca
Sonu, nur dağları melekleri
Görünüyorlardı.*
*Melekler, cinler ve insanlar yaratıldığından beri
Bu âlem hep böyleydi
Nur dağları melekleri
İşil, işil aydınlık nur yayıyorlardı
Karanlık ormanın yüzünü
Aydınlatıyorlardı.*
*Nur dağları sıra dağlar
Pırıl, pırıl parlıyorlar
“Gel Güzellik” diye
Aydınlıklarıyla.
Karanlıktan bakan
Allah kulunu, çağırın.
Gizemin nur dağlarıydılar.
Merak meleği Zerdal,
Gizem dağlarında göründü.
Saçları bembeyaz dallar gibiydi
Her dalında nice gözle gözlüyordu
Dallar gibi saçlarını karanlığa saldı
Karanlıkta, Güzellik
Beyazlar içinde göründü.
İlam da beyazlar içinde beraberindeydi
Dal saçlar, işil, işil nurdan yol oldu
Merak meleği Zerdal,*

*Güzelliğe saldığı nurundan verdi.
Merak meleğinin nuru güzelliği sardı.
Merak meleğinin yolundan
Güzellik İlam'la gizem nur dağlarına vardi.
Nur sıra dağlarıyla yekvücd olundu.
Gelmiş, gelecek bilimler
Mantığıyla kavranıyordu
Her kavrayışta gül kokuları alınıyordu.
Anlaşıldı bunlar her ilmin
Yasasıyla kavrındığı
Mantığın nur dağlarıydı.
Dağlardı.
Çünkü mantığın sağlam,
Şaşmaz dengesini gösteriyorlardı.
Güzellik, İlam'la zirvede
Gül kokusu veren sayısızca
Gül aacı melekleri,
Mantıktaki sezgi melekesinin melekleri
Şelaleleri seyrediyorlardı.
Şelaleler; krem, beyaz gövdeli
Boyca çok uzundular
Sayısızca Şelaleden
Sayısızca renkli gül melek
Renklerince nur salıyorlardı.
Doyasıya kokladılar Şelaleleri.
Gizem dağlarında,
Aydın olmanın dağlarında
Zirvede bir güzel oturdular.*

*Sanki bu dağlarda
Senelerce durdular.
Güzellik;
Şelalelerin gül kokularıyla
Melâike-i nokta nur taneciklerinin
Sırlarına da vakif oldu.
Bütün bu yaşananları
Onlarla kavriyorlardı.
Görünenleri onlarla yaşıyorlardı
Diriliğin nurları Melâike-i İliyun
Nur deryasının nokta melekleriydiler.
İlam Güzelliğe baktı.
Güzelliğin gönlünden geçenleri gördü.
“Yaşananların sebebi,
Asıllarına gitmeliydi”
İlam, “görecek yerler var
Ondan sonra insan!” dedi.
Gönüller sevinçle doldu
Gözlerinin içi gülüyordu
İlam kudret eliyle
Elinden akan koyu krem nurla
Bazen de olur ki
Gün gibi ışıl, ışıl
Elinden akan nurla
Nurdan kapılar açardı.
Aydın nurdan diğerleri gibi kapı açtı.
Görünen nur göğü seması
Kapkaranlıktı.*

*Bu âlem güzelliği rahatsız etti.
Kapıdan girdiler.
Görünen simsiyah,
Kapkara, kanda gizlenen
Öfkenin meleği Pitus.
İki ayaklı canavar misali
Orta boylu insan gibi.
Biraz Malik'i animsatır
Yüzü gözü pek de belli değil.
Gözleri de simsiyah.
Elerini yukarıya kaldırdı
Daire şeklinde çeviriyyordu.
Kapkaranlık semasında
Anafor misali kendisine doğru akan
Bir girdap yapıyordu.
Güzelliğe bakındı.
“Tâat, sabır ve hayır ehli dışında
Benim girdabımдан kaçacak
Kimse yoktur.
Gizli dururum yüreklerde
Karanlığıma çekince
Kardeşim Niriyân
Görünür bu âlemde.” dediğinde
Görünen;
Dört ayağında
Kızgınlığın, şiddetin, nefretin ve kinin
Mühürleriyle beraber
Kötülüğün, boynuzlu boğa meleğiydi.*

*Bögürünce yürekler korku salan.
Ayağını vurdukça karanlık semasına
Karanlık âlem dalgalandıyordu
Kendisinden dışa doğru.
Gözlerinden salınca
Kıpkırmızı bir nur,
Karanlık âlem,
Salınan nurun rengine boyanıyordu.
Böylesi anda
Şiddet kaplıyordu yürekleri.
Kötülük sarıyordu, karalığıyla benlikleri.
Kötülüüğün meleği Niryan,
“Sakın düşmeyeşin
Kötülük âlemine.
Aydınlıktan beri,
Debelenirsin bu âlemde bizimle”
Diyerek, nasihat verdi Güzelliğe.
Güzellik, İlama
“Hemen çıkışım buradan” dedi.
İlam bir kapı daha açtı.
Sohbetin kudretine misal elleriyle.
Gidilen yer karanlık ve loş bir ortamdı.
Görünen melek toynaklı, at ayaklı,
Düz gövdeli,
Hem erkeğe hem de kadına benzer yüzlü,
Uzun dümdüz sarı saçlı
Alımlı yürüyordu.
Bu şehvetin meleği Safir’di.*

*Nefsin kötü huy melekleri:
Sivri kulaklı ve boynuzlu
Kapkara köpek görünümlü
Hırsın suret biçiminde Hevâ meleği
Benzeri biçimde kapkara tuhaf
Ağzı sulanan,
Açgözlülüğün sureti
Daha nice tuhaf
Yol saptıran Şemşem meleklerinin
Secde ettikleri şehvet meleği Safir'di.
Güzellik, "burada durmayalım" dedi.
İlam bir kapı daha açtı.
Kapı açıldığından
Safir, Heva ve Şemşem melekleri dahi
Korkudan oradan uzaklaştı.
Secde eden meleklerin
Secdesi kalmadı.
Safir buna kızıyordu.
Hırlarcasına kapıya bakıyordu.
Nur göğünün yukarılarından
Uruyel'in kudret eli
Mavi nurdan iki küre bıraktı
Kürelerin içine girdiler.
Kapıdan geçtiler.
İlam:
"Merhamet ve güzellik sahibi insan
Buraya dayanamazsın
İki küre ondan.*

*Seni korumak için buradan” dedi.
Güzellik de İlham'a;
“Burası da Hakk'tan
Dayanamasam da
Nedenini yaşayacağımıdan
Kalkmalı kureler”
İlam “sen bilirsin insan!” dedi.
Kureler gaypta kayboldu.
Güzellik İlham'la cehenneme bakıyordu.
İnsan ve cinlerin acıları
Ruhunda yankılanyordu.
Böylesi ağır bir kokuyu ve sikan hali
Daha önce hiç yaşamadı.
Ateş kusanlar, sürünenler,
İrin içenler, çiyan yiyenler,
Zakkumun meyvesinden beslenenler
Karanlık üzüm vadisinde oturanlar.
Tarifi zor acılar.
Basık yüzlü, kalın derili, küçük yuvarlak gözlü
Siyah sivri sırtları kirpi gibi
Koyu gri renkte cehennem melekleri
Zebaniler çokta büyütüler.
Acılar içindeki cehennemlikleri kovalıyorlar.
Böylesi yok bir korku
Kafalar koparılıyor
İnsan insanlığını yaşamadı diye
Acılar içinde çığlık çığlığa bağırlıyor.
Uzaklarda görünen*

*Cehennem baş meleği Malik
Gözden kayboldu
Cehennemle yekvücid oldu
Aynı anda güzelliğin yanında durdu
Devasa iki ayaklı sert derili kırmızı gözlü
Kırmızı nurdan halk edilen
Cebbar melek!
Güzelliğin korkusu alındığından
Yanında ufacık kaldığı
Koca meleğe hayretle bakıyordu.
Malik'in yanında zebaniler
Dağ yanındaki tepe gibi kaliyordu.
Malik güzelliğe bakıyor
Onu avucuna alıyor
Kendi kırmızı nurundan
Avuç ayasından akitarak
O'na ikram ediyordu.
Malik, "Sen nefsine cebbar ol!
Ona tam malik ol.
Kötü huylardan sakın!
Olma burada!
Sakın!"
Diye nasihat verdi.
Yeşiller giyinen Güzelliği,
Malik gördüğünden
Malik'in alnında
Türkuaz mavi bir nur parlıyor
Bu nur görününce alnında,*

*“Hakk aşkıyla yanadur
Acılarına dayanadur
Kendi varlığından vazgeç.
Hakk ile yol bul
Böyle yaşayanlar
Cehennemden kurtulur” diyordu.
İlahi irade üzeri emirden nasihat veriyordu.
Ardın sıra derisinden,
Mavi nur salıyor, anında da sırlıyor.

Güzellik anladı!
Cehennemde,
Allah'a âşık bir melek
Cehennemin sıcaklığı, soğukluğu
Ona dokunmuyor.
Allah aşkıyla yüreğinde yanıyor.
Cehennemde Hakk'I,
Kara, kara düşünüyor.
Misali dünyada
Hakk aşkıyla yanın cileli kuldu.
Aşkindan “Yahut!” zikriyle bağırdıkça
Cehennem ehli acıdan yana rahatlıyordu.
Hakk'a ası cehennem ehlini gördükçe de
Gazabın, azabını artırıyordu.
Böylesi durumda bağırdığında
Cehennem sarsılıyordu.
Cehennem ehli de acıdan kıvranyordu.
Güzellik O'na bakıyordu:*

*“Nasıl bir cilve bu
Aşk ehlini
Kötü hallere gazap eden
Melek yapıyor” diyordu.
Malik cehennemi gezmeleri için
İzin buyurdu.
Güzellik ve ilam,
Soğuk, sıcak, karanlık,
Kimisi de ateşten
Cehennem denilen
Çıkılması pek zor
Genişliğinin ucu bucağı görünmeyen kuyuya
Onunla yekvücid
Semasından izleyerek geziyordu.
Bu esnada ilam,
Malik'in hikâyesini anlatıyordu.
“Hakk, Malik'i yarattığında kırmızı nurundan
Malik'in alnına,
Mavi nurdan yarattığı
Aşkını da veriyor.
Malik, O'nun nurunu
İlk seyir ettiğinde
Aşkından alev, alev yanıyor.
Cehennemle vazifeli melek;
Çırkin ve korkunçluğunu bildiğinden
Kendini bu aşka layık görmüyor.
Bil ki o Hakk'in en çok sevdiklerinden.
Yüz yılda bir yüce katlara çıkarılır*

*Hakk'ın nurunu seyrana daldırılır.”
Güzellik, İlam’ın bir an
Kendisinin hallerini anlattığını sandı.
Bu hikâye O’nu ağlattı.
Hakk'a avucunu açtı.
“Ya Rabb! Sen af eyle cehennemlikleri
Yükselt kendine Malik’i”
Malik üzerinden hiç kimse
Cehennem ehline böyle duada da bulunmadı.
Güzellik hayal sultانı gaybında
Malik'in alnını öptü.
Cehennemden çıktılar.
Nur göğünde,
Buğulu açık mavi renginde
Bir nur zümresi içinde
Aynı renkte görünen
Uzunca ince ve sıvri iki boynuzlu
Boynuzları ucuna doğru siyah,

Görünen,
Güzel ve sevimli bir ahu
Umut ve ürkükliğin meleği
Ceylan melek Umres’ti.
Hayalin derinliklerinde
Korkulu, acılı ve kederli yüreklerde
Aniden çıkışvererek
Umut verirdi.
Kötülük ve zulüm*

*O görününce gönülde
Sanki kaybolup da görünmez oluverirdi.
Lakin gözleri ve boynuzlarının ucu siyahi.
Gözleriyle umuttaki acziyet ve mazlumiyeti
Boynuzlarının ucuya da çaresizlik içinde umutla
Hakk'tan medet ummayı resmediyordu kendinde.

Kullardan değil,
Hakk'tan medet isteyenlerin
Müjdecisi ve gayrete sevk edici
Meleği Umres, Güzelliğe seslendi.
“Her nerede kötülük ve acı vardır.

Rahim ve Mennan Rabb
Beni orada gönüllere
Vazifeli kıldı.
Gönüllere umutla beraber
Ürkeklik vererek de
Kullara temkin yolunu açmamı
Vazifem kıldı.
Benim tesir ettiğim gönle
Hakk,
Kurtuluşa, vuslata, başarıya ermeye
Beni müjdeci kıldı”
Ve kendisinden, mavi,
Gözlerinden de siyah bir nur
Verirken Güzelliğe.
“Gönüller hangi vakitte
Kötülüğün hallerine bürünür.
İşte o vakitte*

*Kaçiveririm o gönülden
Çaresiz gönüllere” dedi.
Ardından da
“Sen de benim gibi umut vererek
Tedirginlikte temkin aşılıyarak
Çaresizleri sevindir.”
Diye de dua etti.
Umutun meleğiymi o
Ürkütmemek lazımdı.
Güzellik usulca ellerini uzattı
Sevgi dolu gönlüyle,
Elleriyle severken,
Umut meleğine
Şükranlarını sundu.
Umut meleğinden sonra
İlam’la beraber
Nur göğüyle yekvücid
Seyir ediyorlarken nur göğünü.
Nur göğünde görünen
Acziyetin, katır meleği Normin’di.
Çenesinden itibaren altı beyaz,
Kalan yerleri ise açık kahverengi
Nur göğünde gezinen
Nurdan melek.
Acziyette kul olmanın
Hakk'a hizmet etmenin
Sevinciyle sevimli bir melekti Normin.
Hemen ilerisinde,*

Aşağısına doğru sıvrilen
İkizkenar üçgen gibi başıyla
Fümeden biraz koyu rengiyle
Sinek misali, görünen
Kanatlarını çırptıkça
Etrafını kendi renginde karartan
Sıkıntılı olmanın, stresin meleği Miryona
Görünüyordu.
Nokta duruşunda kanatlarını çırparken
Saldığı nuruyla kendine çeken
Karartılığına düşeni bırakmayacakmışçasına
Kendinde tutan melekti Miryona.
Miryona'nın biraz ilerisinde de
Gam, tasa ve kederde
Dem tutmanın,
Metanetli olmanın
Baykuş meleği Tisura
Görünmekteydi.
Nur göğü bahçelerinde,
Sonrasında görünen
Bereketin resmedildiği
Beyaz karınca melek Zireyra,
Çalışma ve çalışma disiplininin resmedildiği
Siyah karınca melek Meyroşe idi
Onların ardından,
Rahatlamanın ve gevşemenin meleği,
Kanatları rengârenk,
Ördek misali melek Sümessi

*Görünüyordu.
Biraz ilerisinde de
Gri ve beyaz renklerde
Miskinliğin biçimlendirildiği
Kedi melek Parpar duruyordu.
Açık yeşil nur zümrəsi biçiminde
Bellı belirsiz bir yüz ifadesinde
Gülümseyen,
Hayale daldırtarak unutturan
Zihin silici melek Herito,
Nur ile tevhitte irfan ile bilmenin,
Marifet anlayış zevkinin
Bal rengindeki arı meleği Nero,
İrfan ile ilmine vakıf olarak
Uyum ve dengede
Nedenselliğinin hakikatiyle
Marifette yaşamanın siyah arı meleği Heris
Bülbül, kanarya ve serçe
Biçimlerinde görünen
Kalplerinin güm, güm atışıyla
Nur salarak kendilerinden
Sevinç gözyaşları veren
Müjdeci melekler Gülcihan'lar
Erenlere seyri seferlerinde
Mertebeden mertebeye geçmelerine
Yardımcı olan.
İlahi gönül âleminde
Süzülerek uçarak*

*Eflatun ve lila renklerine bürünen,
Atılganlığın ve tevazunun
Hızlı ve süzülerek uçuşunda
Kendisinde biçimlendirildiği,
Erenlere toprak insan evinde
Yaşadıklarını işaret ederek
Aczyiyetlerini de hatırlatarak
Şırmarmamayı lütfeden,
Haddinde durmayı gösteren
Kırlangıç melek Hüdayi.
Sezgisiyle her şeyi gözleyen
Vakurluğun ve zarafeyle asaletin
Kaplan meleği Rûmî
Güç ve dengede ataklığın
Panter meleği Cesar.
Asalette dik başılığın ve inatçılığın
Enginlere inmeyi becerememenin
Zürafa meleği Libasis
Bildiğini söylemekten çekinmenin
Bildiğinden utanmanın
Bildiğiyle amel etmekten tedirgin olmanın
Havaiyi karakterde değişken
Kararsızlığın, zebra meleği Sariko
Kararlılığın, vazgeçmemenin
Bozkurt meleği Mahpi
İlkel benlikteki kurnazlığın, avcılığın
Beyaz kurt meleği Şimsa
Sadakatin*

*Bozayı meleği Lilam
Benlik savunmasının
Siyah ayı meleği Repi
Cesaretin,
Cesareti temellendiren saflığın
Geyik meleği Mavil*

*Adanmışlığını, sunulmuşluğun,
Cinsel iktidarın, dişi eşini sahiplenmenin
Koç meleği Ayına
Hep kendinden vermenin
Benliğinden vazgeçebilmenin
Adanmışlığını,
Saf ve temiz kalpli olmanın
Koyun meleği Sarım
Saplantıların, takıntıların
Kahverengi inek meleği Lileşom
Maddi rızkı sahiplemenin,
Kendini beğenmişliğini
Beyaz inek meleği,
Gri renkte de görünen Şerşinka
Duygularda çöküntünün, kırılganlığın,
Karakterde zayıf olmanın
Örümcek meleği Pirase
Acımasızlığını, kinin
Karadul örümcek meleği Arsem
İçleri kemirerek tüketen
Kötülüğe sevk eden*

Hasedin
Kurtçuk meleği İfsir
Kendini sevdirmenin
Havalara girmenin
Kendine göre sevmenin
Sevgide sahiplenmenin
Kıskançlığını
Martı meleği Zeril
Kuşbakışı misali
Menfaatini gözleyen
Eşya tabiatı üzerinden
Yaşamda edinilen
Benliğin
Karga meleği Pakum
Nefsin gizli şirk
Benlik iddiasında bulunmanın
Siyah yılan meleği Rapirlan
Gizli şirkten kurtulmanın
Benlik iddiasından yana şifa bulmanın
Şeffaf beyaz yılan meleği Şerika
Düşüncede arsızlığın,
Hayalde hasedin,
Böylesi hasette
Kendini yiyp bitirmede
Hayalde tuttuğunu bırakmamanın,
Saplantılı olmanın
Sıkıntı fare meleği Sira
Düşüncede gevşekliğin

*Saplantıdan kurtulmanın
Hayalde rahatlamanın
Umursamazlığın beyaz fare meleği Firay
İktidarla benlik bulmanın
İradi meydan okuyuşun
Böylesi benlik tavrımda bulunmanın
Gri fil meleği Durumko
Sahiplenerek birlikte olmanın
Birlikte hareket etmenin
Paylaşımında cömert olmanın
Beyaz fil meleği Şamfel
Doğu olan gerçek bilgide
Düşüncede kararlı olmanın
Ceviz ağaç meleği Kidar
Kendinde toparlanmaya sebep
Sıkıntının
Portakal ağaç meleği Perçim
Duygularda akıcı
Duygusal olmanın
Yonca meleği Selis
Masumiyet ve narinliğin
Mor menekşe meleği Samis
Teklik ve yalnızlıkla gelen
Zül Celali vel İkram'ın
Zeytin ağaç meleği Rizam
Baş ağrısıyla dayanamamanın,
Tahammülsüzlüğün
Çilek meleği Dimdar*

*Diyaframdan itibaren daralmanın,
Kabz olarak kaçma isteğinin
Buğday meleği Barım
İlminden tok,
İlmini güzel ahlakta latiflikte
Nezaketle paylaşabilmenin
Manolya ağaç meleği Pirses
Nur akarken
Nuru bedende tutabilmenin
Muz ağıacı kabziyet meleği Palsamis
Maneviyatta aciz düşerek
Dem be dem kederli olmanın
Nar ağıacı meleği Mâlsis
Boyun eğmenin, durgunluğun
Sakinliğin hüzün deminde
Gözyaşı da dökmenin
Üzüm ağıacı meleği Şira
Birliğe taşıma, birliğe gelmenin
Erik ağıacı meleği Rims
Bilgi, hazda
Doyum ve doygunluk bulmanın
Armut ağıacı meleği Alır
Seçkinliğin, bilgi ile yükselişin,
Ululuğun,
Her durumda doğruya söyleyebilmenin
Ağaç meleği Çınar
Bulgide kesinliğin, ilimde derinliğin,
İlim ile her daim canlı olmanın*

*Ağaç meleği Çam
İlim ile asalet sahibi olmanın
Ağaç meleği Meşe
İlimle saçaklanmanın,
Bildiğiyle boyun eğmenin
Cehalete baş kaldırmanın
Ağaç meleği Sögüt
Bilgi ormanı meleği Safira,
Başka bir ismiyle de Undelos'ta
Görünüyorlardı.
Sallayan, savuran, sarsan,
Düşüncelerin
Dağıticısı, unutturucusu, karıştırıcısı
Değişimlerine sebep
Büyük belaların da habercisi
Kasırga meleği Şirab
Fikir ve duyu hallerinin
Şiddetine göre esen,
Savuran, yayan,
Sezgileşmelere, esinlenmelere sebep
Dağıtan, unutturan,
Esenlik ve sıkıntı veren
Rahmetin de müjdecisi
Rüzgâr meleği Durup
Nur esintisi olarak görünüyordu.
Nur göğü semasında
İnsan karakterini biçimleyen,
Nurani yapılarıyla*

*Görünen
Yakıcı, terbiyeci, arındırıcı
Saflaştırıcı
Yakut melek Mira
Uyum ve denge nuru salan
Ahlaka taşıyıcı
Zümrüt melek Elis
Karakterde toparlanmaya,
Sağlamlığı,
Benliğe taşıyıcı
Elmas melek Zinnan
Benliğe cazibe verici
Güzelliğe taşıyıcı
Safir melek Şüşe
Beden temizleyici
Toksin atıcı nur salışıyla
Rahatlamaya taşıyıcı
Akik melek Ria
Taşıyıcı ara melekler,
Nur bahçelerinin
Yolları olarak
Nurlarından salarak
Görünüyorlardı.*

*Siyah yelekli, füme giysili
Bellı belirsiz siyah cemali görünmeyen,
Bilmezliğin, belirsizliğin
Çaresizliğinde bakmanın*

*Hal meleği Turay
Füme renkli,
Rengi gibi duman misali nur yayan
Kumruya benzeyen
Güzel bir kadın gibide göründe bilen
Mana rızkinın kesici meleği Gari
Cüceler gibi görünen
Füme ve açık gri renklerde bulunan
Burunları ince ve biraz uzunca
Yüzleri, gözleri belirsiz biçimde olan
Dünyevi rızkin kesici melekleri Broninkalar.
Nur göğü semasında gri bulut misali
Timsah biçiminde süzülerek uçan,
Musallat olduğu insanlar ve cinlerin
Hayatlarını kâbusa çeviren,
Neşeleri yok eden,
Hayatları karartan,
Elde bulunanları parçalayıp dağıtan
Musibetlerin meleği Kahkum.
Bu meleğin gözleri mavi olunca
Belanın nereden geldiği bilinmez
Kırmızıya dönerse eğer göz rengi
Her yerden aşıkâr bela yağar.
Doğal kaynakların,
Topraktan gelen kuvvetin
İnsanda açığa çıkan kas kuvvetinin
Kas kuvvetiyle oluşan
Havayı karakterin*

*Küt burunlu, düz yüz hatlarıyla
Kırmızı renkli,
Kırmızı pelerin ve elbiseli
Görünen melek Perpil
Anıları tutucu,
İnce burunlu, yakışıklı
Genç erkek misali
Açık mavi renginde,
Biraz koyusunca da mavi renkli elbiseli
Hafızanın meleği Miyan
Sıkıntıyı betimleyen
Loş bir ortamda,
Sarımtırak
Ayaklarına kadar uzanan
Elbiseleriyle
İç içe iki daire biçiminde sıralanan
İç dairede on iki tanesi
Sağdan sola doğru dönerek
Dış dairede yirmi dört tanesi
Soldan sağa doğru dönerek
Semazenler gibi raks eden
Bayan görünümlü,
Aydın yüzlü
Birbirlerine benzeyen.
Döndükçe saldıkları
Işıl, işıl nurla esenlik yayan
Sıkıntıdan sonra gelen
Esenliğin melekleri Miloylar*

Aşk ateşinde yanmanın,
Aşkına kavuşamamanın,
Aşkın şiddetinde yanarken
Kendi etrafında
Semazen misali dönmenin,
Türkuaz mavî renkten
Açık mavî renge kadar
Yanarcasına,
Masmavi görünen
İnce ve küçük burunlu,
Latif güzellikte
Bir bayan misali,
Karşılık görmeyen,
Karşılığını bulamayan
Aşkın kendiliğinin meleği Zilay
Saçlarını silkeledikçe mavî
Yüzgeç kuyruğunu salladıkça rengârenk
Nur salan.
Membâ'nın mavî sularında yüzen.
Aşktan sonra gelen
Dinginliğin ve durgunluğun,
Denizkızı meleği Şahsem
Sağ elinde vicdanı temsil eden
Beyaz güller,
Sol elinde adaleti temsil eden
Terazi ile
Yüzünün sağ tarafı
Cemalli kadın,

*Sol tarafı ise
Celalli erkek,
Düzeni temsil eden
Düz beyaz uzunca saçlarıyla,
Adalet sonrası huzuru temsil eden
Beyaz giysisiyle
İnsan misali görünen
Her türlü sıfatı, hâli, tavrı
Akibetine yönlendiren
Adilce hakkını veren
Adalet ve vicdanın meleği Perina
Görünüyordu nur göğünde
Perina adalet ve vicdanın resmedildiği
Karmaya sevk eden
Yönlendirici meleği,
Adalet ve vicdanın hüküm taşıyıcısı
At melek Demostan
Farklılık arz ediyordu.
Perina adeletin dağıtıcısı
Demos ise adalet istencinin
Vicdanda oluşan hükmü taşıyıcısıydı.
Günahlardan korunmanın
Mevcudiyetinin sınırlarını bilip
Hakk'a kendini kurban etmenin
Adanmanın,
Olduğu gibi görünmenin,
Hakk'ın nur güzelliğini
Kendinde tutabilmenin,*

*O'nun ilahi sıfat tecellisini
Kendinde gösterebilmenin,
Saf, güzel duru yüzlü
Beyaz, aydınlık ve masum yüzlü
Beyazlar içinde
Bayan misali görünen
Takvanın meleği Perim
Hakk'a yükselmeye sebep
Manevi yakınlık rızkının dağıticısı
İlahi sevincin ve neşenin,
Velayetin mavi aslan meleği Herkûl
Velayet sıfatlarının taşıyıcısı
Kuyruğu siyah ve mavi renkli
Beyaz at melek Pegasus*

*Kökleri nur göğüne asılı
Koyu yeşil renkli yaprakları salınırken
Bismillahirrahmanirrahim zikrinde bulunan
Zikrederken masmavi olan
Dalga dalga kendinden nur salan
Meleklerin tavaf ettiği
Velayetin meleği Pirnida
Alnında zümrüt yeşili nurdan mührüyle
Sadık, koruyucu, yardımçı ve ahlaklı dost
Sıdıkîyetin beyaz güvercin meleği Şima
Haklar üzere hakkınca yaşamanın,
Her türlü hürlüğün,
Kâh beyazlar içinde*

*On dörtlük yiğit gibi
Kâh beyaz aslan melek
Olarak görünen Ahid
Sayısını Hakk Teâlâ'nın bildiği
Nice melekle beraber;
Sorunsuzca,
Nur deryasının sonsuzluğunda
Sifatlarının gereğinde
Haklı ölçüsünde
Yaşarken hürcesine
Görünüyorlardı Güzelliğe
İnsanın melekeleri,
Yaşadığı bütün hâller
Melekler biçiminde
Böylece seyrediliyordu.
İlam:
“insan! Görünür ol” dedi.
Nur eliyle bir kapı açtı.
Bal rengi nurundan
Aydın bir cennet.
Bu nur göğünde
Aynı nurun renginden
Ucu bucağı görünmeyen
Kökleri gökte
Dalları yapraksız
Dallarıyla her yerde bir ağaç
Bildi!
Mana zevklerinin, her türlü tadın*

*Hâlinde, duygusunda görüldüğü
Tuba ağaçcı cennetiydi görünen.
Bütün mana zevkinin
Ayrıca hazların belirimine
Sebep veren ağaçtı!
Etrafında ruhaniler
Diledikleri gibi
Bu ağaçtan görünen
Mana zevki ve haz lezzetine
Sebep veren meyvelerden yiyorlardı.
Güzellik anladı.
Bu ağaçtan salınan
Bal renginde nurlar sebebiyle
Nur deryası göğü
Bal rengi aydınlığında görünüyor.
Girdi güzellik bu melek ağaçın bahçesine, (cennetine)
Ağaç kendisine cezpedi.
Güzellik bu cazibeeye
Zevk verdiğiinden dayanamıyordu.
Gayri iradi ağaçla yekvücd oldu.
Halk edilen gelmiş geçmiş
Mana zevki ve tatları
Binlerce derecede zevk ediyordu.
Bırakılışı yer değildi.*

*Tuba meleği,
Bütün nimetlerinin
Zevk ve tatlarıyla*

*Görünmeden konuşuyordu.
Bir süre böyle kalındı.
İlam Güzelliğe “bu kadar tamam! İnsan” dedi.
Bir kapı daha açtı.
Nur göğü bahçelerinden
Birine çıktılar.
Her yer çöl kumlarının rengindeydi.
İlam, “gizlen” dedi.
İkisi de gök ile yekvücid
Göktenden ruhun can bakışıyla
Peygamberler ve ashabdan velilere baktılar.
Hz. Muhammed Mustafa başlarına imamı.
Güzellik, “sırları nedir” dedi.
İlam, “Hakk’ın nur kudreti ve tesiriyle
O’nun İlahi sıfatlarını,
Esmalarını ve ayetlerini yaşayanlar” dedi.
Farklı bir nur göğü bahçesinde
Açık aydınlık ortamda
Gayb erenleri meydanında
Ruhaniler oturuyordu.
Güzellik soruyordu.
“Sırları nedir?”
İlam da “Allah’ın kudret eli erenleri
Peygamberlerin sıfatı üzeri
Meleklerle gökten
Yeryüzü işlerini yönetirler”
Güzellik “İçlerinden birisi
Yüzü Muhammed ile Ali*

*Onlardan çok farklı” dedi.
İlam, “O onların imamları
Mana deryasının kutb-ul aktabı
Cümlesinin hak kiblegahı
Yeryüzünün sırlı, esma ahlakı
Hakk’ın varlık aynası” dedi.
Kutb-ul aktab başını kaldırdı.
Güzelliğin göğe yayılan nuruna baktı
Ellerini kalbinde topladı.
Güzelliğe “Hu” diyerek selam verdi.
Selam bir mukabil alındı.
İlam, “Görüntülerine aldanma!
Orda oturduklarına bakma!
İsim ve makamlarına takılma!
İçlerinden bazilarının makamı
Göguna en güzel katı
Sonsuz uzay göğünde
İncir çekirdeğinin
Ağacı olması misali
Hakk nurundan ruhlardır.”
İlam nasıl sorusu sorulmadan
Bir kapı daha açtı.
An makamına
Sonsuz saf siyah nur deryası
Uzaya açılıyordu.
Kapıdan geçtiler.
İlam hemen secdeye kapandı.
Dünya sol avuçlarında bir damla*

*Kadar olan
Birçok ruhani vardı.
Güzellik buna şaşırdı
Az kalsın ufacık dilini yutuyordu
Otuz üç yaş misali
Kendisine benzeyen bir zat
Onu sağ avucuna aldı.
Avucunu kapadı.
Güzellik Onunla yek vücud
Hem de hemhal oldu.
Her ne gördü
Her ne yaşadıysa
Meleklerde dâhil
Hepsini kendinde buldu.
Dünya sol avucunda
Ufacık bir damlaydı.
Melekler göğü de sağ avucunda.
Kudret elinde görünüyor
Mutlak güzel Hakk'ın, katında
O'nun nuruyla,
Yıldızlar, galaksiler ve niceinden mürekkep
Felekler deryasına bakıyordu.
Hakk'ın kudretiyle tuttuğu
Birlik deryası,
O'nun azametiyile göründüğü
Divan-ı kebir denilen varlık alanı.
Her bir feleğin O'nun varlığında
O'nu işaret edercesine*

*O’nu zikrettiği,
O’nda süzülerek yüzdüğü
O’nun güzelliğini sergilediği
Serendam da denilen güzellik katı.

Her bir felek Hakk’ın
Çeşit, çeşit nurunu
Feyiz bereketiyle saldığı
Kapı misaliydi.

Hakk Teâlâ’nın nuruyla coşkunlukta
Nurunu feleklerden, keremiyle
Varlığına yayıldığından
Adına Fazilet de denilen
En güzel gök katındaydı.

Güzellik

Ahadiyet semasıyla yekvücid
Seyrederken böylesi
Kendine döndü bir anda.
Devasa nurani varlığına baktı.

Anladı ki
Aslıydi artık O.

Hz. Muhammed Mustafa, Ali, Sîddîk,
Abdulkadir Geylani, Bahâeddin Nakşibendî,
Hünkâr Hâce Bektaş-ı Veli ve Güzelliğin ustası,

Daha niceleri
Onunla refiki.
Gözlerini kapadı.
Birden İlâm’ın yanında
Gözlerini açıverdi.*

*Karşısında nur deryası
Aslı olan ruhaniye bakıyordu.
İlam secdeden başını kaldırdı.
Usulca ayağa kalktı.
Elleri önünde bağlı
Güzellikle beraber
Geri, geri geçti kapıdan.
Kelamin kudret meleği ağacı
Sidre-i münteha da kendini buluverdi.
Yüzlerce başlı
Her başında yüzlerce yüzlü melekler
Etraftaydı.
Sidre'ye baktı.
Kral kelebeği misali
Kelebek melekler Beri,
Çırptıkça kanatlarını
Rengârenk nur saçıyorlardı.
Sidre'yi bürüyen onlardı.
Ve onlar gibi kuştan nice melek
Sidre de görünüyordu.
Bunlar mana melekleri Keribiyunlardı.
Eşi benzeri olmayan
Kalplere işleyen
Ruhlara kendilerini unutturan bir ses!
Sidre meleğinin dalları yaprakları sallayıordu.
Her yere ebruli nur yayılıyordu.
Melekler kanat çırkıyordu.
Cennet bu sesten mest*

*Nurlar salıyordu.
Her yer bu nurlarla
Pırıl pırıl, işil, işil
Aydınlanıyordu.*
*Nur göğünde kelam ağacı meleğiyle
İnsan nurlu bir nefes ile
Ruhlanarak ferahlık buluyordu.
Cebraeil sevgiyle güzelliğe bakıyor.
Meleklerin varlığından hediye ile
Bezenen Güzellik
İlam'la, Sidre'nin gök semasındaydı
Dizlerinin üstüne oturdular.
İlam,
“Sorularını sor insan!” dedi.
Güzellik,
“Burası nasıl bir derya?
İç içe âlemler, iç içe melekler
Zaman sanki geçmiyor.
Neden bu kadar gezdik?
Her bir kudret sahibi
Melek ve ruhani
Âlemlerin ilahları mıydı?
Buranın hali bana kapalı sırlı!
Buraların sırrı nedir?
Bu âlemde sizler
Nasıl hep aynı kalır?
Sizi anlamak için nasıl bakılır?
Hem nasıl yaratılır melekler?*

*Dünya göğünde sırlanıp
Hiç görünmezler” dedi.
İlam cevaben
“Sifati ve fitratı gereği
Her melek için
Burada irade, Hakk’tan bize kelamdır.
Hakk’ın kelam emrini
İradede kendimizde buluruz.
Bazen olur bazımız
Hakk ile doğrudan kelam buluruz.
Hepimiz Hakk’ın Kuddüs sıfatından
Nurdan var oluruz.
Nur göğü seması mekânında
Zaman genişten akar
Dilediğimiz anda
İstediğimizi
Çok hızlı yaparız.
Sizler nasıl manen havadan beslenirsiniz
Bizlerde nur göğünden
Takdir buyrulduğu kadar
Fitratımız gereği beslenir
Hep aynı kalırız.
Değişmezliğimize sebep
Hakk ’in nurdan kudretidir.
Birbirimizle vazifemizin gerektiği kadar
İlgilenir
Bu âlemde birleniriz.
Biz saf saf duran melekleriz.*

*Yaşadıklarımızın sonucu
Âlemlerin rahmeti olur.
Her ne ki vardır dünyada.
Asilları bizleriz.
Kişinin bu âlemdeki seyri
Fitrati, istidadı kadardır.
İstidadında bizler ona
Dileğimiz gibi görünürüz.
Gerçek suret biçimimizle de görünürüz.
Hakk bizden âleme rahmet yağıdır.
Senin gördüklerin
Senden sana bir hâldir.
Sana görünen
Senin melekelerinin
Nur göğü semasındaki aslı melekleridir.
Hepsi insan-ı kâmilin nurundan halk olunur.
İnsan-ı kâmilin sıfatlarından bir sıfatını yaşıar.
Yer, gök adalet üzeri hükümde var olur.
Bu âlemde de her iş hak üzere olur.
Anlamak istersen bizleri
Adaletin temeli haklar üzeri bak.
Hepimiz hakkımızın dışında
Hiçbir şey yapmayız.
Sevgi ve muhabbet âlemdir
Nur göğü seması.
Hepimiz birbirimizden hoşnut
Kimseyi horlamayız.*

*Haklar üzeri yaşarken de
Temsil ettiğimiz ilahi sıfatı yaşarız.
Çokça âlem ve ilahi nurdan
Suretleri gezmen,
Suretler ve âlemler de
Kaybolman için değil
Suretler ve âlemlerde
Kudret sahibi,
Fiiliyatı hak olan
Melek ve ruhanilerde
Hakk'ı birçok sıfat tavrında
Tanıman içindi.
Mevcudiyetinin asıllarıyla
Kendini bilmen içindi.
Lakin gezerken görünüenlerde kaybolunur.
Böylesi durumda
İlam gibi bir kul
Yanında hazır olur ise eğer
Seni Hakk'ın huzuruna
Seyrin sonunda buyurur.”
Diyerek cevap vermektedi.
Bu sözden Güzellik
Temaşa seyrinin bittiğini anladı.
İlam da konuşmaya devam ediyordu.
“Hakk’ın kudretinin suretleri
Kudretten beslenerek var olan
Kendi âlemlerinde baki olan
İlahalar olarak görünür.*

*Aslında ise Hakk
Nur göğünün kudret sahibi
İlahlara aşkın ilahlardadır.
Sifat, isim, ayet tavırlarındadır.
İlahların ilahi aşkınlıkta bulunur.
Yanında ilah bulunmadığından
Yüceler yücesidir O.
Suretlerin güzellik cazibesi
Yüce Rabbi unutturur.
İç görүyle bak şimdü
İmanınla göreceksin.
Hakk'ı suretlerde değil
Fiiliyatında, mutlaka göreceksin. ”
Güzellik denildiği gibi baktı.
Suretler sanki yoktu.
Hakk her yerden her şeyi kuşatan
Fiiliyatında görünüyor.
İlam:
”Bil ki görünenler Hakk'a perde
İman gözüyle iner perde
Hakk sıfat tavırlarıyla
Görünür her yerde.
Tevhit ilmin sırrı budur.
Meleklerin varlığından hediyelerle
Sana melekelerinle en güzel görünen,
Suretsiz, fiiliyatıyla görünendir.
Bil ki böylesi seyir
Herkesin sıfatına has*

*Farklı, farklı olur.
Görünen melekler aynı melekler
Seyir edene bazen hiç görünmezler.
Böylesi âlemde nuruna ve fitratına göre
Fiiliyatında görünecek
Halk edildiğin ilahi sıfatına göre
Ne isteresen o anda olur.
Dile! Rabb'in dilediğin renkte
Bir nur yaratsın sana” dedi İlam.*

*Güzellik bal rengi bir nur diliyor
Anında önünde küre gibi parlıyor
İlam:
“Dile! Rabb'in, dilediğin biçimde
Sana has bir melek yaratsın” diyordu.
Güzelliğin küpeli kuzusu aklına geldi.
Kendisini seven,
Ona benzeyen bir melek diledi.
Karşısındaki küre nur, dileği aldı
Nur göğünde nur taneciklerine yayıldı.
Nur göğünün tanecikleriyle
Dilenen kuzu biçiminde bir melek
Nur göğünde görünür oldu.
Güzellik,
“Meleklerin nasıl nurdan halk edindiğini
Anladım.
Benim irademin, dileğimin
Benden olmadığını da anladım” diyordu.*

İlam sordu:
“*Nasıl anladın?*”
Güzellik:
“*Gözleri mavi halk edilen*
Sırtı sütten beyaz
Bal renginden kuzunun misali bendim.
Hakk varlık deryasında
Hakk’ı aşkla seven
Saf kuzusu bendim
Beni bana misal eden
Kuzuyu dileyen ve halk eden Hakk’tı dedi.
Kendisinin misali güzel kuzuya baktı.
Onu eliyle de kendinden hoşnut
Kendini sever gibi sevdi.
İlam:
“*Gördüklerine dikkat ettin.*
Hepsini bil! Varlığına ayna
Cümlesi sende
Gönlünde de gör.” dedi.
Bu sırada güzellik gözlerini kapadı.
Gördüğü bütün güzellikler,
Dehşet verici melekler
Ayrı, ayrı bir sıfatında görünüyor.
Hepsi kendisinde
Hepsiyle yekvücid
Onları yaşıyordu.
İlam konuşmaya devam ediyordu.
Bütün meleklerin adına konuşuyordu:

*“Yerin göğün melekleri yiz
Âlemlerin rahmetiyiz
Suretten mahlükatın ilk örnekleri
Yaşadıklarını ilk yaşayan örnekleri yiz.
Asıllar göğü olan,
Nur göğü semasının saklı melekleri yiz.
Sonuçta hepsi bizleri yaşar.
Böylece hepsinin yaşadığı ahırleri yiz.
Her ne ki yaşarsanız yerde
Nur göğünde hazır bir demde
Bil ki yaşadıklarınızın sonucunu da
Bulursunuz bizde.”
İlam sözünü bitirdi.
Yoldaş olduğu insan
Konuşurken kendisinden salınan
Nurlarla besleniyor olmasıyla
Söylenenleri anlam içerikleri
Ve söylenen hâl üzeri anlıyordu.
Simsiyah gözlü, keskin bakışlı
Krem renkli kuş misali,
Az bir şey uzun gagalı
Zekânın meleği Ramir-es
Kara gözleriyle İdrak
Sağ kanadıyla tasarruf
Sol kanadıyla tafsılata da
Seyir ederken nur semasında
Kavrayış ve anlayışı temsil eden
Tutucu, pençeli ayaklarıyla*

*Süzülerek,
Güzelliğin yanına kondu.
Gözlerinin içine bakarak
“Dile beni! Zekâ meleğiym ben” dedi.
Güzellik bu meleğin hizmetini
Hakk’tan diledi.
Dileği gereğince
Bu meleği, gönlünde de buluverdi.
Güzellik zekâ meleği Ramir-es’ e
Sevgi dolu masum bakışlarıyla
Şükranlarını sundu.
Nur göğü semasında Ramir-es
Bütün asaletiyle uçarak
Gözden kaybolup
Görünmez oluverdi.
Bu esnada narçiçeği gibi
Açık kırmızı iki melek
Hızla yanına geldi.
Alnında yukarıya bakan beyaz hilal mühürlü
Kanatlı at melek,
İlkeler ile ilimleri disiplin etmenin
İlimleri yaymanın ve aşılamanın
Taşıyıcı nur meleği Paris’ti.
Alnında yukarıya bakan hilal
İlkeler ile bilmenin mührüydü.
İlkeleri kendinde kucaklılığına işaret
Islam’ın sembolü hilal misaliydi
Gölgesi misali*

*Sadece, güç ve dengenin
Kanatlarına sahip,
Çalışma sonucu
Meleke edinmeye sebep
Kanattan melek Parsis'le
Duruverdiler Güzelliğin karşısında.
Parsis, yüzü gözü insan misali
Pek az koyu kurşuni,
Çok az da yeşilimsi,
Renklerin bireşiminde
Şeffaf insan vücutlu
Görünunce,
Güzelliğe ayan oldu.
Bu melek özgüvenin de meleğiymi.
Her iki melek konuşmadan
Narçiçeği rengine benzer
Nüfus edici nurlarından
Kendilerinden salarak verdiler
Güzelliğe.
Güzellik Ramir-es, Paris ve Parsis'in
Nurlarıyla ruhlanınca
Kuvvetleri belirince kendinde,
Güzellik sıfatıyla
Yaşadıklarını özgünde, özgüvende
Hakkiyla anlıyor,
Hakkiyla kavriyordu.
İlam:
“İsrafil seni bekliyor” dedi.*

*Güzellik İsrafil'e döndü:
"İnsan, artık gel" diyordu.
Göz açıp kapayıncaya kadar yanındaydı.
Geriye döndü.
Fazla konuşmasalar da
Alıştiği yoldaşı
Bilgelik ve sohbet meleği İlam'a bakıyordu.
Gitmek istemiyordu.
Ama melekler kralı İsrafil bekliyordu.
Bir anda,
Kelam ağacı Sidre-i Münteha'da,
İlahi kelam cennetinde
İlam, kelamın nur ağacında
Gözlere görünmez oldu.
Zaten her bir melek
Vazifesini yaparken
Eşyada da sırlanır
Görünmez olurdu.
Güzellik,
İsrafil'e döndü.
İsrafil'in nuru
İlam'ın beden nuruyla aynıydı.
İlamın öz nuru ise
Gün gibi aydınlık nurdandı.
İsrafil devasa bir melekti.
On binlerce
Kanatlarını açtı.
Göğsünde simsiyah bir kapı açtı.*

*“Haydi, geç” diyordu.
Güzellik varlık kapısından girdi.
Bedensiz Abdullah diye bakıyordu.
Mahlükata karşı korkusu
Alınmış olsa da
Hakk’ın huzurunda O’na
Azamet görünüşünden dolayı
Huşu ile çekinerek bakıyordu.
Sonsuz karanlıkta
Hakk O’na konuşuyordu:
“Zat’ım ile görünmem
Sıfatlarımıla görünen benim”
Güzellik, sıfatı sonsuz olan,
imanla, varlığından emin olarak
Müşahede ettiği Hakk’ı
Duyduklarında da yalanlamıyordu.
Hakk’ın varlığından emin
Kalben de yalanlamıyordu.
Rabb ona sırlarını açtı
Abdullah’ın abd-liğini aldı.
Kulluk perdesi kalktı.
Varlığı artık ruhani olarak yoktu
Saf simsiyah, kapkara hiçliğini buldu.
Bu deryada katıksız
Varlık olarak bakıyordu
Buradaki karanlık saf nurdandı.
İçine baktı,
Her taraf inci tanesi misali*

*Simsiyah nurdu.
Aydınlık nurdan bir kapı açıldı
Suretsiz oradan geçti
Sayısız renkli nur taneciklerinin
Olduğu âlemde seyir ediyordu.
Bir kapı daha açıldı.
Türkuaz mavi nur deryası taneciklerine
Suretsiz bakıyordu
Böylesi yüzlerce nur taneciği
Deryası âlemleri
Beyazı, yeşili, sarısı, ebruli renklerde
Suretsiz, onlarla yekvücd geziyordu.
Asılların asılları
Hakikatlerin hakikati
Bu nur tanecikleri idi.
Aydınlık, saf, tertemiz,
Diriliğin, şuurun bakışında
Âlemlerin ruhu olan,
Kendilerinden ruh vererek
Âlemleri canlı ve anlamlı kılan
Onlardı.
Âlemleri dokuyan,
Âlemlere biçim veren,
Dokunan zaman ve mekânları
Kendilerinde tutan
Kendileriyle biçim vererek
Yazdıkları kendileriyle
Görünüre çıkaran*

*Arşın nur taneciklerini de
Görüyordu.
Gördüğü,
Meleklerin aslı olan
Nurlarını da seyrediyordu.
Gluon denilen koyu yeşil
Suretlerin tutkali, tutucusu
Var olanların, yaşıananların
Nakşedildiği levh-i mahfuz nurunu da
Seyrediyordu.
Bildi ki her şey
Nur ile varlık buluyor
Nur ile canlı oluyor
Nur her daim tavırda
Devri daim ediyor.
Bir kapı daha açıldı.
Suretsiz oradan geçerken
Artık kendisi değişti.
Kulluk perdesinden bakmiyordu.
Kendisini yalanlamadığı
Asli mertebesindeydi.
Kendisine örtünmediği
Nurun kendisiydi.
Zatını zatının bildiği
Kendiliğindeydi.
Orda Hakk'tan gayrı hiçbir şey yoktu.
Zatı hüviyeti Hakk
Sadece kendiydi.*

*Güzelliğe büründü.
Abdullah diye göründü.
Asıllar âlemi melekler göğüne inildi.
Melekler iradeleri Hakk'tan
Secdedeydi.
Kanatlılar kanatlarını kapamış
Ayaklılar ayaklarını kırmış
Başları öne eğik
O'nu selamlıyorlardı.
Güzellik Hakk ile hemhal
Hakk ile bakıyordu
Güzellik kimliği dışında
Hiçbir perdesi de yoktu.
İşte!
Şid, Rıdvان, İlam, Malik, Güneş ve diğerleri
O'nu görenler
Eğilerek secede ediyorlar.
Güzellik bu!
Olduğu gibi Hakk
Anne Abdullah'a bakıyor
Hiç durmadan ağlıyordu.
Başı kucağında oğlu için:
"Ya Rabb oğlumu bağısla" diyordu.
Abdullah gözlerini açıyordu.
Sekizinci nur göğü semasından
Birinci nur göğü semasına kadar
Hakk ile diri
Capcanlı*

*'Aslı hayatın olduğu'
Denilen âlemleri gezdi.
Varlığında bulduğu Hakk'ın,
Müşahede ettiği ayetleriyle
Birçoğunu da anlatmadığımız
Nice seyrinin hatırlarıyla beraber
Annesine bakıyordu.
Annesi:
“Öldün bir anda,
Dirildin bir anda evladım” diyordu.
Abdullah:
“Ölüm buysa eğer
Binlerce ölüm dilerim”
Abdullah artık Abdullah diye bakıyor.
Aslında ise Hakk
Abdullah perdesinden bakıyordu.”*

Hz. Pir, nurunun salınım şiddetiyile saldığı saf radyasyonda gözlere gayb olan beden gözlerini açtı. Yavaş, yavaş görünmeye başladı. Tamer yarı bayın hayretler içinde bakıyordu ona. Nefise ve Safiye de ruh gözüyle edeplice efendilerine bakmaktaydılar. Hikmet konuşulan hikmet incilerini topluyordu aklında. Faruk bilmediği bir âlemin sırlı ve hikmetli dehşetinden sarsılmış biçimde elleriyle ovuyordu yüzünü. Emre gözleri kapalı can gözüyle bakıyordu. Hadi, Pir'in dilinden nurdan dökülen mana incileriyle Kur'an ayetlerini düşüncesinde müşahede ediyordu. Azazil hiç beklenmedik bir durumdaydı, sadece ağlıyordu. Binlerce senenin sevgi ile tazelenmeyen ve hüzünle, geldiği yeri özleyen kalbi de gözüne iştirakteydi.

Hz. Pir, Azazil'e söz hakkı verdi.
“Ben insandan böyle gönül meclisi görmedim. Siz anlatırken yaşanmamış gibi yaşanan geçmişimin hatırları geldi gözümün önüne.

Oraları hatırladım, üzüntüle. Evet!.. Oralara ağladım taşlaşmış kalbimle. Belli ki Hakk'ın insanda görünüşe gelmesini pek anlayamadım.”

Hazret, Safiye'ye baktı.

“Umudum odur ki; bulduğum terbiye üzere yaşarım. Bahsettiğiniz Hakk'ın nur deryası göğünün semasında da yaşarım. Anlatılanlar içerisinde Rıdvan'ı meşrebime en yakın melek buldum. Sevgi ile hoşnutluk, selamet ve huzur bulurum. Sevenlerim de benimle huzur bulur, güzel ve değerli olan şeyleri sever... Onları sakin olarak korurum. Ben merkeziyetçi ilgi meleği olan siyah eşek görünenümlü Katva, ahlakımdaki melekem olsa gerek...”

Hazret, Safiye'ye baktı şimdi de...

“İnsan ten elbiselerini çıkartmalı. Suret perdelerini kible edinmemeli. Böylece fiiliyatıyla aşıkın Hakk'a ihlâs ve imanla, aşk ile varmalı. Melekler içinde bana yakın olarak ahlakın meleği Zaim'i buldum. Hakk ilkesiyle kişilikte dengede, ilişkileriyle haklar çerçevesinde uyumda, amellerinde ise Cenabı Allah'ı ahlaklı üzeri yaşayarak, safilinde kendini yücelere taşımak, her insanın ilahiyatı kolayca hayatı bulmasının en kısa yolu.

Özellikle Abdullah Efendinin gözleri kör eden öfke meleği Pitus, kötüyük meleği Niriyan ve şehvet meleğinin bulunduğu ortamdan uzaklaşmak istemesi, onun ne kadar iffetli olduğunu bana çağrıtırdı. Bundan da Hakk'a, O'nun hakikatine ve yaşam haklarına insanı kör eden duygulardan uzak durmak, onları kontrol etmek gereğinin dersini almaktayım. Böylece duygulanımlara sebep halleri kontrol etmek, iffet ve izzet sahibi olarak Hakk'a ahlakta yükseltmemize nedendir. Kötülüğün karanlığından kaçarcasına, iffet ve izzetle Hakk'a yükseltmek en güzel ahlaktandır” diyerek Safiye de sözünü bitirdi.

İki nurlu gözüyle Hazret, Faruk'a baktı.

“Bildiğim âlemler değildi anlatılanlar. Bilinmeyen hakkında yorum yapmak doğru değildir. Lakin öğrendiğim şu ki; bulduğumuz âlemin haklarıyla yaşasak da görününün dışında başka yaşamlar var.

Yaşadığımız âlemle sınırlı olmadığımız anlatılanlardan net bir şekilde zevkle anlaşılmakta.

Kendime en yakın bulduklarım; her ikisi de at görünümlü olan doğruluğun meleği Persin ile vicdanın, adaletin meleği Demos'tu. Haklar üzeri yaşayabilmek için bazen sert mizaçlı olmak gerek. Bazen hakları olduğu gibi taviz vermeden yaşamak gerek. Doğruluk da budur zaten."

Söz hakkı Hadi'ye verildi.

"Anlatılanların Kuran'da yeri vardır. Ayetlerde 'biz' kipiyle geçen tavırlarda kastın Hakk'ın kudretiyle O'nun sıfatları üzeri iş gören melekler olduğunu göz ardı edemeyiz. Onlar saf saf âlemi var kıلانlardır. Zaten mirac hadisesinden sonra peygamberimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) nur göğünün sakinlerini bize anlatmıştır. Büylesi ifadeler seyrin senetli ve ayetli aşıkâr örneğidir. Fakih olan âlimler bunları iyi bilirler. Böyle seyirler hususi insanlara mahsus olduğundan umumiyeti pek ilgilendirmez. Lakin iman ehli için iştikten sonra iman etmesi gereklidir. Çünkü inkâr sebebiyle meleklerle iman kaidesi hiçe sayılarak çiğnenmiş olur.

Anlatılanlar eşliğinde Hakk'ın kitabını okumak bambaşa bir zevk... Böylece tefsirden çok kaynağına inerek ayetleri tevil anlamlarıyla görmenin zevki bizler için daha hayırlı olur. Anlatılanlardan kendi meşrebime yakın olarak sohbet meleklerini -özellikle İlam gibi birçoklarını- bulmuş olsam bile birebir kendimi hiçbir melekte göremedim."

Efendi gözleriyle Hadi'ye nazar etti. Hadi nazarın etkisiyle kendini hafif loş, lakin yine de aydınlık olan nur göğü seması âlemlerinin birinde buldu. Karşısında aslan görünümlü melek Yersebut ve onun üstünde devasa koyu krem kanatlarıyla duran İsrafil'e bakıyordu. İsrafil'le, Yersebut bir ağızdan semadan seslendiler:

"Biz melaike-i noktadan Yersebut nurunun biçimlediği iki meleğiz. Hakk'ın ayetleriyle bakar, Hakk bilgisiyle zevk ederiz."

Ramir-es de uçuyordu, başının üstünde...

Aynı anda Cebraîl de göründü. Bembeyaz kanatlarıyla her tarafı ışıl ışıl aydınlattı.

“Ben ayetlerle Hakk’ın idrakine gelme ve O’nu işaret etmenin meleğiyim. Mana hazinelarının dağıticisiyim. Hakk’ın izni ve muradiyla ışık ile âlemleri aydınlatırım.”

Bu esnada Serkil göründü. Beyaz bir güvercin oldu. Hadi'nin sağ omzuna kondu. Nesneleri değil nesnelere aşkin fiiliyatında esma, sıfat ve ayetleriyle görünen Hakk'ı müşahede etmenin iman meleğiydi. Bembeyaz bir nur oluverdi. Hadi'nin varlığıyla yekvücuttu. Hadi onun yanında ilmi ledün meleği Kefi'yi de buldu. Anladı ki; birçok melek insanın hallerine hizmet etmekteler. İnsanın melekeleri olarak insandan görünmekteler.

Hadi kendinde melekeleri olan melekleri görmenin ve bilmenin zevkiyle müşahedede bulunuyordu. Kâinatta melek ama insanda meleke olarak dışlaşanlar kendisinde aynalaştığı, âlemlerin dürüldüğü insan olarak bakıyordları. Hadi bir an kendine gelince hâlâ dergâhta oturup bakınıyor olduğunu fark etti. Hayran hayran Efendisini izlemeye başladı. İçinden dua ediyordu:

“Sevgi ve muhabbetinizi ne olur bizden esirgemeyin!”

Böylesi manevi insanlar için sevmek en güzel teşekkür etmekti. Bundan sonra şunları söyledi:

“Abdullah Efendinin göklerde aslı olan ruh mertebesi en ilgi çekici noktayıdı. Anlaşılan; melekler her ne kadar bizlerde melekelerimiz olarak görünüş bulsalar da insanın aslı varlığı melekelerden daha ileri ilahi bir varlık haline sahip. ‘İnsanı en aşağılarda ve yukarılarda’ yarattık ayeti hem bu noktada hem de gök semasında görünen veliyullah ruhanilerle anlaşılmaktır. Sonuç itibarıyle melekler, sıfat olarak bize dışsal manada farklı görünüyor olsalar da Hakk’ın insanı kâmil aynasında, O’nun ilahi sıfatlarının betimlendiği simalarında, ilahi hususiyetlerine göre insan olmayı yaşıyorlardı.”

Hikmet'e bakıldı. Onun da söyleyecekleri vardı.

"Demek ki bulunduğuımız âlemde olanları hem yaştılarında örnökleyen hem de yaştıları sonucu biçimleyen evveli bir âlem var. Burada yaşananlar, evveli olan asıllar âleminin sonucu. Böyle ise kaderimiz onları, olanlarda yaşamamızın kazası. Duyularımızla göremediğimiz için akli temelini yitiren inanç temelli kabul edebileceğimiz bir âlem. Platon'un 'idealar âlemi' veya Muhiddin Arabî'nin 'ayan-ı sabiteler' dediği de nur göğü semasında karşılığı olanlar olsa gerek.

Asıl olan ise tanrısal olan sıfat ve isimleri yaşarken Cenabı Allah'ı yaşamak gerçek kaderimizdir. Büylesi kader de özde olana, isimlerini hakkı gereği ile yaşarken teslim olmak, Müslüman olmanın gereğidir. Allah'a böylesi teslimiyet ile kul olmak, özgürce kendiliğini yaşarken nesnelerine aşkın kendiliğe dönmenin de gereğidir. Yani kader, etkinlik içinde yönelimlerimiz sonucunda olgusal olanı yaşamızdır. Pasif oluş anlamını değil, aktif oluş içinde kendiliğin gerçekleştirilmesi anlamını taşır.

Bir Kur'an ayetinde 'çalıştığından/ emeğiinden başkası yoktur' denilirken de gayreti önceleyen bir anlayışta kaderimizi yaşamamız gereği beyan edilmiş değil midir? Nesneleri içinde aslina yitik olmak değil de sonuçta öz kendiliğine varma yönelimi ve etkinliği içinde bulunmak dahi emege bağlı kazanımlar edinmek dahi kendi kaderini Allah'ta bulmuş olarak yaşamak değil midir?

Kudret sahibi Allah sonuçlardan hareket ile hep rahmeti önceleyerek hikmet üzeri iş görmekte ise kader, ilahi murat üzeri yaşamaktır. Tasavvufa velilerin yaştısı da bize göstermektedir ki ilahi murada rıza göstermek, nimete şükür etmek, hikmete bağlı olarak gerçekleşen her şey ile barışı edinebilmek, kader olusunu aşmak olmasa da kadere aşkın nasıl yaşamamız gereğinin anlayışını vermektedir. "Bu bir rıza lokmasıdır" demelerinden de anlaşılan o ki rahmeti önceleyerek iş gören Cenabı Allah'tan yana varoluşa, yaşama dair ne bulmaka isek rıza ile karşılaşmasını bileceğiz.

Kanaatim o ki mesele, kader meselesi olmaktan daha çok varoluşa dair yaşadıklarımızı nasıl karşılamamız gereğidir. Elbette ki her

yaratılan fitratı gereği kader sahibidir. Ancak olay ve olguları nasıl karşılamakta isek kıtas gereği yani karma, ilahi adalet gereği ile varoluşta aynalaşma esasına dayalı olarak muamele göreceğimiz de hem Kur'an'da net olarak ifade edilmekte hem de yaşamsal olarak tecrübe ettiğimiz bir gerçeklik olarak bulduğumuzdur. Mesele önceden yazılmış bir kaderimizin olup olmamasında daha çok hem adaletin hem de adaletin gereği olarak varoluşsal düzeyde aynalaşmanın gereği içinde gerçekleştirdiklerimizin sonuçları ile karşı karşıya kalacağımız bir kaderimizin de olduğunu unutmamamız gerektiğidir.

Hikmet üzeri bakmaka isek sonuçta açık olacak içeriğin, gerçekliğin gerçekleşmesi içindir ki her şey yerinde ve gerekli olması gereği ile olup bitmekte iken hikmete bağlı bir kaderimizin olduğu kesindir. Ancak hikmete bağlı olarak ilahi adalet ve yaptıklarımızın sonuçları ile yüzleşmek, aynalaşmak söz konusu ise olmuş bitmiş olan bir kaderden daha çok gelecek anlamında gerçekleştirdiklerimizin sonucu olan kaderimize dikkat etmemiz gerektiğidir.

Meleklerin adlarına kadar söylenmesi ise böylesi anlatımları gerçekçi ve inandırıcı kılıyor. Her kültüre dilde ait isimlerin, meleklerin namı/ nişanı oluşturdan anlıyorum ki; başat kültür dilleri belli ki anlatılan kadim âlemin lisانının iz düşümü üzere o âlemin izlerini taşıyor. Bu yüzden bu meleklerin isimleri kâh Sanskritçe yahut Farsçadan, kâh İbranice yahut Yunancadan bizim dilimize de aktarılabilir. Hep akıldadır; Kur'an'a göre dillerin çeşitliliği de Rabbimizin katından bir delil...

Şurası da bir gerçek ki birbirinden habersiz bilgelik tarihi yaşayanlarının buyurduklarının örtüşmesi dikkate değer. Ayrıca iç görüşler olan rüyalarımızın dış görüşler olan yaşadıklarımızda karşılıklarının olması/ oluşması da aynalaşmanın gereği olarak örnek delil alınır ise varoluşa dair yaşananların, paralel bir âlemin kendisiyle anlaşılmaları, akı olarak kabul edilebilir.

Kalbim yalanlamadan akı selim olarak da bu durumu kabul ediyorum. Böylece biliyorum ki Hakk'ın, ilahi sıfat, esma ve ayet tavırlarının

ilkeler düzeyinde evrensel olarak biçimlendiği kudreti, nuru ile suret verdiği melekler var.

Nasıl biliyorum? Nasıl hiç durmadan anlamlı olarak düşünmeden konuşuyorum? Nasıl birçok bedensel ve ruhani durumda aynı anda bulunuyorum? Bunlar gibi sorular, ifade ettiklerinizden de anlaşılıyor ki; meleklerimiz olarak bizde karakterize edilen meleklerin ve melaikе-i noktanın mevcudiyetiyle cevap buluyor.

Tabi ki inanç, inanılanın deneyimlenerek gerçeklik arz ettiği bir yaşam yoludur. İnşallah inanan bir insan olarak ben de söylediklerini tecrübe ederim. İnancım doğrultusunda öğrendiklerimle, nedenselliğime, yaşananlara ve olanlara anlam vermek benim için de anlam zevki oldu.

Zaten inancımız dışında insan olarak ne için olduğumuzu, koşullandırılmış tabiat ile sınırlı tutarak anlamlı kılmaya çalışmak ile anlamsız kılmış olmaz mıyız? Böylece tensel düzeyde yaşayarak olay ve olguların içinde kaybolup gitmez miyiz? İnsan için maneviyatının en temel taşı olarak tene aşkı, bulunduğu âlemin öznesi kendisi olarak nedenini anlamlı kılması gereklı değil midir? Ne için olduğumuzu, gerçekleştirdiklerimizin sonucunda bulmamız, olması gereken değil midir? Hikmet, sonuçta açık olacak gerçeklikte olay ve olguları tespitler üzeri değerlendirmek ise sonuçta nedenimizi elbet bulacağız.

Hikâyede, bu âlemde yaşarken bizlere hayat dersi olabilecek en güzel nasihat; kanaatimce gök emlinin adalet ilkesi üzeri haklar ölçüsü gereğinde uyum içinde ilkelerde tutarlı olarak yaşamalarıdır. Bu da bizler için haklar üzeri gerekliklerde yaşamamız anlamına gelir. Eğer bunu başarırsak; bize etken bir âlemin yaşam biçimini, bulunduğumuz âlemde en güzel biçimde ahlakımızda olduğu gibi gösterebiliriz. Bu da ilkelerin yaşantıda görüldüğü ilahiyatın temsilcileri gibi yaşamamıza sebeptir. Aklıma gelenler bunlardır.

Manevi olarak söyleyeceklerim ise böyle bir şeyi duymadan dahi farklı açılardan bakmaya bir pencere açması sebebi zevkiyle muhteşem olduğudur.

Herkil ve Serkil meleğini melekelerimin asılları olarak kendime yakın gördüm. Yaşatarak bilinçlendiren bilgelik meleği İlham'ı kendime örnek aldım. Disiplin meleği Dedeba'dan da kararlılıkla çalışarak nasıl eğitim vereceğini anladım.

Özellikle birkaç melekte gördüğüm bir hikmet var! Meleklerin sıfatlarına göre karşıt diye gördüğümüz ama karşıt olmayan ikili birlik durumlarını değişik ilkelerde cem etmiş olarak yaşadıklarını gördüm. Bizlerin karşılık olarak gördüğü, varoluşsal olarak karşıt değil, bir ve farklı oluş içinde ikili birlik durumda yaşanan bir çeşitlenme olgusunuşmuş. Varoluş, böylesi çeşitlilik içinde karşıt olmayan farklı oluş belirimlerine aşıkın olarak bulunmakta ve yaşanmaktadır. Böylesi ikili birlik içinde bulduğumuz celal-cemal, madde-enerji, nesne-özne vb. durumlar, karşılıklar olarak değil, kendilikte karşıtı olmayan varoluşsal belirimler olarak yaşamsal düzeyde aşılmış olunması ile öznellikte karakter ve kimlik belirimlerinde bütünlük içinde yerlerini almışlar.

Misall.. Aşkı ve cebbarlığı, mavi ve kırmızı gibi birbirine karşı gibi gördüğümüz ama aslında ise karşıt değil de ikili birlik durumunda bulunan varoluşsal belirimleri ile Malik önemliydi. İki rengin nurlarını kendinde cem eden ayrıca aşk ile hüzünde ve gazap etmekte olarak karakterini bulan Malik bize de ayna idi. Biz dahi üzerimizde ilahi aşıkın galip olması sonucunda hem hasret ile üzgün içinde Cenabı Allah'a yönelmiş hem de nefsi emmarenin kötü tabiatına reddiyede bulunarak gazap etmiş olarak terbiye bulmakta değil miyiz?

Ebruli renklerde sevgi, hoşnuttuluk, selamet ve huzur yayan; siyah rengiyle de koruyucu olan ve huzursuz bırakabilen; sakınma halinde selamet ve mümin olma karakterini bulan Rıdvan...

Erilliği ve dışilliği kendinde cem eden; ilişkilerinde salih ameller sonucu iç huzur ve iç barışı bulmayı imleyen; bu sıfatlarıyla da karşılıqla aşıkın ikili birlik içinde aşıkın karakterde bulunan Zaim...”

Örneklerini nefes almadan sıralayan Hikmet; “Biz insanlar dahi Celal ve Cemal sıfatlarını vicdanda, haklar ve hukukta cem ederek farklı karakterlerde bulunmuyor muyuz? Madde-enerji, eşya-zat, özne-nesne vb. ikili durumları karşıt olmaktan daha çok yaşamsal olarak farkında olmadan yaşamakta değil miyiz?” derken Hz. Pir, ona nazar etti.

“Hikmet söz konusu ise ‘deryalar mürekkep, ağaçlar kalem olsa’ Hikmet’in konuşması bitmeden biterlerdi. Hikmet, bak bakayım! Hangi melek anlattıklarını senden doğaçlamaya ikram ediyor.”

Hikmet gözlerini kapadı. Semada karşısında şaha kalkan ilhamların meleği, boynuzlu at melek Prens'i görüyordu. Büyük ve beyaz kanatlarından rengârenk işil işil nurlar salıyordu. Tam başının üstünde eflatun bir nur zümresi, yasalar ve ilkeler ile bilmenin aklın ve mantığın meleği Herkil vardı. Ramir-es, Paris ve Parsis'te sıfatlarına göre nurlarından salarak varlıklarından hediye veriyorlardı. Hikmet gözlerini açtı. Efendisi Hz. Pir'e hayran hayran bakarak içten içe şükranlığını dile getirdi.

Hz. Pir de Hikmet'e baktı:

“Evladım doğru bildin! Ussal olarak karşıt diye bildiklerimiz, kendiliğe karşıt olmadan ikili birlik içinde bularak yaşadıklarımızdır. Allah Teâlâ'nın Cami isminin gereği olarak bulduklarımızdır. Karşıt diye bildiklerimiz, varoluşsal olarak bir çeşitlenme ve bu çeşitlenme içinde birlik içinde yaşadıklarımızdır. Bir ve farklı olusta ikili birliğin korunması hem yaratımın gerçekleşmesi hem de var olanların görünüş bulmasının gereğidir. Bizler için karşıt diye görülenler, Cenabı Allah'ın hakiki varlık olarak kendiliğinde karşıtı olan değil, karşıtı olmayan ve ikili çift kılmalar anlamında varoluşun gereği kıldıklarıdır. Bu anlamda Cenabı Allah Cami-ül ezzad değil, Camî'dir. Cami-ül Ezzad, bir zorlama olarak özdeş indirgemeci bir yaklaşımın ürünü olan bir kavram olarak hakikati ifade etmekten uzaktır.

Kendinde karşıtı olmayan, bir yani içkin olan olduğu içindir ki farklı olusta var kıldıklarını da karşıtı olarak bulmayan, bu anlamda da

karşılıtı olacak bir şeyi de var etmeyen olması anlamında Cenabı Allah, karşılıt değil de çift kıldıkları ile varoluşu olanaklı kılmıştır. Zaten “her şeyi çift olarak halk etti” derken de bunu kastetmiş olur. İkili birlik içinde var olanlar, karşılıt olmayan ötekisi veya nesnesi oluş içinde birbirlerini tamamlamış olarak vardır.

Karşılıt ise varlıksal değil, ussal bir belirleme olarak bulduğumuzdur. Süreksizlik ve farklı oluş içinde duyular ile tanık olunan gerçeklikten farklı olarak ussal olan gerçeklerin yani ilkelerin görünüş bulması için gerekli olandır. Öyle ya karşılıt oluştı gerçek olanın görünüş bulması ve çift oluştı da ikili birlik içinde birbirini tamamlıyor olarak kaim olunması söz konusu olandır. Karşılıt, duyusal olanın değil, ussal olarak gerçekliği olanın görünüş bulmasının bir gereği olarak olması gerekdir. İlkesel olanın tesis edilmesi gerektiğini bir belirimi olması ile varoluşsal olarak bulunan ve yaşanandır. İzafi oluş içinde eleştirel oluştı görünüşe taşinandır. Öznelde ise nefsi emmare sebebiyle çatışkılı veya rekabete dayalı diyalektik oluş içinde bulduğumuzdur. En temelde iyi- kötü, doğru-yanlış, güzel-çirkin, hakyatlı belirimlerinde değer biçimsel olarak bulduğumuzdur. Değer biçimsel olarak da ahlak biçimsel olunması ile varoluşu bulmamız ve varoluşu anlamlı kılmamızın bir gereği olması ile yaşadığımızdır. Değer biçimsel oluşan bir gereği olması ile hem ussal hem de varoluşsal olarak bulduğumuzdur.

Ben dahi vakti evvelinde Cenabı Allah’ı hakkı gereği bilmediğim içindir ki Cami-ül ezzad zannederdim. Biliyor olduğumuza dair yanlışlıklarımız veya yanlış bildiklerimiz, doğrunun azağı olarak bulduklarımız olur İnşallah!

Lakin bu hikâyeden çıkartılacak derslerden bir mesele de kâinatta melek, insanda meleke biçiminde fitratlarımıza göre istidatlarımız kadar hizmet çalışmalarımız sonucunda bizde görünecek bizlerde dürülü olan ilahi yetilerimizi açığa çıkarmamız gerektiğidir.

Şunu da bilin! Melekler yaratıldıkları sıfat üzere nurlarıyla beraber, nur göğü semasında Hakk ile varken kendi kendilerine yetenledir.

Böylesi yetenler bizlerde yetilerimiz olarak insan olabilmenin yeterliliklerinde görünürler.

Bilmemiz gerekir ki; insan hayatı boyunca bir meleğin ve meleklerin melekeleri olarak yaşantisında görülmesi üzere yaşasa da bu diğer meleklerden de istifade edemeyeceği anlamına gelmez. Abdullah babamın seyahati bize bunu net bir biçimde gösteriyor.

Takdir edilen nasip gayrete bağlı kılındı. Öyle ise herkesi, her işi ve her şeyi kucaklayacak geniş bir gönülle bakarak, Hakk için hizmette bulunarak gayret, gayret ve yine gayret edelim!

Kim ki hizmette gayret etti Hakk için, sonunda Hakk'ı buldu. Kim de nefsi için hizmette gayret etti, nefsinin dileğini buldu.

Abdullah babamın melekler seyrinden edinilmesi gereken en önemli derslerden bir tanesi de özgür olarak nasıl yaşanacağıdır.

'Sayısını Hakk Teâlâ'nın bildiği

Nice melekle beraber;

Sorunsuzca, nur deryasının sonsuzluğunda

Sifatlarının gereğinde,

Hakları ölçüsünde

Yaşarken hürce

Görünüyorlardı Güzelliğe.'

Hürlüğün meleği Ahid'den de anlamamız gereken; bulunduğumuz âlemde hakların ahdi üzere yaşadığımızca özgürzdür. Hakk, ilahi sıfatlarıyla Rabbimiz olarak görünür yaşamımızda. Rabb sıfatlarında biliniyor, görülüyor ve yaşanıyor olduğunda, O'na ruhlar âleminde verilen ahid böylece tutulduğunda, yaşanılıyor hürce...

Zevk adına da bilmeniz gerekir ki; her şey tabiatı gereği asılina yönelerek döner. Yer Kürede bitki, hayvan her mahlûk ölümüyle beraber melek sıfatı kazanarak asıllarına döner. Böylece nur göğü semasında yaşamına devam eder."

İlk defa böylesi bir açıklama ile Hz. Pir konuştu ve Emre'ye baktı. Söz hakkı alan Emre içindekileri dillendirdi:

“Efendim siz anlatırken, anlattıklarınız gözümün önünde öylesine yaşaniyordu ki; söyleyecek söz bulamıyorum. Aşığın yârinden yana kulağından geçenler sonucta yaşıtılıyor. Önemli olan söylenenleri yaşamaktır. Bilmek sadece yaşananları kavrayarak anlamlandırmamıza sebeptir. Yaşamadan anladığını söyleyen, sadece bilgi perdesinden bakmaktadır. Yaşananın hal ve mana zevki kişinin kendinde anlamlıdır.

Abdullah Efendi gibi yaşayanların böylesi hikâyelerini, kaynağından dinlemek; anlatılanlara benzer deneyimleri olanların, sadece ben yaşıyorum diyerek nefsi emarelerinin hilesine, benliğine düşmemeleri ve âlemde böylesi yaşayan ortak özelliklere sahip insanların da bulunduğuunu bilmelerine sebep olur. Bu da hem böylesi kişilerin yalnız olmadıklarını bilmeleri, hem de kişilik sağlığı olarak yaşadıklarından şüpheye düşmemeleri için gereklidir.

Tamer'e de gitmesi için müsaade verildi. Gözler açıldı.

Efendi Ali Emin Bey, Tamer'e: “Anlatılanlardan farklı olarak senin aldiğın ders neydi?” diye sordu.

Tamer ser-hoş ve kendinden geçmiş bir halde konuşmaya başladı.

“Abdullah Efendiden öğrendiğim Hakk'tan hiç bıkmamak ve üzerinde emeği olanlara ahde vefa ile bağlılık üzere dönüp bakabilmektir.

Hz. Pir'in ihvan meclisinde aldığım ders ise Emre'nin söylediği gibi; insanların böylesi yaşamanın sadece kendilerine mahsus olmadıklarını bilerek, kibirlenmemeleriyle şeytanlarını susturmaları gerektiğidir. Her şeyi böylece daha net görebilmektir.

Kibir şeytanımızı ahlaki olarak susturamazsa Hakk ve hakikate kör oluruz. Kibir gözleri, yaşadıklarımızın hikmetine kör kılan aşağı bir ahlak sıfatıdır. Bu sebepten dolayı saygı, tevazu ve sabrı önemsiyorum. Bu üçünü ahlak edinerek, yaşadıklarımızın hikmetini sorgulamak gerek...”

Çaylar içildi. Ali Emin Bey'in Tamer'e söyleyecekleri vardı:

“Evladım! Bu hikâyeden çıkarılacak bir mesele de meleklerin görünüşünün tarif edilmesidir. İlahiyat suretleri genelde tarif etmez bir dil üslubuna sahip anlatımda görünür. Lakin bu hikâyede farklılık arz edildi. Çünkü ilahi sıfatlar kendine has biçimlerde suret kazanıyor. Böylesi suretler ilahi sıfatların imgelendirilmelerine vesile oluyor! Bu da hayal gücünde anlamayı kolaylaştırıp unutkanlığı önlüyor. İlam'ın Abdullah Efendiye suretlerde kaybolduğunu belirtmesi; her görünenen sureti sıfatlarıyla kendisini gösterirken, Hakk ve O'nun hakikatine perde oluyor olmasındandır. Hakk'ı âlemlerde görmek muradı olanlara bu hikâye suretleri değil, kendilerini işaret ediyor. Çünkü hikâyede de işaret edildiği gibi Hakk'ın varlığı imanla yalanlanmadan, eminlikte, ilahi sıfat, esma ve ayet tavırlarında fiiliyatta sezgi ile müşahede ediliyor. Tevhidi bakışta böyle gerçekleşiyor. Bu dinin hanif özelliği Hakk'ın Vahidiyet sıfatında, vahdette böylesi tevhitsel bakışında bulunularak müşahede edilmesidir.”

Tamer için görünen o ki; Efendisi gibi keşfe bırakıklarından dolayı yorum yapmayanlar dahi konunun çekiciliği sebebi ile farklı bir yorumda veya görüşte ifadelerde bulunuyor olmalarıydı.

Evet! Herkes bir meleği veya melekleri melekeleri olarak kendisinde göründüğü için olsa gerek bu konuda görüş ve yorumlarını kimse ile paylaşamasa da kendisine söylemeliydi. Zaten bu konu içgüdüsel olarak benim meleğim nasıldır? Hangisidir? Neye benzer? Kabilinden soruları hemen akla getiriyordu.

Onları düşünmemek insanın elinden Cenneti Devran bilgi meleği Güneş ve merak meleği Zerdal tarafından alınıyordu? Her bir melek Hakk'ın ilahi tavırlarının suret kapılıryken, nasıl düşünülmelerin?

Tamer, Efendiden destur istedi, Efendi görünmez melekler âleminden patlak gözlü, orta gri renkli, tüysüz ince burunlu, iki ayaklı, insan vücutuna benzeyen, iki koruyucu melek Canip'i yanına verdi. Bir, iki ihvan dışında başkasının göremediği bu melekleri görebiliyordu

Tamer. Elif ve İşil'a usulca, 'kalın!' dercesine işaret etti. İkisinden ayrı İstanbul sokaklarında, boyunca olan meleklerle yürüyordu. Taksiyle Bakırköy'e indi. Sahilde bir banka oturarak Marmara denizini seyrediyordu.

Marmara tefekkürle anlamlı güzel gözlerde kayboluyordu. Tam bu esnada göge baktı. Koyu yeşil nurdan üç ruhani kendisini seyrediyordu.

"Gönüller ayakta efendim. Selamlar size efendim!" diyerek onlara nezaketle içinden selam verdi.

Evine vardı. Son dersi tefekkür ediyordu. Gecenin yarısı telefon çaldı. Arayan İşil'di. Korkudan hızlı, hızlı konuşuyordu:

"Evde sanki birileri var, duman misali geziyorlar."

Tamer, İlham gibi gözleri açık murakabe yaptı. Öyle ya! İlahi sohbette, gözler açık gösteriverirdi iç görü ile bakılan her ne ise:

Tamer "Korkma, iki cin" dedi İşil'a.

Yanındaki meleğin birine baktı. Melek anladı. Anında görünmez oldu. İşil'in evinde yarı insan boyundaki siyah cinleri uzun parmaklı eli ile enselerinden yakaladı. Onları aldı. Gözden kayboldu. Sivri, genişçe yukarıya doğru uzantıları olan kubbeli bir cin sarayına vardi. Nöbetçileri göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Cinleri, padişah efendilerinin önüne attı. Padişah genişçe bir salonda, sırtlığı uzunca bir tahtta oturan, gri renkli, heybetli, sivri kulaklı, oval basık yüzüyüdü. Sorumlu olduğu cinler önüne atılınca ayağa kalktı. İnsanları cinlerden koruyucu melek tehdit edercesine; "gerekeni yap!" dedi. Cinlerin insanları rahatsız etmesi yasaktı. Ama bu yasağı delen cinler her zaman bulunurdu.

Tamer murakabe ile baktı. Cinler İşil'in evinde yoktu. Cep telefonuyla İşil'i aradı:

"Rahat yat! Oradan alındılar" dedi.

Melek Canip odaya girdi. Vazifesine devam etti. İşil evhamlanmıştı, evinde yatamıyordu. Gözleri karanlığı yokladı. Evin bütün ışıklarını

yaktı. Aydınlık korkularının üzerindeki ağırlığını hafifletti. Gözleri yorgun düşüne değin dirense de nihayet uyuyabildi.

Gün ezanla başladı. Gözler açıldı. Ezan dinlendi. Cenabı Hakk'a salâtlar yapıldı. Yatağa sırt üstü uzanıldı. Gözlerden çıkan yeşil, mavi, sarı nurlar beyaz tavanda ışık cümbüsü oluşturuyorlardı. Bir süre böyle devam etti. Gözler salınan radyasyon sebebiyle yanarcasına acıyordu. Gözler kapandı. Uykunun sonu gün ortasıydı. Sohbete geç kalmama telaşıyla ve bir an önce Efendiyi görme aşkıyla aceleyle kalkıldı. Kıyafetler giyildi. Dişler fırçalandıktan sonra evden aç karnına çıktı.

Kapı açıldı. Elif muhabbetle Tamer'i karşıladı. Efendi terastaydı. "Oğlum, neredesin!" diyerek seslendi.

"Geldim efendim!"

Ali Bey'in sağ eli uzanıp Tamer'in sağ eline dokundu. Dokunulan el, önce dudaklara ardından kalbe götürülerek selamlanıldı. Ali Emin Bey genelde hâl hatırlatılmazdı. Çaylar içilir, sohbet edilir. Sorusu olan sorar, bazen de konuşulmak istenen mevzuyla alaklı kitaplardan pasajlar okunur, sohbet böylece uzardı.

O gün bir farklılık oldu. Efendi Ali Emin Bey, Tamer'e bakarak; "annen baban nasıllar?" deyiverdi.

Tamer; "Malumunuz Efendim! İki gün önce konuştum. Annemin baş ağrıları dışında ikisinin de durumunun iyi olduğunu söylediler" diyerek cevap verdi.

Ali Emin Bey "inşallah!" dedi.

Cep telefonları kapandı. Ali Emin Bey çayını içerken teras sohbeti başladı. Tamer, Efendisi konuşmaya başlamadan saygısızlık olmasın niyetiyle murakabe için gözlerini kapamazdı. Ali Emin Bey'in sesini duyduğunda gözleri kapandı, Hz. Pir'in dergâhındaydı yine...

Onları sohbet salonunda değil bahçede görüyordu. Dörder kişilik on iki adet tahta masa ve sandalyeler ardı ardına... Çimen, papatyaya ve menekşelerin üzerinde sıralı olarak duruyorlardı. Dergâh tanımadığı

insanlarla doluydu. Sakallı sakalsız, bıyıklı bıyiksiz daha önce görmediği erkekler ve başörtülü Anadolu kadınları vardı. Rengârenk güzel basmadan fistanlar giymektediler. Oturuyorlardı. Genç delikanlıklar, genç kızlarla beraber kâh tabak, kâh çatal kaşık, kâh sinilerde etli pilav, ayriyeten ayran ve tandır ekmeği diziyorlardı sofraya. Masada gül şerbeti de hazır bulunuyordu.

Hz. Pir dergâhın taş kapısından kiraz, erik, elma, dut, üzüm, kızılçık, incir, ayva ağaçlarıyla dolu genişçe bahçeye girdi. Etrafı taştan bir duvarla örülüydü. Geneli toprak saman karışımıyla sıvanan duvarda yer yer çiplak taşlar da göründüğü için bir citle çevriliydi.

Hz. Pir'in arkasından şirin ve aydın yüzlü, orta boylu, beyaz fistanlı, başında beyaz yazması olan Nefise ve yanında ondan uzunca, siyah yelek ve beyaz hâkim yaka gömlekli Faruk vardı. Belli ki, nikâhları kıyalacaktı. Onlar gönülden de sevgiliydiler lakin sohbetlerde sevgili olduklarını belirten göz kırpma ve gülüşmeye dair hiçbir nişan göstermiyorlardı.

Pir'in yetiştirdiği erenlerden olan anne ve babalar Hz. Pir'in kıldığı sade bir nikâh istediklerinden fazladan bir kalabalık yoktu. Nikâh kıyıldıkta sonra sofraya oturuldu. Hz. Pir, Tamer'in ruhaniyetine göz attı. Er selamı verildi. Selam alındı.

Hz. Pir, Tamer'e "bedende bulun! Karnın açtır, gel!" diye seslendi.

Ruh beden aç değildi. Haliyle terasta aç olan bedendi. Ruh beden, cisimden bedenlendi. Hz. Pir'in yanına oturdu. Emre, Efendisinin yanına oturan kişiye bakıyordu. Aslında Tamer'e, Emre pek tanık geliyordu. Neşe dolu sofrada herkes edeple yemeğini yedi. Gül şerbetlerini de içtiler. Açı Tamer yediğe, Ali Emin Bey'in yanında karnı da doyuyordu. Yemekler yenildi. Sofralar toplandı.

Hz. Pir yaşlıca haliyle, "sohbete geçelim!" dedi.

Cümle ihvan, dergâh salonuna toplandı. Yeni nikâhlı evliler gerdek yerine sohbetteydiler. Azazil erken geldiğinden salonda oturuyordu. Hz. Pir gelince ayağa kalktı.

Hz. Pir'in yetiştirdiği erenler onun işaretiyile arkaya oturdular. Dersi gören eren ihvanlar yerlerine işaret edildiler. Tamer için Hz. Pir'in karşısına bakan yere minder konuldu. Oraya oturdu. Artık Ba-nın noktası ve dairesinden terfi eden Nun yarım dairesindeydi.

Sesler kesildi. Hz. Pir hafiften başını öne eğdi. Gözleri kapandı. Sohbet başladı. Hz. Pir bedeninin tamamından nur salarak konuşuyordu:

*"Selam! Gönülden evli olanlara,
Dengini bulanlara,
Hak nikâhları kılınıp,
Birbirlerine helal olanlara,
Üzerlerinde görünüş bulan
Kudreti birbirlerinde sakinleştirenlere,
Birbirilerine varlık aynası olanlara,
Hakk'ın Rabb, Mevla, Mürebbi
Ve diğer esma tavırlarını
Yuvasında bulacaklara.
Birbirileriyle arınacaklara.
Sevgiyle beraber olup
Hakk'ın nurunu salanlara
O'nun nurunu paylaşacaklara.
Tamamına erip de
Hakk'ın halifesi
Hediye edileceklerle!
Selam!
Kemâlâtı arayanlara
İmanla müşahedesinde
İhlâsla yaşantısında
Hakk'ı sevgiyle bulanlara!
Pir ruhuyla gökte*

*Güzelliğe bakıyordu.
Diri Hakk'ın nuruyla
Güzellikten bakıyordu.
Güzellik toparlandı
Dergâha koşuyordu
Dergâh kapıları açık
Kuşlar dahi ötmüyordu.
Ulu Pir Muhammed
Hasta yatağında yatıyordu.
Güzellik anladı.
Pir'i yaşam kefaretini ödüyordu.
Yaşamından ömür veren
Nur göğüne gidiyordu.
Divan yatağının başında
Güzellik ona baktı.
Hüngür, hüngür ağlıyordu.
Hakk'ı kendisinde gördüğü Pir'i
Nur göğü semasına intikal ediyordu.
Pir güzelliğin elini tuttu:
“Evladım sensin!
Ocağı canlı tut!
Dergâh kapısını açık tut!
Hakk'ta, Hakk'a, Hakk'la
Hakk için hizmeti daim tut!
Böylesi niyette
Kendini,
Gönlünde canlı tut!” dedi.
Güzellik baktı.*

*Göklerde gördüğü
Muhammed, Ali yüzü
Efendisinden salınan nurla
Biçimlenen manevi yüzüydü.
Kederden, üzüntüden değil
Dayanamıyor ağlıyordu.*

*Göklerde gördüğü Kutb-ul Aktab
Efendisinin kendisiydi.
Bazı duygunun sebebi
Bulunur dışarıda.
Bazı duygunun sebebi de
Bulunamaz dışarıda.*

*Güzelliğin aşkı, imani, ihlâsı, hüznü
Hepsi gönlün nur deryasındandı.
Zaten her ne yaşanıyorsa
İlahi âlemde yaşananların sonucundandı.
Güzellik özünden geldiği gibi ağlıyordu.*

*Ruh nefesi ağızdan verildi.
Ağızdan çıkan nur
Koyu parlak mavi ve yeşildi.
Gerçek ölüm böylesi tadıldı.
Efendi toprağa verildi.*

*Güzellik Mecnun gibi
Kırda bayırda ağlayarak gezdi
Bu ölüme isyan değil
Efendisini sevdiğindendi.
Aradan epey zaman geçti.
Efendisinin ruhaniyetini*

*Görüyor olsa da
Onu hep özlüyordu.
Böylesi halde gezerken
Bir çeşmenin yanına oturdu.
Çeşme başında ağlamaklı
Hüzünlü masum bir halde durdu.
İki güzel bayan
Kovalarla çeşmeye su almaya geldi.
Güzellik onlara bakmadı.
İki bayan konuşuyordu.
Güzellik kulak misafiri oldu.
Beyaz eşarplı esmer bayan:
"Duydun mu Kezban yengenin yaptığını.
Üvey oğluyla kocasını
Birbirine düşman etti.
Baba oğuldan ayrı, oğul da babadan ayrı,
Birbirlerini hatırlamaz oldular
Baba ile oğlun sevgisini
Nifakla helak etti' diyordu.
Yeşil, kızıl, siyah desenli eşarplı
Kumral bayan da
'Dedikodusunu yapmamak lazım!' diyordu.
Güzellik söylenenleri düşündü.
Baba ve oğula dualar etti.
Düşüncesinde Hakk
Ona Davud'un hikâyesini hatırlattı.
Doksan dokuz cariyeli Davud.
Bir tane eşi olan,*

Askerinin eşini sevdi.
Güzellik melek Şit'in mührü üzere
Düşündüğünü, ruhun can gözüyle
Olduğu zamanda görüyordu.
Pir'de güzellikle bir
Olduğu gibi O'ndan bakıyordu.
Görünen orta boylu,
Siyah ve az uzun kıvırcık saçlı
Fazla genişçe olmayan hafif kalkık burunlu
Peygamber Davud'tu!
Güzel bir bayana bakındı
Göbeğinden göğsüne doğru
Aşk oku atıldı.
Oku atan türkuaz mavi nurunda
Yüzü, gözü, siması belirsiz olan
Küçük bir insan misali,
Gönülde yeni doğan
Umutsuz, hüzünlü aşkların meleği Hercai'ydı
Aşk kiminin dilini
Bülbül misali şakıtı.
Lakin âşık Davut sadece bakındı.
Aşk, dilini lal kıldı.
Önce bir şey yapmadı.
Gece, gündüz düşündü.
Suret aşkı bu
Hakk'tan gafil bırakırdı.
Faniliğin sureti
Nifak yalayı oldu.

*Davud'la Hakk'ın arasına girdi.
Aynı nifak
Soy ve din kardeşiyle
Arasına da girdi.
Davud askerini
Sınırda gönderdi.
Karısına "ihtiyaçlı mısın?" diyerek meyletti.
Hakk böylesi meyle
Müsaade etmedi.
Davud'a iki elçi melek gönderdi.
Meleklerden bir tanesi,
"Ya Davud! Davamızı hallet" dedi.
Davud'un yanında
Görünmez karanlık siyah nurdan
Karanlık bir boşluk gibi halk edilen
Her türlü korkunun suretlerine bürünен
Korku meleği Zergon durdu.
Davud onu görmedи.
Diğer iki meleğe bakındı.
Onlardan korktu.
İhraama bürünür gibi
Biri mavimsi, diğeri kırmızı
Elbiseler giyen melekler
Davud'a bakındılar.
Meleklerin insana benzedikleri yok
İnsan gibi görünüyorlardı.
Mavi elbiseli melek Demiol
Kırmızı elbiseli Celmon'dan*

*Şikâyetçi gibi olup
Mazlum, mazlum konuştu.
“Kardeşimin doksan dokuz koyunu var, benimse bir
Ona da göz diki.
Şimdi ne yapmalıdır?” dedi.
Gök semadan kremlen az bir şey koyu kanatlı bir melek
Hal meleklerinin kontrol meleği Haylim
Diğer adıyla da Zepliyn.
Hal meleklerini makaslayan
Halden hale geçişi sağlayan
Kudretli bir melek
Korku meleğine kanatlarını çırparak
Her çırpışında rengi gibi nur taneciği salarak
‘Vazifen tamam haydi git’ diyordu.
Korku meleği gitti
Davud rahatladi.
İmtihan edildiğini sandı.
Hatasını anladı.
Kadının rızasını aldı.
Askeri sınırdan çağırıldı.
Niyetini hakkıyla bildirirdi.
Adama mehrini verdi.
Sevdiği ile nikâhlandı.
Güzellik bakındı.
Kadınlar gidiyordu.
Anladı ki Hakk ona
‘Suret putunu kır!
Surette nifak yalanını aş’ diyordu.*

Güzelliği bir titreme aldı.

Hakk'ın varlık nuru üzerinden görünüş buyurdu.

Dilinde Hakk doğuşat sundu.

'Suretler gelir geçer.

Hakk sıfatlarıyla devreder.

Bugünde de güzellikten devir eyler.

Bazen olur kullarına

Hakk böyle kelam eder.'

Güzellik anladı.

Fani âlem burası

Suretler kalıcı değişdi.

Baki olana dönmedikçe

Suretler insana zindan demiriyydi.

Hakk'ı hakkıyla yaşamak için

Demirleri aşmak gerekirdi."

Tamer yakinen müşahede ediyordu. Hz. Pir'in dilinden kendisi değildi konuşan; hal, makam ve mertebelere göre konuşan Hakk'tı ondan...

Derken Hz. Pir gözlerini açtı.

Azazil; "Vallahi ben Hakk ile kulları arasında nifak tohumu, vesvese sunarım. Kullar ile kulların nifakından yana Hakk'a siğınırım" dedi.

Hz. Pir, Emre'ye baktı. Emre, Efendinin müsaadesiyle konuştu.

"Gerçek aşığın surette işi ne?

Lakin Hakk O'na Suretten konuşunca

Suret O'na Hakk gibi Görünür.

Hakk 'gibi'yi istemedi.

İsteseydi,

Suretlere tapınılmamasına

Müsaade ederdi.

*O; hakkıyla bilinmeyi diledi.
Akıl ile suretleri biliriz.
İman ile de Hakk'ı müşahede ederiz.
Sifat, esma ve ayetleriyle
Fiiliyatından müşahede ederiz.
Kul olarak bize düşen vazife şudur ancak;
Suretleri değil iman ile suretlere aşkin olanı görmek.
İlahi sebeplerden ve vesilelerden
İlahi aşkin diliyle kurtulup
Dedikodu edenden dahi
Hakk'ı dinleyebilmek..."*

Faruk'a müsaade verildi.

"Emre'nin dediğinden hareketle söylemek gerek, Hakk suretlerle kendisinin sınırlanmasını istemiyor. İsteseydi, Peygamberler kırarlar mıydı suret putlarını? İbrahim Efendimiz Kur'an'da buna güzel bir örnek değil mi?

Hikâyede geçen baba oğul bizlere sadece ders çıkarmamız gereken bir misaldır. Adı üzere Allah kuludur, Abdullah Efendi...

Hâşâ! Allah baba, o da oğul olur mu? Zaten İsa Efendimiz bu konuda Kur'an'da örnek değil mi?

Suretler, tutkular, dışarıdan kaynaklanan duygulanmalara sebeptir. Duygulanmak ve tutkular güzeldir. Ama aşırısı bizi Hakk'a gafil kılar. Faniler yerine baki olan Hakk'a yönelmek elzemdir. Haklarında her şeyi bilmek ve haklar üzeri yaşamak gereklidir. Suretlere de istek, arzu ve tutkularımızla haklarının dışında varlık vermemek zorunluluktur.

Abdullah Efendi gibi ilahi aşk ile yanalarlardan değilsek eğer, tutkular bizi işleri oluruyla görmemimize ve yaşamımıza kör eder. İlahi aşk ile yanalar ve peygamberler bu konuda bize istisna örneklerdir.

Efendimiz, Davud'un korku meleği Zergon sebebiyle yaşadığı korku ve hallerimize sebep durumların kontrol meleği olan Haylim bize

gösteriyor ki hallerimizin kontrolü meleklerden olduğundan pek zor. Bundan dolayı disiplinle, bizler kendimize, duygulara sebep tutkularımıza ve duygularımıza elimizden geldiğince hâkim olmalıyız. Böylece Haylim meleği de inşallah! Melekemiz olarak bizde görünüş bulur.”

Hazret, Nefise'ye müsaade verdi.

“Duygular insanı alır götürürler ya hayâllere ya suretlere yahut ilahi esinlenmelere veya nur gögüne...

Duygular tutkuyla yaşandığında sebepler ve vesilelerdeki işin hakkı, oluru yani hikmeti anlamını yitirir. Bir nevi toplum yaştısında olumsuz bir durum olarak görünse de bu; kişinin zevkini sadece duyguyu yaşayan kendisi tadar.

Kanaatimce hikâyede dikkat çeken önemli bir hususiyet de Davut efendimizin tutkuyla bir kadını sevmesi sonucunda hata yapmasıdır. Hatasıyla onu eleştirebiliriz. Lakin insan, ilahi sıfatların karakterize edildiği biçimliliğiyle ilahi bir cazibeye sahiptir. Nasıl olur ki biçimliliğin ilahi cazibesine yenik düşen bir insanı yargılarız? Bence Davut efendimizin yaşadığı hadiseden; bir kadına olan aşkı sebebiyle değil, tutkusuna esir düşerek hata yapmasından dolayı ibret almamızı.

Abdullah Efendi ise sizi sevdigimiz gibi Pir'inde, fiiliyatında suretsiz görünen Hakk'ı seviyordu. Hakk'ın suret perdesi kalkınca da buna dayanamıyordu. Bunu da sadece duygular ve tutkularla anlamak kâfi gelmiyor. Böylese aşk olsun! İnsanın varlığı sevdigiine Mecnun gibi feda olsun.

Abdullah Efendi gibi Pir'ini sevmek, Pir'in kendisinde noktalamanmasına sebep... Kim, neyi veya kimi seviyorsa onunla beraber veya o olarak yaşıyor. Onu kaybetmek büyük bir acı oluyor. Lakin sonuçta herhangi bir sebepten bu acı bizleri bırakıp gidiyor. Abdullah Efendinin kederini, hüznünü, acısını bırakmasına ise Hakk'ın duygular çeremesinden dolduran kadınlar sebep oluyor...”

Bu son sözden sonra Hz. Pir, Nefise'ye gülümserken “Canım kızım!” deyiverdi:

“Bak anlattıklarına!.. En sonunda öğrendin, hayatı nasıl okumak gerektiğini... Senin söylediklerin doğrultusunda Davut Nebi hikâyesinden alınması gereken derse ek olarak şunları söyleyeyim: Kudret genelde erkekte eril, kadında ise dişil tesir ettiğinden birbirlerini tamamlarlar. Davut Nebi’de eril kuvvet çok yüksek derecede beliriyordu. O kadına âşık olmasıyla beraber eril kuvveti de dinginleşeceği bir suret buldu. Aşk bu kuvveti sakinleştirir. Bu kadınlar için de böyledir. Bu iki kuvvet biçimini birbirlerinde tamamlamasalar ya nefsanî sorumlara ya da bedensel taşkınlıklara sebebiyet verebilirler. Genelde bu kuvvetlerden cazibe kadınlarda salınımda, çekicilik ise erkeklerde akıcılıkta biçim bulur.

Cazibe insana kendini unutturur. Çekicilik ise insanın kible edinmesine sebeptir. Zaten bundan dolayı hep kadınlara bakılır. Erkekler istisnalar dışında pek bakılması değildirler. Bu meleklerimizin nur göğündeki melek karşılaşıkları, heyecan meleğinden farklı olarak iki kanatlıdırlar. Yeşil olanı Heroklis çekiciliğin meleği, mavi olanı da Elohim kazabenin meleğidir.”

Hz. Pir konuşmaya devam ederken anlattığı iki meleği Tamer iç görüyle, günden de aydın semalarda birbirlerinin etrafında uçarak ve süzülerek raks ettiklerini seyrediyordu. Her iki melek de raks yaparken çırptıkları kanatllarıyla işil işil nur saçmaktadır. Tamer bir an Hazretin kendisine baktığını fark edince onu dinlemeye devam etti.

“Gönlündeki duygular çeşmesinden beslenen Abdullah babama da misal olarak Hakk, onu çeşme başına oturttu ki haline vakıf olsun...”

Sözle birlikte Hz. Pir, Nefise’ye nazar etti.

“Bak bakalım! Göklerde bu olaya sebep veren kimdir?”

Yeni gelin Nefise gözlerini yumdu. Abdullah Efendiyı çeşme başında otururken gördü. Nur göğü semasından sevdiği Pir'in ona meleklerle beraber baktığını kol kanat gerdığını fark etti. İftiharla; “o benim evladımdır” dediğini de duyuyordu.

Ardından Abdullah Efendinin ruhaniyetini Hakk ile nazar ederken gördü. Hakk nazarıyla Abdullah Efendi tasarruf kuvvetiyle kadınlardan

genç Abdullah'a konuşuyordu. Kadınlardan Abdullah Efendiye Hakk'ın kendisi böylece kelam ediyordu.

Nefise gözlerini açtı. İçinden; "İnşallah! Biz de size layık olur, aslına varanlardan oluruz" demek ihtiyacını duydu.

Tamer, Sevgi'ye âşık olmasının hikmetini anlaya dururken, bir yandan da "çok farklı biçimlerde oylara bakabilen bu çift nasıl anlaşır?" diye düşünüyordu.

Hz. Pir ona; "Evladım!" deyiverdi: "Ders bir ömür boyu yaşanacak olandır. Geçen derste öğrendiğini unutma! Her iş ve her şey, özde bir ve varoluşsal beliriminde farklı olan ikili birlik içinde birbirini karşılayan, tamamlayan ve yeni bir oluşa taşıyabilen çiftler içinde gerçekleşme olanağı bulur. Böylece varlık sahnesindeki şeyle hakkiyla yaşam bulur."

Bu arada Faruk ve Nefise'yi imleyen sözüyle sohbetleri özümsemesi gerektiğinin dersini de vermişti.

Hz. Pir hemen ardından Sevgi'yi işaret edercesine konuşmaya devam etti:

"Yaşadığımız her şey ve her işin binlerce nedeni olan bir hikmeti vardır. Elden geldiğince her bir nedenden, hikmetine vakıf olarak yaşadıklarımıza bakabilmeliyiz. Böylece Hakk Teâlâ'yı daha mükemmel bir biçimde anlayabiliriz."

Böylelikle çeşitlilikte yaşadıklarını anlayarak, Hakk'ı tavırlarının hikmetinde daha iyi ve doğru biçimde anaması gerektiğinin aklını verdi.

Tamer söylenenleri göz kapaklarını yavaşça kapatıp açarak anladığını işaret ederek Efendiye bakıyordu. Hz. Pir, Safiye'ye nezaketle işaret etti!

Söz hakkı verilen Safiye; "Her iş hikmetiyle vuku bulur" deyip ekledi: "Dedikodu kadınların yaptılarından, -nifakçı Kezban karakterinin sebep verdiklerinden- ve Efendimiz Davud'un hevâsına uyup hata

yapmasından bizlere nasihat dersi veren Hakk'ı müşahede ediyorum. Hayırdañ şerr, şerr diye bildiğimizden de hayra sebepler çıkarın O'dur. Durum böyleyken hikmetinden bakıyorsa insan! Sebeplerde nasıl hata veya yanlış görür?

Bunun içindir ki bize ibret olan olayları dahi Hakk'tan nasihat bilip horlamadan ve alay konusu etmeden hikmetiyle görmek gerektidir. Hikâye bu ahlaki daha iyi anlamamı sağladı."

Konuşma sırası Hikmet'e verildi şimdi:

"Hikâyedeki temel konu suretler ve duyguların ilişkilerimizde belirleyici iki öğe olduğunu söyleyebiliriz. Lakin hikâyenin can alıcı kısmı duygular üzerinden yolunu yitiren kişilere Hakk'ın suretler üzerinden iradesini takdir ederek kudret elini uzattığıdır. Bundan daha önemlisi, olay ve olguların üzerinde hepsinden aşkin olan mutlak bir iradenin bulunduğudır. Bu irade gösteriyor ki; Mutlak Şahıs nesnelere aşkin fiillerde kendini gösteriyor. Bu da gerçekleştirdiklerinin etkinliği içinde tikel ve tekil belirimler üzerinden tümel belirimleri ile görünüşe gelen Hakk'tan bakmadığımız sürece tevhitsel görüye vakıf olamayacağımızı gösterir.

İman ediyorum ki; Hakk Teâlâ Mutlak Şahıs olarak, görünen her türlü cüze aşkin varlık olarak ilahi sıfat tavırlarında fiiliyatta sadece kendini göstermektedir. Zaten Kur'an'da içte ve dışta ayetlerini göstereceğini söylüyor. Bu da bize her türlü olay ve olguların O'nun işaret ettiğini belirtir. Yaşanan olay ve olgularda Hakk'ı müşahede olgunluğuna gelenler için yaşananlar sadece ayettirler. Yani Hakk'a işaret eden delillerdirler. İki melek ve efendimiz Davud, Abdullah Efendiyle iki bayanın çeşme başı sohbeti hikâyeleri buna güzel örnektir. Böylese algıya sebep şiddetli aşk, tutku ve korku gibi duygulardır.

Abdullah Efendimizde aşk, Davud efendimizde de anlık korku böylesi algılara sebep oluyor. Demek ki bazen kendimizi kaybetmemize veya kendimizi unutmamıza sebep aşk ve korku, bazen de manevi düzeyde algının akort edildiği duygular oluyor.

Hakkını vermek gerekirse şükretmek durumundayız. Aşk ve korku; bazen hata yapmamıza sebebiyet bile verseler, yaşananlara daha çok duyarlı olmamıza sebep olduklarıdan iyi ki varlar..."

Hadi, mübarek iki gözün kendisine 'konuş!' dercesine baktığını gördü.

"Anlatılanların düşüncemde çağrıştırdıklarından benim için en önemlisi şu: İki kadının ve iki meleğin konuşmaları üzerinden Hakk'ın o iki kuluna kelam etmesi oldu. Bu da iki konuşanın üçüncüsünün Allah olduğu ayetini yakinen anlamama sebep... Böylece sebep ve vesile dairesinde her ne var veya oluyorsa Aliyy olan Hakk ile olduğunu daha iyi anladım.

Benim hikâyeden aldığım naçizane ders; aşk ve tutku sebebiyle hatalar yapabileceğimiz. Abdullah Efendinin Hakk tecellisine kıyasen Pir suretine müptela olması, Davud efendimizin ise tutkulu hevâsı sebebiyle hakkıyla amel etmeyi unutması hata olarak görülebilir. Lakin ikisinin de Hakk'ın hikmet üzeri yardımıyla toparlanarak, Hakk'ın muradıyla haklar üzeri filiyatta doğru yolda bulunmaları bizlere derstir. Hatalar yapabiliriz. Ama önemli olan hataları doğru niyet ve amellerimizle düzeltebileceğimiz gerçeğidir.

İki elçi melekten de bin nasihat vermektense yaşamın içinden bir örmekle ders verilmesinin ne kadar önemli olduğunu anladım. Görünen o ki; sözden daha çok yaşadıklarımızdan etkilenederek ders alıyoruz. Deneyimlediklerimizle daha bilinçli ve anlayışlı olgun karakterlere sahip oluyoruz."

Hadi'nin bu söyleviden sonra Tamer kalkması gerektiğini düşünürken Hz. Pir eliyle yukarıdan aşağıya doğru yavaşça işaret ederek, beklemesini belirtti. Tamer ayağa kalkan hazırlı beraber ayağa kalktı. Cemaatin tamamı da ayağa kalktı.

Hz. Pir aylardan bu yana gönül nikâhları Hakk tarafından kıyılmış olan bu yeni evlilerin artık baş başa kalmalarını istiyordu. "Bugünlük sohbet bu kadar" dediğinde Dergâh salonundaki ahali Hazretin muradını anlamıştı.

Evvela nikâhlı gençler Hz. Pir'in elini öptüler. Hazret kendisine sırtlarını dönmelerini istediler. Sağ eliyle sırtlarının yukarıdan aşağıya üçer defa mest etti.

Hz. Pir: "Allah size salih ve salihalar nasip etsin!" diye güzel dualar ve Arapça ayetler okudu. Okuduklarından birinin de Kevser suresi olduğu hafiften duyuluyordu. Eller onde bağlı, altı yedi adım geri geri giderek sonra da önlerine dönerek tek, tek tüm ahali Hz. Pir'in huzurundan ayrıldılar.

Salon boşalırken Azazil'e baktı Tamer. Kaş ile göz arasında, göz kirpana kadar o da gözden kayboldu. Odada Hz. Pir, Tamer ve bodur boylu, simsiyah renkli, yüzü gözü fazla belli olmayan, gözleri duruma göre siyah veya kırmızıya dönen bir melek duruyordu. Adı Cirfin'di, koruyucu meleklerdendi. Hz. Pir ona da dudaksız gönül diliyle gitmesini söyleyince o da gözden kayboldu.

Tamer gönlünden; "Efendim! Korunmaya ihtiyacınız var mı?" dedi.

Hz. Pir de aynıyla yanıtladı: "Evladım! Beden Kur'an'ın sayfaları gibidir. İçinde kudret, hikmet kelamı barındırırsa da bazen olur korunması gereklidir. Zaten Ayet-el kürsü, Nas ve Felak suresi bu yüzden indirilmedi mi?"

Ali Emin Bey sohbeti bitireli bir iki dakika olmasına rağmen Tamer gözleri kapalı bir halde Hz. Pir'in yanındaydı.

Hz. Pir; "Senin yorumun nedir?" dedi.

"Malumunuz, hikâyeden anladığım şu: Gönüller fethedildikten sonra vazifeli olanlar geldikleri ilahi âleme geri dönüyor. Sohbetten ayan olunan ise sizin Hakk'ın nur göğüne intikal edeceğinizdir."

Gözleri yaşlı bir biçimde Efendiye bakan Tamer'in dudakları içерiden hareketle kıpırdadı. Ve hiçkira, hiçkira ağlamaya başladı.

Hz. Pir "Bak, sen de Abdullah oldun" diyordu: "Abdullah ulaşılmaz bir seyir sahibi olmaktan daha çok her insanın yaşamında, karakterinde farklı bir biçimde görebileceği bilmeye ve Hakk'a haklar çerçevesinde varmaya aç, örnek yaşam ahlakına sahip bir insandır.

Mademki insandır. Ulaşılmaz da değildir. Bizlere ulaşılmaz olan ulaşamayız dediğimiz ve böyle diyerek kendimizi gayretten yana sınırladıklarımızdır.

Bu sözler sana nasihatdir. Bil ki Hakk'ın varlığında ulaşlamaz ve imkânsız bir şey yoktur. İmkânsız denilenleri samimiyetle dile ve dileğine ulaşmak için gayret et. Bak nasıl gerçekleşiyorlar!"

Hz. Pir sözün sonunda soruverdi: "Benden bir dileğin var mı?"

"Efendim! Sizden rızanızı ve sizi dilerim."

Hz. Pir beyaz ışıl ışıl parlak nur salınan elini Tamer'in evvela başına sonra kalbine koydu. Tamer bedenine akan nurun, ruhunu kuşattığını hissediyordu.

Hz. Pir: "Ağzını aç" dedi.

Tamer istenenin yaptı. Hz. Pir yaşlı olmasına rağmen kuvvetli bir biçimde açık ağıza üfledi. Açık ağızın sahibi varlığına sirayet eden, kendisine üflenmiş ruh nurunu iyice içine çekti. Gözlerinden akan gözyaşı durmuyordu.

Hz. Pir; "Şimdi evladımız Ali Bey'e gidebilirsin" dedi.

Gözler açıldı ihvan gözleri kapalı hıckıra hıckıra ağlayan Tamer'e bakıyorlardı.

Ali Emin Bey; "Görüşünü gözlerindeki yaşlar hatırlıyor evladım! Bugün bu kadar yeterli" dedi.

Tamer'in arkasından Elif de müsaade aldı. Asansöre bindiler. Elif teselli niyetiyle, gözleri yaştan kanlanmış Tamer'in elini sıkıca kavradı. Tamer bu samimi niyete karşı aynıyla mukabele etti. Beraber bir şeyler yemek için Bahçelievler'deki bir alışveriş merkezine gittiler.

Tamer açısından Elif'le konuşmak huzur vericiydi. Yüzünün sadelik ve masumiyet içeren güzel ve sade olan hoş bir ifadesi vardı. Birbirlerine bakmak ikisine de zevk veriyordu.

Yemeklerini yerlerken günün sohbet konusunu konuşuyorlardı. Bir ara Elif, Hz. Pir'in dilinden evliliğin önemi adına dile getirilenleri

düşündü. Bunun farkına varan Tamer “anlatılanlardan önce evliliğin manevi olarak ilahi düzeyde ne kadar çok önemsendiğini bilmiyordum” dedi. Elif’le -evlilik de dâhil olmak üzere- birçok konu hakkında zevklerini paylaştılar.

Tamer, Elif’i evine bırakırken kuzeni Recep’i görüverdi. Yolun kenarında park ettiği arabasının içindeydi. Recep araçtan çıkışip selam verdi. Kaybettığını arayan bir insanın ses tonu ve argo edasıyla “Oğlum! Nerelerdesin?” dedi: “Ali Efendinin orada bulamadım. Ceple de sana ulaşamadım.”

Tamer meraklanmıştı: “Ne oldu kuzen! Hayırdır?” diye sordu.

Recep önce duruldu, nefeslendi. Ardından bir çırpıda dilinin altındaki baklayı çıkardı:

“Baban Bodrum yolunda kaza yapmış. Sabah uçağına yer ayarladım...”

Tamer altıncı sohbet için Efendisinin yanına gitmesinin, babasının yanına gitmekten daha hayırlı olduğunun niyetiyle; “Kötü bir şeyi var mı?” dedi.

“Sağ ayağı kırılmış dediler.”

Tamer; “Tamam! Ben arar öğrenirim, ayrıntıları” diyerek onu evine buyur etti.

Recep’in güya daha mühim işleri vardı. “Manita bekliyor oğlum! Haydi görüşürüz. Bu da uçak biletin” diyerek Tamer’e uzattı. Kuzenile; “neden babanın yanına gitmiyorsun?” konulu bir tartışmaya girmek istemediğinden biletini alıp cebine koydu. Recep’e “Sağlıcakla kal!” dedi.

Merdivenleri çıkarken arada annesini aramıştı. Kazanın ayrıntılarını öğrendi. Ertesi gün akşam uçakla geleceğini söyledi.

Bilgisayarını çalıştırıldı. Elektronik posta kutusuna baktı. İşıl’dan bir e-posta vardı:

“Kusura bakma! Yapamayacağım. Sizler tahmin ettiğimden de çok, çok farklı bir dünyada yaşıyorsunuz. Kendi dünyamdan çıkip sizin dünyانıza girmek benim için imkânsız. Sevgilerimle!..”

Tamer, gördüğü şeyleden sonra böylesi bir tavırda bulunan İşil'a önce anlam veremedi. Maneviyata bu kadar aç ve istekli ayrıca imanlı bir insan. Nasıl olurda donebilirdi?

Sonrasında İşil'in geçmişiyle kavgalı olması, yalnızlığı, Hakk'a göre değil Hakk'ı kendisine göre yaşamak istediği durumunda bulunduğu hatırladı. 'Modern çağın en büyük problemi güvensizlik ve yalnızlık. Kurtuluşu kaçışlarda aramak, kaçış deryasında geçici limanlarda bulunmak, birçok insanın problemiydi' diye düşündü. Zaten Ali Emin Bey de "Herkes nasibi kadar alır" dememiş miydi?

Babasının ayağını kırmasından daha çok bu duruma üzgündü. Bu durum sadece bir üzüntü değil İşil'a karşı bir kızgınlık da barındırıyordu.

Her insan kendi yaşamından sorumluydu. Neden kızıordu ki? Kızdığı aslında kendisi olmaliydi. Çünkü umutla baktığı herkesin, kendisi gibi olmasını istemek, güzel niyetle dahi olsa mükemmeliyetçi ve bencilce bir tutumdu.

Her insanın karakterinde görünen ilahi tavırları, sıfatlarında biçimlendiği gibi yaşaması söz konusuysa neden İşil'a üzülüyordu? Gönlünü yokladı. Ona karşı arkadaşlık hissiyatı dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Yoksa verilen hediyeyi hakkıyla anlamaması ve bu tavrıyla layık olmaması mıydı, bu duygulanıma sebep? Sanmıyordu. Hediyeyi vermesinin sebebi ilerde bir ayrılık yaşanırsa ihtimaline karşı, Hakk'ı inkâr etmeye düşmesin diye bir hatırlatma hediyesiydi. İnsan yaşadığı bir şeyi nasıl inkâr edebilirdi ki? Böylesi bir durumu öngördüğünü gayet iyi biliyordu, diye düşünürken koltukta avucunu açtı. Dua etmeye başladı:

“Ya Rabb! Ben aciz kulun, Senin için ona nasihatte bulundum. Bana verdiğiminden, nurundan hediye ettim. Onun halinin sebebini sen hikmetiyle daha iyi bilirsin. Sen çaresizlere yardım edensin. Yardımını

ondan ne olur esirgeme! Aciz olduğunda, belki de yaşadıkları sebebiyle korktuğundan dolayı, belki de değişimek istemediğinden böyle davranıyor. Ne olur ona Sen yardım et!"

*

Sabah kalkıldı. Telefonla akşamda uçak biletleri kesildi. Elif'le buluşuldu. Öğlene doğru yazın sıcak havasında Efendinin teras dergâhına gidiyor. Elif kendisindeki anahtarla açtı kapıyı. İçeri girildi.

Ali Emin Bey kendi yaptığı Türk kahvesini çalışma odasında içiyordu. Önce ten gözleriyle onlara baktı. Sonra ruh gözüyle gönüllerini yokladı. Tertemiz arı duru muhabbete aç gönüllerden hoşnut şekilde gülümşüyordu.

"Seyrana hazırlısınız. Dostlar da gelsin başlarız" dedi.

Efendinin "dostlar" dediği ihvan, tek tek veya eşleriyle geldiler. Uygun gördükleri yerlere oturdular.

Tamer, Efendi'nin karşısında duruyordu yine. Ali Emin Bey pek razi olduğu genç dervişine baktı:

"Evladım! Sen gelmeseydin, kendimize ayna olacak bizi bize gösterecek birini ihvandan bekliyor olurduk" deyiverdi.

Bu söz ihvanı kücümsemek niyetiyle değil Efendinin kemâlat sıfatlarını farklı bir biçimde ayrı ayrı yaşayan ihvanın haricinde, tamamıyla kendini gösteren bir veliye iltifattı. Yaşadıklarıyla Efendisinin bütün geçmiş süreçlerini farklı açılardan yaşayan Tamer, Efendiye Efendiyi gösteren farkındalık aynasıydı. İhvan, Efendiyi herhangi bir sıfatıyla kendinde bularak onunla bağlı oldukları sıfatla yekvücid bir düzeyde yaşıyordu. Tamer ise Efendiyi kendinde değil kendisi Efendiden doğan onu yaşarken özgün bir biçimde kendini de bulan bir halde Efendinin farkındalık aynasıydı.

İhvanla aralarındaki fark şöyle de tarif edilebilirdi: Onlar gönüllerinde kendileri merkezli olarak efendiyi bulan müritlerdi. Oysa Tamer gönlünde efendi merkezli, kendisini efendiyle bulan murattı. Sonuca

herkes mürit veya murat olsun, efendiyle değişim ve ona dönüşümü karakterlerinde özgün bir biçimde buluyordu.

Ali Emin Bey sohbete başladı. Tamer gözlerini kapadı. Hz. Pir'in oradaydı. Bahçede bahar neşesiyle doğayı gözlüyordu. Ve doğayı dinlercesine başını hafifçe sağa sola döndürüyordu. Bahçe; meyve çiçeği açan ağaçları, çimeler arasında uzanan kır çiçekleri ve soğan, domates, salatalık, biber ekilen bir alanla beraber kuşların civil, civil oynışlığı cennet gibi bir yerdi.

Hz. Pir, Tamer'e baktı: "Evlat! Beden bul" dedi.

Tamer ruhani varlığından biçimlenen cismani bedende göründü. Gönlünde, patlayan volkandan akan lavlar misali coşkundu. Kendisinden nur ile salınan sevginin şiddetiyile Hz. Pir'in ellerinden sıkça tutarak öpüyordu.

Hz. Pir, Tamer'den razı şekilde onun başını eliyle mest ederken "Evlat!" deyiverdi: "Yaş seksen sekiz oldu. Dünya bahar neşesiyle görünse de gönüllere huzur coşkunluk verse de yıkılmış ekin misaliydi. Hakk'tan gafletin değil! Hakk'ın sıfat, isim, ayet belirimleri ile iman dolu gözlere gördüğü görünüş mahalli olarak ahirimizin bereket aynası gibi görünüyor."

Sözün devamında "Tut elimi!.." diye nida etti Hz. Pir...

Sağında duran Tamer'in sol elini tutmuş halde dergâhin sohbet salonuna girdiler. Sekiz adet olan geniş pencerelerden baharın neşesiyle beraber içeri giren gün ışığı salonu aydınlatıyordu.

İhvan yerlerinden kalktı. Eller önde bağlandı. Hz. Pir yerine oturdu. Tamer'de karşısında ihvanın arasındaydı. Emre hariç herkes bu misafire gözünün ucuyla bakıyordu. Emre'nin gözleri ise efendisindeydi. Ağlıyordu.

Hz. Pir, Emre'ye bakarak: "Evladım Ali! Birinin gönül dünyasında ilk baharı başlar. Birinin de sonbaharı. Bahar gönlünde açsın" dedi.

Ve kendisinden sonra irşat hizmetini devam ettirecek evladını işaret diliyle mimliyordu. Öyle ya! Yaşamında Hakk'ı aşk ateşiyle ışıkında bulanlardı irşada memur olanlar...

Mevcudiyetlerinde Hakk'a O'nun nuruyla varan ve ilahi sıfat karakterlerinde kemâlat bulanlar da onlardı.

Tamer, Hazreti dinlerken anlamıştı; yüzü tanındık gelen Emre, aslında Efendisi Ali Emin Bey'di. Âşıklardan olduğu için Hazret, ona bu mahlası uygun görmüştü.

Hz. Pir'in yetiştiirdiği erenlerden, arazileri bol, hizmet ehli bir ana babanın oğluydu. Babasına, doğmadan önce rüyasında Hz. Pir tarafından: "Senden gelecek bir evladımız var. O'nu bize bağışla" denildiğinden dolayı babası, Ali Emin'i hep Hz. Pir'e getirirdi.

"Emre'm" dediği Ali Efendi, onun sevgi nazarı altında büyündüğünden dolayı nuruyla Hz. Pir ile yekvücid gibiydi. Bundan sebep, Hz. Pir'in nur göğü deryasına intikal edeceğini bildiğinden onun ayrılığuna dayanamıyordu.

Hz. Pir âşık kula bakarak; "Oğul! Abdullah babamın geçen dersini unuttun mu?" dedi

Ağlarken dudakları açılmadığından sadece titreyen Emre zorla konuşarak: "Efendim!" diyordu: "Elimde değil ağlamamak. Sizi sevmenin rahmetinden olsa gerek. Gök semadan rahmet indiriliyor. Rahmet meleklerinden Heleplis iki beyaz kanadını hiç durmadan çırpmakta. Kanatlarından nur salıyor. Kanatları sanki gözlerim. Aşkımdan, onun ışından olsa gerek, ışkı bende gözyaşı olarak dökülüyör. Ona karşı koymak elimden gelmiyor."

Hz. Pir: "Evladım! Görünüyor o melek bana. Bizim de yolumuz uğradıydı ona. Hakk'ın muhabbet, mana sofrası kurulduğundan biraz çekiliversin o da" dedi.

Bunları duyan, nur göğünde hiç durmadan kanatlarını çırpan Heleplis, Emre'den uzaklaştı. Nur göğü semasında hususi gözyaşı rahmetini,

başkalarına da nurdan kanatlarını çırparken kendisinden salınan nur ile dağıtıyordu. Hz. Pir diğer evlatlarına da bakarak nasihat etti.

“Sizler benim sıfatlarımın hikmet pınarlarınız. Sıfatlarım ayrı ayrı ahlakınızda meşreplerinizce görünür. Benden sonra her biriniz diğerinden değil kendinden sorumludur. Birbirinize hizmette bulunarak muhabbetlerinizle de bir olunuz.”.

Gönül evlisi, beden nikâhlı yeni çift de oradaydı. Hz. Pir'in göz kapakları kapandı, kelam başladı:

*“Selam olsun ölüme kucak açanlara!
Davettir ölüm, Hakk'tan onlara
Davet-i Hakk'ı sevgiyle kabul edenler,
Ve davete muhabbetle icabet edenler için
Bir uyanıştır, ölüm onlara.
Düşten kurtulup gerçeğe varanlara
Hakk'ın selamıdır, ölüm onlara
Nur göğünün sema kapıları açıldı.
Dostlar dostları buldu.
Herkes haddince zevkte bulundu
Güzellik yetmiş üç yaşını buldu
Yine sonbahar!
Hüzün ve Hazal var.
O erenleriyle dergâhin avlusunda
Beden postunda oturuyordu.
Beş sağında beş solunda
Kendisi hepsinin başında
Ortalarında duruyordu.
Dilinden konuşulan Pir
Gencecik sağında yanında oturuyordu.
Güzelliğin karşısında kimse yok.*

*Tek başına Hakk'a bakıyordu.
Hakk nur göğün semasından
Asillerin asılı varlık nuruyla
Onlara nazar ediyordu.
Nazarı Hakk üzere
Güzellik bir titredi.
Hakk kendisinde
Kullarına sohbet ediyordu.
Güzellikte Hakk,
'Allah ile kul arası var mıdır?
Hevâsı, zannında kul.
Kendini Hakk'a perdeler.
Hevâ, zan gafletten perde
Sonuçta, böylesi perdede
Kul, diken üstünde ateştedir.
Kulun kulluk perdesi
Kendisine perdedir.
Aşk böylesi perdeyi pak kılar.
Âşık kulda Hakk!
Kendini arzular.
Hakk'ı kendinde bulan Âşık kollar
Aşktan da beri Hakk'tadır.
Hakk onlardan nazardadır.
Hakk ile kâmil olandan
Hakk varlığını sunandır.
Sunulan rıza lokmasıdır.
Âşıklar, sadıklar bu lokmadan razıdır.
Rıza ile kâmili yol edinen*

Hakk'ı kendinde bulacak olandır.'
Güzellik genç Pir'e baktı:
'Oğul! Söyle bakalım
Allah ile aran var mıdır?"
Genç Pir de dedi ki;
'Efendim yanınızda
Kulluk bize yeterdir.'
Güzellik de ona
'Yetmez oğul! Gül bülbüle perdedir' dedi.
Genç pir efendisi yanında
Hâlinden belli
Kendisine varlık vermek istemiyordu.
Dudağından dökülenler,
Ruhunun derinliklerinden, kendisindendi.
'Varlığı Hakk nefesi olan
Her nefesinde Hakk'ı bulan
Kendini yok bulan
Hakk ile kendini diri bulan
Böylesi kul, kul değil.
Hakk'tır onda kendisini canlara buldurtan.
Böylesi ile Allah'ın arası var mıdır?
Gören zanneder ki; kul diye görünür.
Bilmezler ki Hakk!
Onda görünür.
Böylesiyle Allah'ın
Arası var mıdır?'
Güzellik, genç Pir'den gelen nefesle,
İşaretten yerini mimledi.

*Erenlerini geldikleri memleketlere
Bazısını da yeni yerlere
Hakk nurunu yaymak için gönderdi.

Selam onlara!
Doğdukları ana
Yaşadıkları ana

Yeniden dirildikleri ana
Onları kendilerinde bulanlara
Kendilerini onlarla bulanlara

Hakk nurunu aşkla kendinden yayanlara.”*

Hz. Pir bu defa fazladan radyasyon salmıyordu. Gözleri açıldı. Erenlerine baktı.

Hz. Pir; “Söyleyin bakalım! Sizin Hakk ile aranız var mıdır?” diye sordu.

Azazil hariç gözler yaşlıydı. Hikmet sözü aldı.

“Bu soru onca dersten sonra kendimize dönerek mevcudiyetimizde aslı varlığımız olan Hakk Teâlâ’yla yakınlığımızı sorgulama sorusu olsa gerek.

Özellikle son ders ile beraber bütün derslerin bende çağrıştırdığı; mutlak olan ile nesne olan arasındaki bağ özne olandır. Özne mutlak olan ile hüviyetini bulmalı. Mutlak olanın tavırlarında nesneliği bulmalı ve anlamlandırmalı. Bunun tersi ise nesnelikte gerçek hüviyetini yani kendini unutan öznenin, mutlak olana dahi yabancı olduğu, hevâ ve zanlarda keyfiyet bulduğu, fani bir hayattan ibarettir. Bunun dahi hikmeti olsa bile; Hakk’tan ve sizden niyazım, böylesi hayattan uzak tutulmaktadır!

Kavrıldığım o ki; oluş içinde görünüşe sebep, melek diye bilinen asıllar ve melâikeyi nokta denilen asılların asılları var. Böylesi hikmete sebep varlıkların niyeti, mutlak ve tek olan şahsin iradesi.

Hakk dünyayı asılların biçimde geldiği belirimlerde kendi içinde yeterli kılıyor. Lakin görünen o ki; insanı hem dünyanın hem de melek

asılların sebebi olduğu sonuçta yeterli kılıyor. Bu da yetmiyor; ilahi muhabbet nefesiyle nuru nokta melâikeleriyle varlığından sebep vererek insanı Ba'nın altındaki nokta gibi âlemlerde cem, Nun'un üstündeki nokta misali kendisiyle cemde bulunan yeterlilikte insan kılıyor.

Bu da yetmiyor. Hatmi meratip ile insana nedenini sorgulaması üzerinden kendisine yetişme şevkini, aşkıni, tutkusunu veriyor. Bu tutkuyla da kendisine yetiştiriyor. Bu da kâfi olmuyor. Nedenini sorgulayan insana, şahsında mutlak olan kendisiyle, cevabını kendisi ile kimlik bulmasında bulduruyor.

Bu da yetmiyor. Nedenini kendinde, hüviyeti Hakk'ta yani ben oluşunda bulan insanı Nun harfinin noktası misali, etrafında daire olan, nedenini arayan insanlara yünelecekleri misal aynası kılıyor. Aslında insan, sebebinin evvelini Hakk ile varlığının görünüşünü de âlemlerle bulmakta. Aslı kimliğini ise hüviyeti Hakk'ta yani Ben oluşun ahadiyetinde bulmakta. Büylesi oluş içinde teniyle âlemlerde aciz ama kendiliğinde şahıs oluşunun noktalığında, anlam ve değer dünyasında yaşıyor. Tanrısal olan sıfat ve isimleri varoluş ahlaklı olarak bulurken ahlak biçimsel olarak yaşamak zorunda kalıyor. Hakk'ın ahlakında yaşayan bir durumda kendine, Hakk'ın kendisiyle yeterli olan bir varlık kılınlıyor. Bu da insanı olduğu gibi Hakk'ı yaşayan en güzel suret ediyor.

Böylece insan, bütün varlık merteplerinin kendisinde sonlandığı ve kendisinde karakterize edildiği en güzel kıvamda bulunan varlık mertebesi oluyor.

Abdullah Efendinin güzellik sıfatıyla yâd edilmesinin sebebi de kanaatimce bu nedenlerden dolayı...

Bu işin akli tarafı ise zorunluluklar içinde aciz bıraktığı insanı, koşullayan yaşıntısı üzerinden maneviyatında tam kılıyor olmasıdır. Bunun bana çağrıstdırlarıyla kavrattığı, her mahlûkun sıfatlarıyla koşullandırıldığı oluru ne ise sıfatının görünüşüne sebep

kusursuzlukta, Hakk'ın sıfatı üzeri yaşıyor olduğunu. Bundan kinaye melekler de buna en güzel misal gösteriliyor.

Anlatılanların zevk tarafı ise böylesi hikâyelerde dinleyenler, kendilerini anlatılanlarda gördükleri sürece hikâyenin öznesi oluyorlar. Böylece anlatılanlardan melekeler ile yaşadıkları kadarını anlayarak zevk buluyorlar.

Kanaatimce bütün anlatılanların ana fikri mutlak varlık ilkesi Allah'a göre aşk ve tutkuyla O'na yol tutulduğudur. O'na varım sürecinde mutlak varlık ilkesine göre aşk ile soyutlamalar yapıldığıdır. Mutlak varlıktan bahsettiğimizden dolayı mutlak bir soyutlamadan da bahsedemeyiz. Çünkü mutlak ilkesine göre soyutlanan hep bizizdir. Bu noktada ölüm, mutlağa varımın başlangıç ve mutlağa varım için gerekli olan değişim gerçeğidir. Mutlak ilkeye göre soyutlama aslında değişimde olmak demektir. Ölüm gerceği bize varlıksal olarak soyutlananın O değil, var olan olarak biz olduğunu gösterir. Akli olan ise varoluşumuzdan soyutlanmadan, mantıksal soyutlamalarda bulunuyor olmamızdır.

Her mantıksal soyutlamanın sonucunda kişi akli bir değişimle, yeniden yapılanmaya gebedir. Mutlak olanı zan ve hevâlarımıza göre nasıl biliyorsak O'na varma sürecinde zan ve hevâlarımızdan soyutlanarak bilgi ve ahlaka değişmekteyiz.

Mutlağa varım gerçekleştiğinde mutlak, başka deyişle de Samed; Aliyy yani aşkin olan olarak görünüyor.

Abdullah Efendinin aşkıyla mutlağa varması ve sonucunda meleklerin ona secdesi Abdullah oluşuna aşkin, kendinde hüviyeti Hakk olarak öz kendiliğinde ben oluşunu bulan varlık oluşundandır.

Katıksız, saf, kendinde parçalanamaz, bölünmez ve başka bir şey ve kimseyle sınırlanamaz olan mutlaktır. Bu tanımın sahibi Samed olan Allah'tır. Seyri sefer sürecinde bizlere Samed, O'na varımdan sonra ise kendiliğinde, var ettilerine aşkin olan olarak bulunuyor.

Akıl ile mutlağa göre kıyastayızdır. Zevki olarak Samed olana göre anlayıştayızdır. Dilin kendisi teknik kullanılmasıyla akı ve kavrayışı, yaşanan haller üzeri kullanılmasıyla da anlaşış zevkini bizlere verir.

Mutlaklık, değişim sürecinin sonundaki değişmeyeni; aşkınlık ise değişmez olanın kendiliğini işaret eder. Zaten mutlak varlıktan bahsediyorsak her şeyin başlangıcından da bahsetmekteyizdir. Bu yüzden ‘mutlak’ dediğimizde kastedilen ‘başlangıç ve son kendinde noktalananandır. Hakiki varlık olan kendiliğin, şahıs olmanın doğası gereği yadsınamayacak olandır. Nedeni yalnızca kendi olan ve kendine yeten tek varlıktır. İlk neden olduğu gibi erek neden olarak da hep önumüzde bulacağımızdır. Böyle olsa da hem bize içkin hem de bizlere dışsal kapsayıcı olusta, kendisine içkin olunan ve içerde bulunacak olan katmanlı varolusta kendisini yaşıyor olarak bulduğumuzdur. Mutlak, geleceğimizi ve geçmişimizi bize belirli kılar. Kendiliğin içerisinde ise nesnelliğe hep aşķındır. Nesneleri üzerinden gerçekleştirdikleri ile aşkınsal olarak da seyirdedir.

Hikâyenin kendisi mutlağa varımdaki değişim sürecini ve mutlağa varımın sonucunda kendiliğinde aşkınsallığa varımdan sonraki dönüşümünü bize betimliyor. Böyle bir dönüşüm sonucunda da varlıksal olarak kişinin kendine aşkınsallığı değil; kişinin mertebe, makam ve hal tavırlarına, şahıs olarak aşkınsallığı söz konusu olur. Mutlak olarak kendisi olan bir varlığın, kendisine aşkınsallığından bahsedemeyiz.

Aslında anlatacağım! Samed bize kıyasla Samed'dir. Kendi varlığının kendiliğinde ise bize Aliyy olandır. Hikâye bize Samed'e aşk ile her türlü bedensel hevâ ve zihinsel zanlardan soyutlanarak varılması gerektiğini dersini vermektedir. Sonuç itibarıyla da kendi nedenselliğimizin cevabını Aliyy olmakta bulabileceğimizi işaret etmekte."

Hz. Pir, Hikmet'in konuşmasını hafif bir ses tonuyla kesti:

"Hikmet'in söyleyecek çok sözü var. Bu mevzu için bu kadar genelleme yeter."

Faruk söz aldı:

“Benim gördüğüm ders başlangıç dersine döndüğümüzdür. İlk dersimiz ölümün gerçekliğiymi. Son dersimizde de ölümün kokusunu alıyorum. Lakin ilk dersten farklı olarak ölüme sevgilinin daveti olarak bakıyorum. Mademki ölüm zorunludur. O halde gerçek sevgiliye iyi, doğru ve güzel olarak varmak gereklidir...”

Nefise söz aldı:

“Ölümden sonra ölüm bizden alınıyor. Yaşadıklarımız nur göğü kitabında karşılaşacaklarımızdır. Biz sizden ve verdiklerinizden razıyız. İnşallah siz de bizden razisinizdir. Siz razı iseniz Hakk da bizden razıdır. Böylece nur göğü kitabında sizinle beraber oluruz. Benim Hakk’ı dört dörtlük yaşayacak idealim yok. Ama sizin sevginizden mahrum kalmak benim için en büyük zahmet olur.”

Hz. Pir, Nefise’ye nazar etti. Nefise gözlerini kapadı. Karanlık An’da efendisi beyazlar içerisindeydi:

“Ben de senden razıym. Gir nur göğü cennetime” deyince Nefise gözlerini açtı.

Hz. Pir, ona: “Nefise kızım! Ben de senden razıym. İnşallah suretlerden fiiliyatta kelamıyla görünen de senden razıdır. Hakk rızasını da kendimizde saklı kılmak lazımdır” dedi.

Hz. Pir’in son sözünden, gördüklerini kimseye anlatmaması gerektiğini anlayan Nefise “evet” dercesine yukarıdan aşağıya başına öne eğdi.

Safiye söz aldı:

“Hikâye ve sorunuzdan çıkardığım ders!.. Hakk’ın daveti olan ölüm gelmeden bu davete bizim icabet etmemiz gerektiğidir. Sözüm arkadaşlar tarafından yanlış anlaşılmaşın. Kişi intihar etmeli demek istemiyorum. Yanlış zan ve hevâlarının üzerindeki ilahlığından ölmeli demek istiyorum.

Ölüm gerçeğini ölçü olarak, hevâların körkulediği nefsimizin ilahlığını kendimizde bitirmek; ilahi ahlak tavırlarıyla Hakk’ın überimizde görünmesine sebeptir. Hakk’ın ilahi olduğu bir gönül, geçicilerle değil

mutlak olanla var olduğu için mutmain olur. Böylece hevâ ve zanların sonucu olan ‘diken üstünde ateş’ olarak doğuştan belirtilen, Hakk'a hevâ ve zanlarda örtük olmanın kargaşasından ve bu kargaşadaki sıkıntılar ve acılardan kurtularak huzuru Hakk ile buluruz.

Kanaatim o ki; kişinin ahrette Hakk'ı sıfatlarıyla görmesinden daha çok Hakk'ı burada sıfatlarıyla fiiliyatında görmesi gereklidir. Burada Hakk'ı fiiliyatımızda ve afaktaki fiillerde göremiyorsak, gönderdiklerimizi orada buluyor olduğumuzdan, nur göğü kitabında da O'nu görmemiz pek mümkün değil.

Demem o ki! Salih amellerimiz kadar Hakk'a yakın oluruz. Zaten ‘yakin gelene kadar ibadet et!’ ayetinin tefsirini de bu biçimde de anlamak gerek.

Mademki böyledir. Kişi hizmetini Hakk'a halis kılarak, hizmeti üzerinden görünüş bulacak Hakk'ı kendinde bulmalı. Sorunun cevabı kanaatimce mutlak olan Hakk ile kullarının arasının olmadığı. Kulların hevâ ve zanlarıyla bilişimlerinde Hakk'a örtünmeleriyle, Hakk'tan ayrıllıkları vardır. Bu sebepten kişi ile Allah arası, amelin halis niyet üzeri olması veya olmaması kadardır...”

Hadi söz aldı:

“Evet! Salih amellerimizin sonucunda yaşamımızda Hakk'ı bulabiliriz. Lakin bize salih amelin nasıl yapılacağını yaşamında örnekleyecek bir irşat ehli şarttır. Onun maneviyat yaşıntısı, kişinin insan eliyle bulabileceği değerler yaşıntısıdır. Bütün derslerin ortak göstergesi insanın insan ile nedenini bulabileceğidir. Abdullah Efendinin insana en yakın biçimde ona en çok benzeyen sohbet ve bilgelik meleği İlam'dan irşat olması da buna işaret ediyor. Bu bizlere Hakk sohbetiyle O'na yakın varmamızın önemini de gösteriyor.

“Resule itaatin Allah'a itaat” olduğunu belirten ayetle, peygamberin Allah'a varmak için aşıkâr adres olarak Kur'an-ı Kerim'de işaret edilmesi de söylediklerime delildir. Abdullah Efendinin yetiştirdikleri, sizin bizi yetiştirmenizde bunu yaşadığımızla örneklemektedir.

Anladığım kadarıyla kişiye kendisini insanla gösteriyorlar ve insanla Hakk'a yetiştiriyorlar. Bu anlayışın sonucu olarak görünen o ki; kişinin piri yolunun sonu olan, nuruyla, fikriyle, ahlaklıyla, hususi sıfatlarıyla yaşaması gereken Hakk'ın görünüşe gelme kapısıdır. Hakk'ın bu kapısından geçip, gönlünde Hakk'tan başkası bulunmayan müminin esas niyeti pirinin gönlüne girmek olmalıdır. Gördüğüm kadarıyla, kişi Hakk sevgisiyle Hakk'a yakın kılıyor. Hakk bize âlemlerde bilincimize göre uzak! Yakın ehli pirin gönlünde Hakk, taliplerini kendisine yakın kılıyor.

Hikmet'in söylediklerinin bende çağrıstdığı önemli bir iman ilkesi olan; 'Hakk'tan geldik geri Hakk'a dönüçüleriz' ayeti oldu. Evvelimiz ve ahirimiz Hakk... Seyri seferde bizler, sizin sıfatlarınızı izdüşümünüz olarak yaşarız Efendim... Geleceğimiz ise hususi ilahi sıfatımıza göre belirlenen karakterimizde özgün bir biçimde yaşayacağımız siz olmaktan ve sizdeki Hakk'ı bulmaktan başka bir şey değil. Mademki durum böyledir... Biraz önce belirttiğim ayetin bir belirimi olarak siz sıfatlarınızla bizim evvelimiz ve ahirimiz olarak-doneceğimiz, yaşayacağımız ilahi sıfat membaasiniz.

Canım efendim!

Yemin olsun, aşkin yakıyor beni

Her nereye gitsem,

Gözümde tüten gözlerini bir bilebilsen

Can içeri seni sakladım derunlara

Neyini kaybedersen benim sinemde ara

Sinemе açtıñ gittin

Şiri pençeyi yara

Kime âşık kimse bilmez

Sır bu gözü kara

Leyla derken

Mevla çıkar âşıklara her dem

Semaverler kaynasa

Âşık olur demi dem.

Abdullah Efendinin dediği gibi ‘Gül bülbüle perdedir.’ Kişiye ‘gül yüzlü efendisinin sureti ve Hakk’ın görünüş belirimleri de perdedir’ deniliyor bu sözden...

İstenen, kişinin kendisinde kendisine şah damarından daha yakın, hüviyeti olan Hakk'a varmasıdır. Âşığa en zor gelen ise bunu ferasetle bildiği halde, kendiliğinde bulacağı gerçeğe perde duran Pir perdesini aşmasıdır.

Hem insan ile Hakk'a yakın geliyoruz; hem de yakinen pir aynasında Hakk'ı müşahede ettikten sonra bunu dahi aşmamız söyleniyor. En zor olanı da bizden bu istedikleri oluyor.”

Emre şaşkınlı! Ağlayarak sözünü bitiren Hadi'nin Hz. Pir'i bu kadar çok sevdiğiğini bilmiyordu. Söz aldı:

“Altı derstir aldığım hikmetlerin biri de;

Aşkın dili şiir dili

Şiir meleklerin de dili

Bir şeyi anlatmanın

En güzel hali, şiir dili.

Yaşananlar şiirle anlatılmalı

Böylece melekler dilinde konuşulmalı

Şiir genelde gizemleri anlatmanın dili

Böylesi bir dili herkes bilmeli.

Tesirinin kuvvetinden olsa gerek

Yaşanmayanı şiirle söylememeli.

Meleklerin diline ihanet edilmemeli.

Gerçekler şiirle söylenir.

En güzel biçimde doğuşatta söylenir.

İlahiyat kendini doğuşatta

En güzel biçimde gösterir.

Düz söylevde doğruluk ilkedir.

Ahlaki söylevde iyilik ilkedir.

Şiirde ise güzellik ilkedir.

*Aslından gelmeyen şiir
Yalanda kendini gösterir.”*

“Bazen hakikatleri insanları sıkmadan anlatmak istiyorsak, gönüllerine hitap etmek istiyorsak, şiir dili de dilimiz olmalı” dedi Emre.

Bunları söylemenken de yüzü sade bir ifadeyle belli belirsiz, ışıl ışıl aydınlichkeit, güzel bir bayan, beyazlar içinde kırık kırık nur saçıyordu. Bu şiir meleği Şilay'dan başkası değildi. Nur göğu semasından bakıyordu, Emre'de meleke belirimi ile görünüş buluyordu. Biraz Emre'den uzaklaştı. Simsiyah bir dil üzerine siyah nurdan bir mürekkep kesintisiz akıyordu. Nur göğünde bu dilden ışıl ışıl ebruli nur saçılıyordu. Görünen melek doğaçlamanın dil meleği Lebnur'du. Emre bu meleğin meleke tesiri altında konuşmaya başladı:

“Son hikâyeden aldığım ders ise ilahiyatı yaşayanların her biri, maneviyatını ferdiyetinde kendinde yaşıyor. Varlık hikmetini, sonucunda hem kendiliğin hakiki varlık oluşunda hem de gerçekleştirdiklerinin, gerçeğe dair kazanımlarının sonucunda Allah ile bulduğu kimliğinde buluyor. Sifatları itibariyle kişiliklerinde farklılık arz etseler de bulunduğumuz meclis gibi. Aslı hüviyetlerinde, şahsında mutlak ahad olan Allah'ı, sıfat tavırlarında yaşıyorlar. Her biri ayrı, ayrı Allah değil ama Allah her birinde, kendisini ilahi tavırlarında onlara yaşıatıyor. Böyle bakıldığından kul ile Allah'ın arası hiç görünmüyör.

Dil meleği Lebnur'dan, dilde doğaçlama, kürsü meleğinden de belagat nasip olsa da kişiye, böylesi arasız birlik, anlatanın dilinde ikilikte ifade edilebiliniyor.”

Emre bunları söylemenken fistık yeşilinden daha açık renkte, ucu bucağı belirsiz, altı görünmeyen bir küre içinde yerler ve göklerde ne varsa her an özetleniyordu. Kürenin ışık dolu semasıyla bütün bir halde bembeyaz kanatlı bir melek hiç durmadan kanat çırparak nur göğünde görünecekti. Yarısından itibaren sağıyla dişil, soluyla da eril kendindeki her işi kontrol ediyordu. Sağıyla gökleri soluyla yerleri kürenin içinde kucaklıyordu. Kanatlarını çırptıkça sayısızca kontrol, hal, fikir, mana ve hayal melekleri olan İmrafil'ler kendisinden

görünüş buluyordu. Nur göğüne ve yerlere ebruli renkler içerisinde yûzercesine kanat açıyor ve süzülerek yayılıyorlardı.

Nur göğü deryasında bu melek coşkunlukla vazifesini hiç yılmadan yapıyordu. Kendisinden salınarak beliren rengârenk ışıkların nur göğü deryasında biçimlediği İmrafil melekleri vazifelerini yapmak için her yere yayılıyorlardı. Kürsü-i âlem meleğine yaptığı iş hiç de zor gelmiyordu.

Bunları müşahede eden Tamer böylesi muhteşem bir seyri sadece temaşa ediyor, beyninin nur göğündeki aslı olan melek biçimini temaşa ettiğinin bilinciyle bakıyordu.

Azazil oturduğu yerden kendisine de söz verilmesi arzusundaydı. İblis arkadaşları kendisini görseler hayret içinde kalırlardı. Hz. Pir ona da söz hakkı verdi.

Tamer'in nur göğü semasındaki dalıcının teması kapandı. Azazil'i dinlemeye başladı.

"Anladım. Devranın devri geldiğinde, devir ediliyor. Devirlerdir vazifemi yaparken nedenimi de aradım. Nedenimi bulduğumda vazifemi yapamaz oldum. Yoldan çıkarayım, derken yola koyar oldum. Böylesi çelişkide bir şey yapamaz oldum. Devir etmeden devri, bana çare olun!" dedi Hz. Pir'e.

Hz. Pir de ona; "Halen kendinden bakıyorsun! Anlamadın mı? Hakk ilkesi doğrultusunda O'nun iradesi üzere yaşa! Her işe, her şeye O'ndandır diye bakmalısın! Hakk ile bulduğun bakışıyla huzur bulmalısın," dedi.

Azazil de "Söylediğin beni aşar. Senin meclisini görmeden önce bir amacım vardı. Şimdiye ortada kaldım. Söyle bana ne yapayım?" dedi.

"Bak! Gene kendinden bakıyorsun. Sözü Hakk'tan görmeyip, Hakk'tan gafil kendine çare arıyorsun.

Mademki böylesin! Kendine atfettiğin vazifeden istifa et! Âdem'e secede etmesen de mühletine kadar, Hakk'a seni sana gösterdiği için ibadetinle şükret!"

Azazil; “Bunu yaparım! Ola ki bir parça huzur bulurum” dedi Hz. Pir'e ve saygıyla selamlayarak onun huzurundan ayrıldı. Giderken ten renginden koyu ve parlak renkleri olan güzel cinlerden olduğu günleri hatırladı. Senelerden beri nasıl da kararmıştı. Sanki birisi kalbine hançer sapladı.

Hız. Pir, Tamer'e bakarak: “Evladım! Şah danem! Her hikâyenin bir sonu vardır. Lakin ilahi hikâyenin bitisi hep yeni bir başlangıç oldu” dedi.

Sözün devamında İhvana baktı: “Evlatlarım! Ayrılık nasihatle biten yeni bir başlangıçtır. Sizlere bu vakitten sonra ahlaki nasihat vermeyeceğim. Sadece bilmenizi isterim ki...” diyerek o an gelişen bir doğuşatı açık etti.

*“Kanat açmıyoruz bilmeze
Döնüyoruz geldiğimiz yere
Nur göğünün sakinleri için ölüm!
Mutlu sondur,*

Zaten ölüm ayrılığı sizlere en güzel nasihattır...”

Tamer'e bakıp yanına çaggiirdi. Tamer edeple ayağa kalktı. Spor tarzı giyimiyle orada bulunanlardan hayli farklıydı. Efendinin karşısına oturdu. Onun kendisine uzanan elini tuttu. Diz dize bakışyorlardı.

Hız. Pir: “Evladım bizim hikâyemizin sonu geldi!” dedi.

Fısıltıyla karışık bir ses tonuyla “Dikkat et!” diye seslendi: “Her hikâyenin bir anlatanı ve okuyanı vardır. Lakin anlatanı ve okuyanı da anlatan ve okuyan birisi daha vardır. Allah ile arasız kalana kadar hep başka birinin hikâyesini yaşarsın. Onunla diriliğinde varlık bulursan, yaşanan hikâyeleri kendinde kendi hikâyelerin olarak yaşarsın. Ruh nefesimi verirken yanında dur. İlahi bir sırla daha müşerref ol.”

Önce şahadet getirdi, gözlerini kapadı. Senelerce “Allah” diyerek sohbet ettiği beden postunda oturuyorken tüm azalarına teşekkür etti içinden. Son bir defa daha biraz seslice “ALLAH” derken, ruh nuru ağızdan çıktı. Kendisine kanat açan ölüm meleği Azrail'in kanatlarıyla

nur göğüne yükselen şeffaf ve parlak gri nurdan yol açışıyla, ruhuyla nur göğüne yükseltti. Melekler saf saf dizilip ona selam veriyordu. Ruhani nuruyla nur göğüyle yekvücid oldu. Aynı anda İlham'ın, Abdullah'ı götürdüğü büyük ruhanilerin makamında görünür oldu.

Tamer iç görüyle bunlara tanık olurken. Hz. Pir An'da lâhutun karanlığındaki ruhani makamından bakarak, cihetsiz, gönlünde ona konuştu:

“Şimdi bak hikâyeyi kim anlatıyor” dedi.

Tamer'in nur göğü semasıyla yekvücid olarak ruh bakışı, can gözüyle gördüğü, ihtiyar Abdullah Efendinin, diz dize el ele otururlarken Hz. Pir'e son nefesine kadarki geleceğini gösteriyor olduğunu. İdrak ederek ve Allah ile dolu dolu yaşanan bir ömrü, genç Hz. Pir nur göğünden izliyordu.

Abdullah Efendi, Hz. Pir'e: “Oğul” diyordu: “Gördüklerin senin sıfatlarının tafsılatta yaşanmasıdır. Her ne gördüğsen bil ki sen seni göresin diye seni sana işaret eden aynandır.”

Abdullah Efendi bir an nur göğü semasından kendilerini gözleyen Tamer'e baktı. Can diliyle dilsiz bir biçimde: “Oğul! Bu hikâyeni gözleyenler, anlatanlar da var.” dedi.

Tamer gözlerini açtı. Hz. Pir'in intikal ettiğine ağlayamıyordu. Kendini yokladı. Sanki bir hata vardı. Değil! Erenlerin ölümünü ve dirilişini yakinen müşahede ettiğinden sadece boğazındaki bir ukdeyle bakıyordu.

Gözlerini açtı. Ali Emin Bey'in karşısındaydı. Efendisi'nin sorusu vardı: “Evlat! Seninle tanışıklığımız eskiye dayanıyor. Talipten daha çok ihvanımsın. Söyle bakalım son dersinden ne çıkardın?”

Tamer duygulanmıştı. Duygularını kontrol edemeyip sadece ağlıyordu. Hakk'a âşık olup da gözyaşlarını tutabilecek bir yiğit bulunamazdı. Nasıl bulunabilinirdi ki; her damla gözyaşında, âşık maşukunu buluyorken...

“Efendim her hikâyeyi bir anlatan ve okuyan var! Bunu öğrendim” demesiyle beraber başını göge kaldırdı. Nur göğü semasından bir ruhanının kendisini gözlediğini gördü. Abdullah Efendinin yaşadıkları mıydı hikâye? Hz. Pir'in meclisinde yaşadıkları mı? Yoksa asıl hikâye şu an yaşadıkları mıydı? Bilmezlik ormanına düştü sanki. Çaresiz! Cevap arıyordu.

Ali Emin Bey, yetiştircisi Hz. Pir gibi onu bekletti. Herkes ayrıldıktan sonra: “Evlat!” deyiverdi: “Sorularının saklı cevabını ruhunun derinliklerinde bulacaksın! Bu defa sana sadece dua edeceğim. Ama bil ki hiçbir soru varlıkta cevapsız bırakılmaz.”

İkisi de ayaktayken Ali Emin Bey sağ elinin ayasını Tamer'in alnına koydu. Tamer'in alnına Ayet-el Kürsü ayetini ve Ahad (İhlas) suresini okuyarak nurundan salıp ona verdi. Duayı bitirdi.

Tamer, Bodrum'a gitmek için Efendiden izin alarak oradan ayrıldı. Evinde birkaç parça eşyasını toplarken Elif'i arayıp -görüşmek üzere- vedalaştı. Uçağa bindiğinde Efendisinden ayrıldıktan sonra “kimin hikâyesini yaşadığını” düşünüyordu.

Sonunda “Hayır!” dedi, kendi kendine... Başkalarınıninkini değil, kendi hikâyesini yaşıyordu. Belki birileri de onun yaşadıklarını anlatıyordu. Bununla bağlantılı olarak son aldığı altı derste yaşadıklarından öğretindikleri doğrultusunda iki soru daha belirdi zihninde...

“Gördüklerimiz, duyduklarımız ve hissettiklerimiz yaşadıklarımızdır. Yaşadıklarımızı ne kadar hakikatyle, hakkıyla biliyor ve kavıyoruz? Ya görünenlerin dışında yaşadıklarımızdan çok farklı bir şeyler yaşıyorsak?”

Bu iki soru kendisi için değildi aslında. “İnsanlar ve cinlerin kendilerine bunu sormaları gereklidir” diye düşünüyordu.

Yaşadıklarında kaybolan kendilerini bulmaya çalışan cinlerin veya insanların sorması gereken bir soruydu bu. “Hakk'ın halk etiği iki mahlûk ırkına hizmet edilecekse bu soruların cevabına yetiştirerek hizmet edilmeliydi” diyerek derin bir düşündedeydi.

Kendisinin hikâyesini anlatarak okuyanını merak ediyordu. Merak meleği Zerdal'ın saçları bütün varlığını sarıverdi. Sanki yüzlerce göz olup yaşadıklarında sorusunun cevabını arıyor, ilham meleği Prens'ten esinlenme bekleyerek cevap bulmaya çalışıyordu. Çare yok, melekler dahi sorusuna cevap vermiyordu.

Böylesi bir haldeyken büyük bir patlama duyuldu. Ses uçağın kanatlarından geliyordu. Korku meleği Zergon işini tastamam yapıyorken korku herkesi sardı. Uçak sallandıkça çığlıklar her yeri kapladı.

Tamer hâlâ derin düşündeydi... Aradığı cevap kendisi için uçağın düşmesinden de önemliydi. Korku meleği Zergon, dışa dönük ve oylara yönelik merakın meleği Zerdal ile, ebruli nur zümresi gibi duran -dilerse bu renkte yol gösterici olan tek kanatlı görünen-tefekkür meleği Tamay'ı bir an uzaklaştırdı. Tamay sırtının tam ortasından uzanan tek kanadı ile görülse de tek kanadından açılan, nesnelliğe ve öznelliğe bakan iki kanatlı oluşu ile kanat çırpıtmaktaydı. Lakin teslimiyet meleği Cebarim, krem renkli ve sırtının ortasında tek kanatlı görülür iken Zergon'a "vazifen buraya kadar" diyordu. Bu melek de sırtındaki kanattan samimiyet ve tutarlılığın nurdan olan kanatlarını açarak uçuyordu.

Hâllerin kontrol meleği Haylim göründü. Korku meleği Zergon'u, Cebarim gibi "Tamer'den uzak dur!" diye uyardı. Zergon artık Tamer'e dokunmuyordu. Samimiyet ve teslimiyet meleği tefekkür meleğini çağrırdı. İki melek ebruli ve krem renkli iki kanat olarak Tamer'in gönül -düşünce- dünyasında belirdi. Teslimiyetin meleği Cebarim, tefekkür meleği Tamay ile dans edercesine birbirlerini tamamlıyorlardı. Korku meleği ise Tamer'den uzakta, 'o dünyada benim de yerim var' der gibi fırsat gözlercesine onlara bakıyordu.

"Cevabını ruhunun derinliklerinde bulacaksın" diyen Ali Emin Beyin sözü üzerine, Tamer ihtiyaç duyduğu yanıtı ruhunda aramaya karar verdi. Korku ve paniğin sardığı uçak gözüne görünmüyordu. Sakindi. Gözlerini kapadı. Ruhuyla nur göğündeydi. Bedensiz ruhunun aslına

daldı. Gördüğü, ebruli taneciklerle aydın ruhuyla yekvücid, Hakk'ın nur nefesi, varlığının nurlarına bakıyordu.

Ruhunun nurları, kendiliğin değişmez, tüketilemez olan sonsuzluğunda duran karanlığına geçit olan etrafi hâle şeklinde daire biçiminde bir kapı açtı. Kapının nurları bulundukları aydınlık ortamdan dışarıdan içeriye doğru sekiz çizercesine sarmal, nurdan bir kurdele gibi An-a yani kendiliğin zamansız dünyasına aktı.

Kapıyı açan ruhu olduğundan, kapı da kapandı. Ruhunun nurları saf şuur ve dirilikte yalnız bir görüşte sadece kendisiydi. An-in karanlığında bedensiz, sonsuz nur deryası olarak sadece görüşte, kendiliğin karanlığına bakıyordu. Nurlar bedene büründü. An'ın karanlık gök semasında gözleyerek bekliyordu. Korku da yoktu.

Kul aşkıyla daha önce rüyasında gönlünün karanlıklarını içinde “efendim! Yardım edin” diye bağırıp genç, ilahi aşıkın sonucunda vardığı lâhutun karanlığında bu kez korkmadan kul olarak bekliyordu.

Ruhyla biliyordu ki; Hakk kendini bu mertebede kendiyle sırlıyordu. Görünen vücut sıfatıyla sınırsız O'ydu.

Aniden karanlıkta önünde aydınlik nurdan bir zümre görüntü oluşturuyordu. Nurlarla salınan bu zümrede görülen, biraz olgunlaşan yüz yapısıyla Elif'in, sekiz yaşlarında bir çocuğa kendisinin hikâyesini birebir anlattığıydı. Elif'in Ehli Beyten gelen genleriyle özel birisini olduğunu biliyordu. Lakin Ali Emin Bey'in yanında anlatılanları kendisi gibi gördüğünden haberi yoktu. Sırlı kız, nasıl da saklamıştı kendini! Elif'in başının üstünde bembeşaz kanatlarıyla sırt tutabilmenin meleği Nedaim görünüverdi gözüne.

Nur zümrəsi görüntüyü değiştirdi. Gördüğü, kendisinin hikâyesini gece gündüz yazan bir insandi. Arkasından da yüzlerce sene içinde hikâyesini okuyanları görüyordu. Sonrasında da hikâyesini, bir üstadın, üç boyutlu elektromanyetik nurdan holografik görüntüsüyle, dünyanın birçok yerinde görünerek öğrencilerine anlattığını izledi. Taliplerinin gözleri kapalı olarak nur göğü deryasından kendisini

gözlediğini görüyordu. Aslında hikâyesini bilen bir değil milyonlarca ruhanının gözü kendisinin üzerindeydi.

Nur zümresi kayboldu. An'ın karanlık seması hafif ıloş gözlerin görebileceği bir yer oldu. Karşısında, biraz yukarısında, kendisine bakan, dizlerinin üstünde kâad da oturan genç bir delikanlı vardı. Gözleri biraz iri ve az bir şey çekik ve simsiyahti. Gözü pırıl pırıl görünen bu gencin düz saçları omzundan az bir şey aşağı uzanıyordu. Beyazımsı nurlu teniyle kendine baktıran bir cazibeye sahipti. Zaten bakılacak hiç kimse de yoktu. Yüzü oval, çenesi belirgin, yanaklar az bir şey dolgun, burnu hafif kıvrımlı ne kalkık ne de sarkıktı. Ağızı ve dudakları orta büyülüklükte, belirgin düz hatlara sahipti. Kulakları saçlarının uzantısından dolayı görünmüyordu. Üzerinde An'ın karanlığı kadar simsiyah uzunca bir elbise vardı. Elbise sıfır yaka "v" şeklinde, üç beş parmak kadar aşağıya doğru inen, işil işil tenini gösteren bir açıklıkla beraber üzerine oturduğu dizlerini kapatarak sonsuzluğa uzanıyordu. Elbiselerin sonsuza uzanan uçlarından günden hayli aydın nurlar pek az olarak saçılıyordu. Yüzü solgun değil işil işil, pek güzel ve gülümseyen canlı bir ifadeye sahipti. An'ın karanlığıyla bütün halinde görünürken yanına davet edercesine bakıyordu.

Tamer'in yanında minder misali pırıl pırıl yeşil bir melek göründü. İsmi Refref'ti. Geçmiş, yaşanan ve yaşanacak geleceği, kişinin kendi üzerinde bulunduğu karakter üzeri tutulmasını sağlardı. Hakk'a, kulun geçmiş ve geleceğe yükseltmesini sağlayan melekti. Tamer'in kulluk bilinciyle bakmasına da sebepti. Bu meleğe iki defa ref denilerek hitap edilmesinin sebebi üzerine oturunu, saldığı nuruyla beraber geçmiş ve geleceğe Hakk'a yükselmesiydi.

Tamer önce baktı, ona oturması gerektiğini anladı. Oturduğu bu melek, Tamer'in üzerinde büyükçe yeşil kurdele misali onu kuşattı. Geçmiş ve geleceğinin noktalandığı bilinçle ruh bedende hali istığrak bakışıyla baktırttı. Hakk'ın huzuruna onu bıraktı. Vazifesini bitirip görünürden kayboldu. Kısacık zamanda Hakk'ın huzurundaydı. Karşısına, eliyle müsaade vermesiyle beraber O'nun oturduğu gibi oturdu.

Hz. Pir'in tok ve güzel sesinden daha da güzel bir ses duydu. Bütün varlığında cihetsizce hissettiği sesle "Sence cevapların tamam mı?" diye soruyordu.

Soru sahibine hayretle bakıyorken, gönlüne ne bir soru ne de bir cevap geliyordu.

Karşısındakini tanıyordu. Sonsuz, suretsiz, sınırsız olan surete bürünerek kendisine soruyordu. Korku mu? Varlığında görünmüyordu. Lâl olmuşçasına sadece bakıyordu. Efendisinin dediği gibi ruhunun derinliklerinde ruhunun nefes sahibi Hakk ile ahadiyet deryası nur göğü semasında cevap buldu!

Evet!.. Cevap karşısındaydı. Hikâyesi üzerinden kendi hikâyesini anlatan ve âlemelerde hikâyesini yaşıtaraç okutan Hakk'tı, O...

Yaşamak okumaktı! Kendi varlık kitabında yaşayarak kendini okumaktı. Genç yiğit suretinde asil biçimde oturan sonsuz olanın alnında daire biçiminde bir kapı açıldı ve saf simsiyah nurundan taneciklerini şiddetli bir biçimde saldı. Bu nura gark olan Tamer varlığını yitirdi. Varlığını yitirdiğinde sonsuzlukla yekvücd oldu!

Ahadiyet deryası nur göğü semasında yanında kimse bulunmadan tek başına oturan asil duruşlu nurlu gence baktı. Ardından O'nunla yekvücd, gözleyişiyile bakıyordu.

Böylesi gözleyişte ahadiyet deryasından Ali Emin Bey'in terasında gözünü göge çeviren, kendisine bakıldığı gören Tamer'e bakıyordu.

Yok ettiği gibi toparlayan Halik, Tamer'i oturduğu gibi An-in karlığında var kaldı. Tamer görüntüsünden bakan, Tamer değil varlık nedeni kendinde bulunan ve cevap arama derdi bulunmayan, derin ve asil bakışlı Hakk'ın kendisiydi. Tamer'den, biçim verdiği yiğide bakıyordu.

Hakk nazarıyla baktığı yiğit ve asil duruşlu genç sağ elini omuz hizasında uzattı. El ayasından Tamer'in ruhunun nuru renginde nur saldı. Tamer biçimini kuşatan nur, Tamer biçimine içkin, onu kapladı. Tamer artık kulluk perdesinden bakıyordu!

Sonsuz varlık, biçimlediği kuluna bakarak; “Hiçbir soruyu cevapsız bırakmam! Sorunun cevabı şimdî tamam” deyiverdi.

Tamer dilsiz, dudaksız, cihetsiz, Hakk’ın sesini kendi varlığında duyuyordu. Kulluk perdesinden bakarken hatırlına gelen; dilsiz, dudaksız söyledişi: “Rabbim! En Aliyy, aşkın azamet esmani buyurursan! Seni onunla hatırlayayım” oldu.

Bu soru üzerine Rabb onunla konuştu: “Allah esmam dâhil bütün sıfat esmalarım bilinmem içindir. Kullarımın beni zikri içindir. Bir esmam vardır ki kullarımın bana zikir esması değil benim kullarımı hitap esmamdır. Velev ki; ullarım dahi nedenini eşyadan bularak söyler onu... Bir sıfatımla onlarda o esmamı söyleyenimdir. Bilmek istedigin esmamı varlığına verdim. Dilinde kendimi söylediğimde, varlığımdan kendimi söylerim. Bil ki:

Ben!

Benliğimden söylerim

Şahsı ahad benim.

Ben derken her şeye aşkın

Sadece kendimi söylerim

Hiçbir kulum yoktur.

Benimle esmamı söyleyecek

Ben’im, kulumdan

Ben’im diyecek.”

Rabbinin söylediğini Tamer özü ile anlıyordu. Bir anda gözleri kapandı. Kendini telaşın olduğu, bağışmaların duyulduğu, uçağın içinde göz kapaklarını açarken buldu

Yaşlı bir teyze gördükleriyle büyülenen gence: “Evladım! Haydi, dışarıya!” dedi.

Uçak, zorlu beladan en yakın havaalanına zorlukla indirildiğinden, motorların birinden sesler gelmekteydi. Kargaşa içindeki yolculara

göre belalı bir uçuştu. Tamer'e göre ise rahmetten hayır üzere nur göğü semasında Zatı Ahad'a yükseltildiği bir uçuştu.

İnsanların telaşlı inişiyle beraber Tamer de indi uçaktan. Soğukkanlılıkla olayı seyrediyordu. Bir taraftan da akında; 'âlemlerin ve ilmin ben olmakta toparlanışıyla Ba'nın altındaki nokta, Zat-ı Ahad'ı ben olmasının hüviyetinde kendi noktalığında bulan olarak Nun'un noktası olduğunun farkındaydı. Yaşadıklarını Arapça harflerin sembolik anlamları üzerinden de müşahede ediyordu.

Ba'nın noktasından Nun'un noktasına terfi ettiğinin bilincindeydi. Bu terfiinin Hz. Pir'in yerine başkası olarak geçerek değil, gerçek Rabb olan Hakk'ın kendisiyle hüviyetini ben oluşunda bulunduğuanda gerçekleştiğini anlıyordu. Pir'in ardılı olarak yerine geçen değil, Hakk'ı beden elbiselerinde, şahsında buluşuya âlemlerin kendisinde sonlandığı, kendisinde Hakk'a yükseldiği Nun'un noktasıydı.

Hikmet'in, mutlaklık ve aşkınsal oluş için söylediklerini anımsayarak mutlaklıyetin insanlara kıyasen gelecek ve geçmiş temsil ettiğini; aşkınşallığın ise kendiliği temsil ettiğini düşündü. Aşkın duran kendiliğin ise her yarattığına içkin olduğunun da farkındaydı. Aşkın ve içkin oluş mutlak oluşan sonucuydu. Öz kendiliğe varan Hz. Pir'in, Abdullah Efendisi geçmiş, gençken yaşadıklarını gördüğü ihvan meclisi ise geleceğiydi. Kendisi seksen sekiz yaşında hem geçmiş hem de kendi sıfatlarının dışlaşması olan ihvana aşkın kendiliğinde bulunuyordu. Kendilik, nurun doğası gereği kapsayıcı olması ile aşkın ve içkin oluşturma katmanlı bir gerçekliğe sahipti.

Tamer'in kendisi içinse Hakk'ın bereket elleri olanlar geçmiş; Hakk'ın melekleri ve zatı geleceğiydi. Ama Hakk'ı kendiliğinde bulan bu seyirden sonra ten elbiselerinde, nur göğünü gönlünde bulan, Hakk'ın iz düşümü misali kendi ilahi sıfatlarının noktalandığı açık adresiydi.

Mırıldanarak: "Ya Rabb sana hamd ve şükürlerimi sunuyorum. Artık sorularımın cevabını senden bekliyorum" demekteyken yanındaki yaşlı bir bayan; "Evladım! Ne diyorsun?" manasında söylendi.

“Teyzecigim! Hakk'a yaşattıkları için sevgimi ve teşekkürlerimi sunmaktayım...”

Sorusuna karşılık verilen yaşlı teyze “Aferin oğlum! Aferin!” derken; Tamer, kendisine “aferin” diyenin dilinden; sevgisini, şükrynü ve dualarını kabul eden Hakk'ı iman gözüyle görüyordu.

Bir an aklına Elif geldi. Geleceğe doğru hayat ve yol arkadaşını bulduğunu anladı.

*

Bodrum'da otobüsten iner inmez hastaneye babasını sormaya gitmişti. Bir hafta sonra tekrar İstanbul'a döndü. İsmi gibi doğru ve sırlı olan Elif, kendisini karşıladı. Beraber Ali Emin Bey'i ziyaret ettiler.

İşıl'dan bir haber alamamışlardı. Yolunu ayıran arkadaşlarından konuşuklarında onu hayır ve dua ile yâd ettiler. Öyle ya! Her insan aynı olacak değildi.

Şurası da gerçekti! Bütün melekleri gözleyen bakışına rağmen cevapsız kaldığı vakit şahsında Hakk ile cevap bulan, ben olmaya dair hüviyetini de Hakk ile bulan, nur göğü semasını gönlünde aşağı dünya âleminde yaşayan Tamer de aynı Tamer değişdi artık. Elif ise açılmayı bekleyen sırlı bir kutuydu hâlâ. Tamer'in aklında kalan önemli bir soru daha vardı:

“İlahi bir sıfatın temsilcisi olan melekler nasıl oluyordu da, her yerde vazifelerini icra ediyorlardı?”

Bir an gözünü kapattı. Nur göğü semasında Elif'le beraberlerdi. Kuşluk vakti gibi alaca bir âlem renginde; kendi üzerine dönerek Hakk'ın birlik sırrına ermenin -sir ve vahdet- meleği belirmiştir. Açık kahverengi kanatlı at melek Preyton kâh şahlanarak, kâh kanatları kapalı veya açık durumlarda aynı anda birçok yerdeydi.

Gür ve tok, insana kendisini unutturacak kadar güzel bir sesle nida ediyordu:

*“Benim, Ahadiyet sırrını kendinde bulan,
Tafsilatta değil, kendinde Hakk’ı yaşayan.*

Ve melek'lere Vahidiyet dersi veren...

Bizler nur göğünün melekleri

Taşıyıcılar, yayıcılar,

Dağıtıcılar, toparlayıcılar,

Tutucular, dokuyucular,

Nakşediciler, sıralayıcılar...

Bizler, Rabb’ın rahmet ayetleriyyiz.

Bin bir işte saf saf iş görücüeleriz

Rabb’ın dileği yerde ve dileği işte görünürüz

Bazımız da olduğu yerde Rabb’ın nur kapısıdır.

Kendinde salınan nurla hem vazifesini yapar.

Hem de melek'lere vazifelerini bildirir.

İsteklere ve gayretlere göre

Rabb hazır ve vazifeli kılار bizleri herkese...”

Preyton simsiyah gözlerinden Elif ve Tamer'in gözlerine akan siyah nur ile hediyede bulundu.

Preyton'dan sonra kar beyaz kanatlarıyla prensesler kadar zarif bir melek kanatlarını çırپıyordu. Kendindeki gibi her yeri ışıl ışıl renklendiriyordu. Saldığı nur ile bembeyaz bir aydınlichkeit içinde görünen melek, Refik'ti. Sırların açıldığı ihlâs meleğiydi o. Uzaklardan bir güvercin biçimine bürünüp Tamer'in sağ omzuna kondu.

“iman edenler benimle bulurlar

Hakk’ı kendilerinde,

Benimle yaşarlar

Hakk’ı kendilerinde.

Ben Hakk’ı, tecellisinde

Vasıtısız yaşamanın meleğiyim.

*Hakk'ın sıfatlarını, tafsılatında
O'nunla yaşayan ve yaşatan meleğim."*

Bu sözlerden sonra Refik, Elif ve Tamer'in başının üstünde güvercin biçiminde kanat çıparak beyaz nurundan salıyordu. Kanatlarını çırptıkça onlara varlığından hediye verdi. Sonra dua etti, Refik:

"Birbirinizde Hakk'ı bulun.

Birbirinize Hakk'ı yaşayın."

Tamer gözlerini açtı. Preyton'un söylediğini Elif mırıldanıyordu. Göz göre bakıştılar. Tamer varlığında göklerde yaşadığı ilahi hal ile iki meleğin hediyeleriyle dilleniverdi. Dilinde söyleyen kendi değil, Hakk idi:

"Benim ben!

Ben oluşunda kendini

Noktalığında yaşayan.

Ben derken benliğim

İlahi sırrım.

Benim, Ben!

Noktalığın da kendini yaşayan...

Âlemlerimde, mekânlarımda,

Zamanlarımda ve mahlûkatımda

Benim, Ben!

Dirilik nurumla tavırlarımda

Kendimi yaşayan."

Birbirlerini anlıyor olarak gülümseyerek el ele yürüdüler. Tamer bir an Elif'e baktı. Kulluk perdesinden dile gelerek söyledişi şu misralardan ibaretti.

"Böylesi hikâye,

Hakk'tan gelip

Hakk'a dönenlerin.

*Hakk ile başlayan
Hakk'ta bitenlerin.
Hikâye,
Hakk ile başlar
Hakk'ta biter
Bizde bitesi,
Sonlanması değil."*

Anlaşılan o ki hakikat, hakiki varlık olması sebebi ile Cenabı Allah'tı. Nur öz niteliği ile şahıs varlığı. Nesnel ve öznel aynılığında âlemlerin hem tözü hem de âlemlere içkin olan öznesi/ zati olarak âlemlerin Rabbi olandı. Özde mutlak oluşu ile var olanların hem başlangıcı hem de erek oluşu ile yaşamsal düzeyde hep yaşanan olarak son noktasıydı. Nesnel oluşa aşkın ve için oluştı bir ve farklı oluşu korumuş olarak da yaratımda bulunurken kapsayıcı varlık olarak nesnelerine ve tekil belirimlere indirgenmeyecek kadar benzersiz ve dengi olmayındı. O bitesi, tüketilesi olmayan olarak her yol sahibinin kaçamayacağı öz varlığı/ kendisiydi.

11.07.2011

NUR GÖĞÜ SEMASI

HALİL İBRAHİM GENÇ

Elinizdeki sadece bir roman.
Hayal yahut gerçek...

Var olan hangisi?
Ve biz bunun neresindeyiz?

Matruşkalar gibi iç içedir; gerçek ile kurgu...
Okudukça fark edeceksiniz!
Siz anlatan misiniz, yoksa anlatılan mı?

Okuyan ile yazan bir olunca çoğu insana çılgınca
gelen bir deneyim yaşarsınız.
Nur Göğü Seması'nda Halil İbrahim Genç tam da
bu noktadan avlıyor sizi.

Sahi siz kimsiniz?
Yazan mı, yoksa okuyan mı?